

Class PR3732

Book 1. S4 B3

RECEIVED

LIBRARY

79

796

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

PŘEKLADY
K L A S S I K Ů

WŠECH NÁRODŮ A ČASŮ,
WĚD A UMĚNĚJ.

O B S T A R A N Ě

WYDAWATELSTWEM BIBLIOTEKY KLASSIKŮ.

ČÍSLO II.

W P R A Z E.
TISKEM JANA SPURNÉHO.
1842.

1700-174
THOMSONOWY

P O Č A S Y.

The seasons

W české verše

uvedl

František Daucha.

To me be *Nature's* volume broad-display'd ;
And to peruse its all-instructing page,
Or, haply catching inspiration thence,
Some easy passage, raptur'd, to translate,
My sole delight!

Thomson. Summer v. 192-196.

W PRAZE.

TISKEM JANA SPURNÉHO.

1842.

PR 3732

S4B3

53839

204

WYSOCE BLAĦORODÉ,

PANJ, PANJ

TERESI

SWOBODNÉ PANJ

Z NĚUPAURU,

PANJ NA ĦOLĈOWU-JENIKOWÉ, STRANOWÉ Ā WRUTICI Ā T. D.

I WEŠKERYĀM AUDŮM

WYSOCE BLAĦORODÉ RODINY

NA DŮKAZ ÚCTY A WÁŽNOSTI

PŘÍPISUJE

Fr. D.

Předmluva.

Byloť ode dáwna z mnohých stran geweno přánj, aby Thomsonowo náčelné djlo, geho „Počasy“, kteréž sobě všickni téměř národové vzdělaněgšj w překlada opatřili, též na gazyk otcůw našich přewedeno bylo, a tjm onen wýtečný plod ducha spanilého také našemu národu přjstupným se stal. Pokládage Thomsona wždycky k básnjkům, mně zwláště oblíbeným, sám pak také nahljzege onoho překlada pro naši literaturu prospěšnost, chopil gsem se giž před lety myšlénky, že bych, časem potřebných prostředků nabyw, o tuto práci se pokusil; načež také, nelehkau na sebe úlohu přigaw, některé porůzné články ke konci gsem přiwedl. A wšak práwě tu těžkým neduhem we swém powolánj zastížen, bylť gsem u prostřed náwalu přemnohých tjm způsobených strastj k swému žalu přinucen, negen od práce s oblibau giž započaté dokonce upustiti, nébrž při horšenj se wěcj také s naděgj gegjho kdy ukončenj se rozželnati, tak že gsem některé z oněch hotových částek pauze co skrowné trosky po záhubné bauři zde i tam w časopisech sdělil. Když ale opět nato mnozj z mých přá-

tel, gichžto přjzniwého saudu ony zlomky byly došly, poznowu žádost překlada djla celého, a to úsilněgi než kdy prwé; progewowali: umjnil gsem sobě, dle poštačenj sjly opět znowa do práce se dáti nawzdor zmáhagjcjm se bolestem tělesným, kteréž, čjm tjžněgi na mne doléhaly, tjm wjce ke kwapu mě nabjzely. I dokončiw nynj mimo vlastnj nadánj práci před sebe wzatau, podávám gi milené vlasti co kwjtko skromné, by ge wljdnau přigawši rukau připogila do wjnků, giž také na české půdě z kwjtkůw Músy anělické uwitého, podpjrage se při tom důwěran, že gakož djlo w dobré wůli gest podáno, tak i s laskawau šetrnostj oceněno bude. Kdožkoli s to gest, rozdjlnost ducha mluwy anělické od onoho slowanských nářečj postihnauti, a spolu náramnau někdy propljtanost period i giné zwláštuosti oriěinálu na mysli uwážj: zagisté doswědčj, s gakými zde i tam zápasiti bylo obtjžnostmi, aby gednak překrásné obrazy básnjkowy w neporušenosti podány byly, gednak i spráwnosti rozměru a plynnosti slohu ugma se nestala. Gak dalece obogj této stránce wyhowěti se mně podařilo, toho rozsauzenj we wěci zběhlým zústawugi.

Newiděloť se mně býti zbytečno gak této wěci tak i swého stawu zwláštnj poznamenánj a wytknutj, aby podlé toho také měřjdko sprawedlnosti při oceněnj bylo přiloženo. Budeť pak neysladšj mau odměnau, gestliže djlo to wzdělancům našeho národu alespoň *částku* onoho potěšenj zgedná, gakýmž mně moge práce častokráte strasti dob neybolestněgšjeh na lůžku nemoci mjrnila.

Fr. Daucha.

THOMSONOWY

P O Ć A S Y.

FOR
O
A
S
Y

Žiwot Jakuba Thomsona.

Gakož w řjši bylinstwa stává rostlin obrowských, u kterýchžto tworná sjla celého hnedle půlstaletj se saustředuge we kwětu gednom, gsaucjm ale pak wznešenau okrasau rodu swého i wýtečným newšednjho obdiwu předmětem: tak tomu rovně gest i we wyššjm oboru žiwota dušewného. I zde po delšjch toliko lhútách wywstáwagj hlawy, gichžto dušewná mohútnost podobně býwá saustředěným takořka wýplodem gen wěku dlauhého, kteráž ale za tautěž práwě přjčinau wysoce wyniká z plaužjeho se dawu úkazú wšednjch. Blaze člowěčenstwu, gestliže wýtworthy mohútné myslj gegich, po neobsáhlých wýšinách horugjce, tam s čistým dechem božstwa se pogj, a odtud co požehnánj plná nebeská rosa w úrodnau půdu lidského srdce se snášegj. Wzegdeř tu ze semene, nebem wšjtpeného, blahotinným geho zúrodněnjm ryzoskwělý kwět zlatý, genž negsa wzrostlý pro den, ale pro wěky, u prostřed měniwých bauřj swětoděginstwa a nawzdor nečasům nestálého wksu nepozbýwá záře slunce-rodé aniž zápachu nebe-dyšného; slowem, gehožto cena i přes wěky trwá stálá a nezměnitelná.

W počet takowýchto, gen řidčegi se opětugjejch úkazú wřaditi náležj též anělického pěwce *Thomsona*, gehožto pro-

slawenost w oboru básnictwj, této řjše kwětinné w žiwotě dušewném, na tak upewněných giž spočjwá základech, že, kdožby ku *dotvrzení* gegjmu geště wěc nowau mjuil přičiniti, gen by se uwazowal w djlo zbytečné. Wykázaliť Thomsonowi welečestné mjsto mezi klassiky giž dáwno negenom neywýtečněgšj znalci u ginozemců, nébrž i gemnocitnj, saudnj našinci, w oceněnj plodů krasoumných weleplatný hlas magcej. Uведу z tuřechto zde toliko našeho slowútného Josefa Jungmanna, který (w prwnjm swazku prwnjho djlu „Kroka“) Thomsona za wzor rozpráwného básnictwj prohlašuge *), a pak welewáženého pěwce „Wznešenosti Přjrody“ M. Z. Poláka, který w Úvodu (werš 109—111) o Thomsonu w tato slowa pěge :

„O kdyby *nesmrtný* naladit chtěl ke zpěwu harfu
 „*Thomson* mau,
 „O, co hlásal bych ! Ligawec gako krůpěmi deštj,
 „Tak zwuky by plynuly z wydutin mé harfy zwučejcjch.“

I podám zde téhož koryfeu žiwotopis poněkud úplněgšj, mage daufánj, že i českoslowanskému čtenářstwu bude tjm wjtaněgšjm, čjm méně zpráv o tomtěz wýtečnjku posud w našem pjsemnictwj podáno, a čjm wjce známost s osobnostj a událostmi spisowatele nezřjodka i k důkladněgšjmu oceněnj geho spisůw může poslaužiti.

Jakub Thomson (James Thomson), syn kazatele cjrkwe skotské, pro zbožnost, spráwnost a účiniwost welice wáženého, narodil se w Skotsku dne 7. zárj léta Páně 1700, to sice w Ednamu, wesnici bljže města Kelso, we hrabstwj Roxbourghském čili Tevioddalském **) ležcj, a ku presbyteriátu Jed-

*) Wiz také Josefa Jungmanna »Sebrané spisy« we článku »O klasičnosti w literatuře«, str. 178.

**) Wiz »Balbiho Zeměpis« w djlu I. na stránce 157.

burghskému přivtělené, w kteréžto otec geho po delšj čas duchownj spráwu zastával, nežli se do Southdeanu, mjsta to poněkud wýnosněgšjho, byl dostal. Wedlé domownjho wyučowánj, gjmž geho otec lásku k náboženstwju, ku prawdě a wšelikému dobrému w útlé geho srdce záhy wštjpití se snažil, došel malý Thomson prwnjho cwičenj w saukromné farnj škole Jedburghské. Zde však za prwnjch roků tak málo prospjwal, že netoliko učitel, ale i wšickni, kdož we wychowánj geho něgaký djl měli, u něho ani obyčegných wloh nenacházeli, a on tudyč od swých spolužáků nezřjodka gen wýsměchem častowán býwal.

Poněwadž ctnostná matka geho, rozená Humowá, gměnj gen nepatrné gménem nápadnictwj byla obdržela, a při skrowném wýnosu fary we Skotsku otcí geho s obžiwenjm dewjti djtek přetěžko bylo zápasiti: stalo se, že sausednj kazatel Riccarton, geho přítel a muž weliké učenosti i vlastnostj wýtečných, se nad nezámožnými rodičemi ustrnul, a čjm dále tjm wjce znamenage na malém Thomsonu pěkné schopnosti, se w to uwázal, o geho dalšj wycwičenj pečowati, a k tomu potřebných prostředků gemu opatřowati. I byloč to giž za tohoto mladistwého wěku, že si Thomson w čjtánj pjsem swatých, zvláště knihy Jobowé, proroka Izaiáše, Žalmů a giných nad mjru libowal, které w duši geho hned tehdaž onen wznešený, wýchodoplaneuj zápal rozujtily, gjmžto spisy geho budau neskonale wynikati.

An nynj Thomson ze školy Jedburghské, kde se i latinskému a řeckému gazyku učil, častěgi k Riccartonowi docházel, poznal tento záhy, že malý chowanec geho zvláště znamenité a přemnoho slibugjcy nadánj ku básnictwj má, na gehožto ostatně rozwinutj negen gemná mysl něžné a zbožné geho matky a gakehosi Williama Benneta*), přítelce geho otce, nébrž owšem i

*) U tohoto muže, přešťastným libým rozmarem nadaného a w

zacházenj se samým Riccartonem welice působily. I snažil se nynj tentýž přjzniwec a podporowatel Thomsona, geho náklonnost ku básněnj we prawý směr zařjdiť, tak že Thomson z prwnjho základu ku přjrodnjmu a mrawnjmu mudretwj, kterým se geho spisy tak skwěle wyznačugj, geho neywjce náwodu měl co děkowati. Pochwálenjm některých menšjch pokusů powzbuzen oddal se tudjž Thomson s tjm wětšj chutj negen na skládánj menšjch básnj *), gimiž hned swěho přjzniwce, hned swě spoluzáky bawjwal, nébrž přemýšlel giž nynj o swém „Podzimku“; býwal wšak se swými plody wždy tak nespokogen, že každého nowého roku w oheň uwrhnul práce roku minulého, složiw při tom wždy něgakau žertownau báseň na upálenj gegich. Pauze ony básně, které swému přjzniwci podáwal, gakož i gedna, w njž rodinu Jeriswoodskau, od strany matčiny sobě přjbuznau a taktěž přjzniwau, o něgakau knihu žádá, co památky mladinké geho Músy z doby této byly zachowány.

Když Thomson w nadzmněné škole starým řečem w obyčegné lhůtě se byl přiučil, poslán gest na uniwersitu Edinburghskau. Zde wšak, wědom sobě básnického powolánj, wšelikým školským zaměstnánjm pohrdáwal, tak že, nečině welkého we wědách prospěchu, od učitelů i spoluposluchačů welmi wážen nebýwal, z kterýchžto poslednjch mnozj za přjčínau geho skromnosti a nesmělosti gemu ginak, leč neohrabaných wenkowáků (country-boy), nepřezdjwali.

Na uniwersitě ani zúplna dwě léta nepotrww, ztratil otce swěho, čjmž nynj celá péče o četnau rodinu na skljčenau matku dolehla, která se brzo nato za našjm Thomsonem do Edinburghu odstěhowala. Když napotom libomudřecké školy byl prošel,

Chestru bytugjcjho, Thomson co studugjcj obyčegně letnj prázdniwy tráwjwal.

*) Wiz werš 7—9 »Zimy«.

měli geg přjbuźnj geho k tomu (gakož to i geho otce úmysl wždy býwal), aby se odhodlal ke stawu kazatelskému. I wyplnil Thomson žádost tuto, a oddaw se wědám bohosloweckým, přigat byl do kollege duchownj, we které učencům po šest let gest potrwati, nežli ku hlawnj zkaušce býwagj připuštění.

Když w dotčené kollegi po dvě léta byl potrwal, uložil mu, gakž to při gisté domownj slawnosti w obyčegi gest, učený Hamilton, znamenitý professor bohoslowj, aby wypracowal řeč „o mocnosti Božj“. Smáliť se tomu spolužáci geho, kterak professor tak plodný předmět, nadto k takowé slawnosti swěřiti mohl ginochu, od kterého by se w té věci naprosto nic nedávalo očekawati. Zmýlili se wšak we swém úsudku kwapném. Neboť řeč geho byla tak wýtečně wypracowána, tak wznešenými básnickými obrazy ozdobena, že staupenci geho ginak, leč plagiátem čili spisowatelskau laupežj, wěc sobě wyswětliti nechtěli. Hamilton mu přemnohá mjsta w řeči pochwálil, a činil geho spolužáky na ně zwláště pozorny; domlauwal mu wšak, že wolil řeči sprostšjm posluchačům poneywjce nesrozumitelné, gakož i že semotam wygádřenj neslušného, i wěci poswátne naprosto nedústogného užjwal, a že mu tedy třeba bude, obraznost wjce na uzdě mjti.

Prawj se, že tato domluwa w Thomsonu, který nynj swého básnického nadánj úplně wědomým se stal, tak mocně potlačila wšecku tužbu po hodnosti cjrkewnj, že sobě od této doby pewně umjnil, na básnictwj docela se oddati. Gest wšak k wjře podobno, že giž od dřewněgšjch let chuť geho k témuž stawu se neklonila, a že gednak odlaučený žiwot w některém vzdáleném ústupu krage, gednak i kazatelům skrowně odměřený přjgem se gemu byly zpřjčily. W tentýž čas powstal na uniwersitě mezi studugjcmi gakýsi beletristický spolek, který sebe „Athénskau společnostj“ (The Athenian Society) nazwaw, sbjrkou básnj pode gménem „The Edinburgh Miscellany“ (Edinburghské roz-

ličnosti) vydával, k nžto i náš Thomson přispjwal, ačkoli se newj, které básně gsau plodem geho, an swého gména pod ně nepodpisowal. Ostatně nebyla doba tato geště dosti přjzniwa powěsti o básnickém nadánj geho; neboť podaw swé práce některým, kgich posauzenj neschopným, neuslyšel leda hanu a tupenj, ačkoliw i přjzniwějšj posudky několika znalců gemu opět myslí a chuti dodáwaly.

Záleželoť nynj Thomsonowi přede všjm na tom, aby sobě přjzniwců zjskal, kteřj by mu k nabytj prospěšnějšjho stawu mohli býti nápomocni. Poněwadž gemu však w dosawádnjm ústupu mnohá naděge k tomu zkwjtati se newiděla, obrátil zřetel na hlawnj město Londýn, kde spjše co básnjk s prospěchem wystaupiti a potřebného zaopatřenj dogjti se domnjwal. An giž dřjwe některé swé práce, které byly Riccartonowy obliby došly, gmenowitě porůzné častečky „Zimy“ a básnický wýklad na 104. Žalm swým přátelům k opisowánj byl sdělowal: stalo se náhodau, že se tento poslednj též auditoru Bensonowi do rukau dostal, který potěšiw se z wýtečnosti geho, progewil přánj, aby se Thomson do Londýna odebral, kde by geho skwělé nadánj wětšj podpory docházelo. Průgěw přánj takowého, které Thomsonu přjtelem w dopisu bylo sděleno, gakož i pobjdnutj gisté dámy (lady Grizel Baillie), která znagje těžkau obžiwu matky geho, swau přjzeň gemu připowěděla (ač gj napotom nikdy neužjwal), přigměly geg k tomu, že se do Londýna odeběře. I dal se tudž w podzimku roku 1725 na cestu do Leithu*), kde na loď wstaupiw, w Billingsgatu**) přistál, podpjrage swé naděge o to, že

*) *Leith*, předměstj Edinburghské; wiz »Balbiho Zeměpis« I., str. 156.

**) *Billingsgate* gest gméno rybňjho trhu w Londýně (wiz »Balbiho Zeměpis« I., str. 128). Odtud pocházj wýznam *billingsgate-rhetoric* = nestaudné přezdřwky a nadáwky, pak *a billingsgate* = hudermanice.

tam alespoň z počátku u gisté, sobě známé rodiny část pomoci dogde.

Přišed do Londýna měl přede všjm k tomu péci, aby swého z uniwersity přítele, gakéhosi Malleta vyhledal, který tehda gsa vychowatelem synů wéwody z Montrosů, na Hanowerském prostranstwj (Hanover-square) přebýwal. Nežli se však na onom prostranstwj octnul, stalať se mu nehoda poněkud směšná. Odebjrage se z otčiny, obdržel od gistého důstogného muže několik odporučujcjh psanj na některé wznešené osoby w Londýně, která do šátku zaobaliw, w kapse pečliwě uschowal. An zde o zwědawosti we hlawnj město poneyprw příšlého ulicemi a prostranstwji zwolna se ubjral, a na nádheru, skwostnost a rozmanitost nesčetných, gemu posud nowých wěcj wjce, nežli na tlačenici a swůg swazeček pozor měl, znamenal teprwé u přjbytku přítele Malleta, že mu někdo šátek a s njm i wšecka doporučná psanj byl ukradl. Náhoda tato, která by giného byla dosti rozmrzela, u Thomsona negen srdečné zasmánj způsobila, nébrž i w pozdněgšjch časech ku žertownému wyprawowánj gemu negednau předmět zawdávala.

Přišed k Malletowi znamenal přede všjm, že pro hlawnj město se hrubě nehodj přechatrná obuw geho, ku gegjžto však obnowě nižádného gměnj, kromě swé básně „Zimy“, to geště pauze we zlomejch, pohotowě neměl. I podnjtila geg neywjce wěc tato, že Malletowi „Zimu“, gakožto prwnj*) wětšj práci, ukázal, který gemu radil, aby gi w celek uwedl, a některému nakladateli do tisku podal. Uposlechl Thomson w tom rady gak swého přítele, tak i mnohých nadto znaleů, kteřj se s básnj tauto, gisté co do sauměrného zaokrauhlenj neymistrněgšj ze všech pracj geho, byli obeznali. I vyplnilř w nj mezery episodami po-

*) Nazýwáť gi Thomson také *first essay*, t. g. *prwnjm pokusem* (Zina, werš 17).

třebnými, při gegichžto skládánj, gak pozděgi přečasto wyznáwal, we swém skrowném zimawém přjbytku působenj m téhož počasu nemálo trpěl. A však na wzdor wýtečnosti básně nebylo Thomsonu možná, nakladatele naleztí; neboť gi marně několika kněhkupcům podáwal, kteří ani gegj krásy nechápali, ani k wůli neznámému cizinci, ni žádně geště slowůtnosti nemagjcmu, útraty podniknauti nemjnili. Konečně gi Mallet podal knihkupci Millarowi, který gi pauze z přátelstwj k Malletowi ač za welmi skrowný penjz přigaw, roku 1726 dal wytisknauti. Po dlouhý čas knihkupec w skutku za to měl, že welmi zle se „Zimau“ pochodil, neboť gen skrowný počet wýtisků se odprodal; až pak podiwnanu náhodau gegj wýtečnost obecenstwu se obgewila.

Gakýsi Whatley, muž dobrého vkusu a w uměnj zběhlý, gakož † spisowatelům welmi přjzniwý, zhjdnul po delšjm čase kdesi báseň tuto, gegjžto obsah se mu tak welice zaljbil, že ani pochopiti nemohl, kterak wýtečný tento plod po tak dlouhý čas mohl w temnotě pobyti. Dowěděw se nynj bližšj okolnosti věci té celé, obcházel z besedy w besedu, z kafjrnj w kafjrnj, rozhlašowal všude wýbornost básně, a wybjzel wšecky, gichž dobrému vkusu se důwěřowal, aby tak znamenité hlawě odkupowánj m spisu dráhu proklestili, a k dalšjm wyniknutj dopomohli. Působiloť to wýborně; neboť w krátké době bylo celé wydánj rozebráno, a všickni, kdož na schwálenj Whatleyowe sobě knihu zgednali, w skutku gsau nalezli, že swé pochwaly dokonce nepřepjnal.

W tentýž čas wešel Thomson we známost s gakýmsi Aronem Hillem *), o gehožto lásku se welmi účinniwě ucházel, gsau

*) Od téhož Arona Hilla stává w anělické literatuře spisůw: »The art of acting« (Uměnj přednesu), báseň poučná; — »Progress of wite« (Pokrok wtípu), a »Advice of the poets« (Rada básnjků), oba to pokusy mrawokárně. Také sepsal zpěwohru »Rinaldo«, od Händla w hudbu uwedenau.

dosud stále potřeben, ač při tom boдрé myslí nikdy nepozbyl. I pomohl mu tentýž Aron Hill wedlé giných náklouností důkazů též ke dwadeceti ěwineám *) za přjpis „Zimu“. Wěnowal totiž Thomson „Zimu“ šlechtici Spencerowi Comptonowi, nižádné však za to nedošel uznalosti, až Hill básnj k oslawenj Thomsona složenau šlechticowu pozornost na básnjka wzbudil, a nadto w gednom časopisu anĝlickau šlechtu pokáral, že si wýtečných mužů newšjmá. Na to teprwé obdržew Thomson darem oněch dwadecet ěwin, dal o tom Hillowi zpráwu dopisem, který na průkaz geho skromnosti zde uwádjm:

„Podotknul gsem Wám w předešlém listu“, tak pĝše Thomson, „že gsem w sobotu ráno s panem Spencerem Comptonem byl. Gistý šlechtic, ač gsem ho o to nežádal, mĝwíl s njm o mně; geho odpověď byla, že gsem se prý u něho nikdy nehlásil. Šlechtic se geg nato tázal, mám-li se mu předstawiti? i odpověďel, že ano. Načež mi šlechtic úwodnj list na něho dal. Přigaw mne onjm, gak tomu řjkagj, dworným způsobem, a daw mně několik wšednjch otázek, dwadecet ěwin mně darowal. W skutku se musjm přiznati, že dar byl wětšj, nežli má práce zasluhowala; i měl bych to bud' geho welikomyslnosti, bud' gaké giné přjčině spĝše, nežli zásluhám swé umělosti přiejtati.“

Wětšj však odměny, nežli w gakémkoli peněžném daru, nacházel Thomson w tom, že geg básenĝ geho se slowitnými a wznešenými osobami we známost uwedla. Negen mužowé obĝanskými důstognostimi wyznačenj (w gichž spolky geg zwláště gednak powěstnj lord Forbes, gednak maljř Aikman uwáděl), negen wýtečnj učenci, w gichfo počet i slawný básnjk Pope ná-

*) *Guinea* čili *ĝwina* gest anĝlický zlatý penjz, který 21 šillingůw (čili libru sterlingů a šillingĝ) platj, tedy asi 9 zl. 53¹/₄ kr. na stĝbře; neboť libra sterlingů se obyčegně na 9 zl. 25 kr., šilling pak as na 28¹/₄ kr. stĝbra počjtá.

ležel, prokazovali k němu úctu a vážnost, nébrž i dámy od stawu, gakož mladistwá hraběnka Hartfordowá (napotomnj wéwodkyně Somersetowá), slečna Drelincourtowá (napotomnj hraběnka Primrosowá), slečna Stanleyowá a giné, staly se příznivkami a ochranitelkami geho. Šetrnost, gakéž prwnj geho wětšj plod básnický od tak znamenitých osob docházel, zahladila w mysli geho wšeliké rozmrzenj na potupu a úštipky, které naň před nedáwnnem geště byli metali sudjlkowé nepowolanj, a mezi těmi i sám geden kragan geho. Když totiž Thomson geden wýtisk „Zimy“ gemu byl darem poslal, měl gi tento za tak bjdnau, že gemu na poděkowánj následné dwa řádky poslal:

*Beauties and faults so thick lie scatter'd here,
Those I could read, if these were not so near!*

[*Okras a chyb* se zde we směsce tak hustě nacházej, že bych byl *prwnjch* četl, kdyby nebyly *druhým* tak bljzké!]

Načež mu Thomson hned z mjsta těmito werši odpowěděl:

Why all not faults, injurious M — o! why
Appears one beauty to thy blasted eye?
Damnation worse, than thine (if worse can be),
Is *all* I ask, and *all* I want from thee!

[Proč nenacházíš gen samé chyby, utrhačný M . . . ! proč některá předce krása twému sprzněnému oku/se gewj? *Horšj* geště odsauzenj (horšj-li býti může) gest *wše*, co od tebe očekávám, *wše*, ož tebe žádám!]

Powěst skladatele „Zimy“ nynj co denně zrůstala, že nowé wydánj s wydánjm se stjhalo, gimžto negen geho předmluwa a přjpis, nébrž i oslawugjej geg básně od Hilla, Malleta a gakési Míry (smyšleného to gména gisté slečny gemu welmi nakloněné) byly přitištěny. Příznivé toto přigmutj geho plodu od obecnstwa, gakož i porada přjtele Malleta wzbudily w něm chuť k podobnému wypracowánj ostatnjch též částj roku, které se mu

rowněž podařily. Roku 1727 dohotovil své „*Léto*“, které na důkaz wděčnosti chtěl připsati lorda Binningtonowi, w gehožto domě po dlouhý čas hostem byl. A však wjdný a blaha Thomsonowa žádostiwý lord, nepřigaw přjpisu, geg k tomu měl, aby ge raděgi Dodingtonu, napotomnjmu lordu Melcombowi, wěnowal, dokládage, žeby tentýž gemu spjše ke štěstj mohl přispěti; kteraužto laskawau radu Thomsona též uposlechl. Roku nato 1728 wydal „*Garó*“, wěnowaw ge hraběnce Hartfordowé, napotomnj wéwodkyni Somersetowé, kterážto wzdělaná šlechtična magje we zwyku pro každé léto některého básnjka na swúg libohrad pozwati, i Thomsona na wenek wybjdnula, kde po několik měsječů, zwlášťe we spolku s lordem Hartfordem, rozkošných dob tráwil. „*Podzim*“ pak, Onslowowi wěnowaný, teprwé wyšel, kdy Thomson roku 1730, tedy asi šestého swé pobytky w Londýně, wšecky swé dosawadnj spisy wespolně wydal. Neboť složil mimo „*Počasy*“ mezi tjm (roku 1727) negen wýtečný zpěw ku památce slowútného Newtona (*A poem sacred to the memory of Sir Isaak Newton* *) nawedenjm Graya, nébrž i se swau básnj „*Britania*“ se obgewil, w njžto opřew se proti tehdegšj wládě anğlické za přjčinau obmeškaného pokáránj gisté laupeže Španielů w Americe, se byl prohlásil za staupence opposiej, ačkoli sobě tjm dobré wúle u dwora nezjskal.

W počet přjzniwců, wýtečnost geho plodů, zwlášťe „*Počasy*“, obdiwugjech, přibyl mu konečně i Dr. Rundle, napotomnj biskup Derryský. Zaljbilyř se tomu mrawnj směr a duch zbožnosti, gichž w Thomsonowých spisech wúbec nelze nepoznati, tak welice, že básnjka přjzni lorda kancljře Talbota doporučil, který mu tudjž swěřil dohled nad neystaršjm swým sy-

*) Slowútný wlský spisowatel hrabě Alğarotti (nar. 1712, zem. 1764) z této básně sobě geden werš zwolil za text ke swým libomudrckým rozmluwám: »*Newtonianismo per le dame*« (saustawa Newtonowa, pro dámy).

nem Karlem, na cesty do Wlach a Francauz se právě chystagjcm.

S mladým, roztomilým tjmto šlechticem po tři léta w cizině pobyw, kde i ke mnohým dworům Ewropy přjstupu měl a s učenými ginozemci we známost wešel, wědomostmi obohacen do swé vlasti se nawrátil. Zde obdržel od lorda kanceljře na odměnu službu „dopisnjho tagemnjka“ (Secretary of briefs), která gsauci dosti wýnosná, gemu předce mnoho času neodgjmla. Porownánj Italie, gak gi na cestách shledal, s onau starých Řjmanů roznjtilo w něm nynj hlawnj myšlénku k básni „*Wolnost*“ (*Liberty*), gegjmžto skládánjm po dvě léta se objral, a kterau památce swého pěstence mladého Talbota, mezi tjm zemřelého, byl wěnowal. Thomson si na tu báseň welmi mnoho zakládal, aš takowého účastenstwj, gakého geho „Počasy“, u obecnstwa ne-nacházela.

Nedlauho na to zemřel i přjzniwec geho lord kanceljř Talbot, gehožto gak pro sebe samého, tak pro celý národ welkau ztrátu želel we wýtečné elegii (*A poem to the memory of the Right Honourable the Lord Talbot, late chancellor of Great Britain*), která negen skladateli, nébrž i oželeným w nj zásluhám muže wábec ctěného nemalé wážnosti dodala. Smrtj však geho, owšem při tom i wlastnj winau, ztratil swé mjsto „dopisnjho tagemnjka“, které mohl snadno i dále podržeti. Talbotůw totiž w kanceljřstwj následownjk čekal gen'na to, že Thomson dle způsobu přigde u něho se ohlásit; což kdy Thomson za přjčínau gakési přirozené ostýchawosti učiniti byl opominul, připadl pohodlný a při tom dosti wýnosný úřad tento ginému.

Ztratiw tjm Thomson znamenitého pramene obžiwy, byl z počátku nad tjm welmi zarmauceň; a však poznenáhla předešlé bodrosti myslí opět nabyw, byl nynj přinucen, na literárnj podnikánj pomýšleti, při čemž na poli *dramatickém* wěšjho prospěchu že dogde se domnjwal. Pokusilš se giž dřjwe, právě toho roku (1730), kdy „Počasy“ giž celé wydal, taktěž o prwnj

truchlohru „*Sophonisba*“, opřew gi o základ Karthažinských děgin králewičny této. Ačkoli truchlohra k podařeným náležela, gakkž i znalci, kterým gi Thomson drjwe w několiká společno-
stech byl předčeti, úplně doswědčowali : setkala se nicméně při
prwnjm provozovánj zlomyslnostj gistého škádliwého a hrubého
sudjka s nehodau, která Thomsona nemálo byla rozmrzela. Odebralť se totiž Thomson w den provozovánj w sewřeuosti a
úzkosti mladého básnjka, gehož kus se má poneyprwé dáwati,
na neyvyššj galerii, kde w temném kautku zakuklen wýsledek
hry očekáwal; ačkoli geg sausedé, předewšjm gistý šlechtic,
nemohaucej ginde giž mjsta dostati, brzo co skladatele poznali,
gelikož nemoha se mnohdy giž herců dočkati, werše napřed pro
sebe odrjkáwal. W postupu děge gedna z osob truchlohry k So-
fonisbě úpěnlivě wolá :

„Ó Sofonisbo ! Sofonisbo oh !“

kterážto slowa, gakkoli nemjstná, předce k weřegnému wýsmě-
chu slušné přjčiny nezawdáwala. Ale sotwa že herec řádek tento
byl wyslowil, vykřiknul onen škádliwý posiněwaš hlasitě z pro-
středku diwáků :

„Ó Jakub Thomson ! Jakub Thomson oh !“

což owšem powšechného smjchu mezi obecnstwem způsobilo. Z této wšak hrubé urážky se upokogil Thomson tjm, že negen
obecnstwo truchlohru welmi přjzuiwě přigalo, nébrž i herci, geho
myšlénky úplně pogawše, wšecku pilnost k gegjmu provedenj
byli wynaložili, o čemž, wydaw napotom truchlohru tuto, w
předmluwě takto pjše :

„Nežli dokonějm, musjm geště wyznati, že nad mjru k dj-
kům gsem zawázán tēm, kteřj mau truchlohru předstawowali ;
neboť oni ke mně wjce šetrnosti měli, nežli gsem zaslaužil. Což-
koli gsem Masinissowi roztomilosti a dogjmauosti wdechnul,
wšecko pan Wilk dokonale opět podal. I panna Aldfieldowá hrá-

la Sofonisbu naprosto bez wady, krásněgi, nežli neyněžněgšj malichernost básnjka požadowati, anebo gen sobě pomysliti může. Půwab, důstognost a šťastně wolené stýjdánj všelikého postawenj a hnutj došly chwály powšechné, a gi též nad mjru zaslaužily.“

Takowéto tedy před několika giž lety přjzniwé přigmutj prwnj truchlohry geho bylož gemu nynj podnětem k dalšjmu na obljbené sobě *dramatické dráže* pokračowánj; gakož o swé náklonnosti k tomuto druhu básnictwj se we swém „Podzimu“ (w. 1053—1063) těmito slowy zřegmě wygádržil:

. „gay Fancy then
Will tread in thought the groves of Attic Land ; . . .
Correct her pencil to the purest truth
Of Nature, or, the unimpassion'd shades
Forsaking, raise it *to the human mind*.
Or if hereafter she with juster hand
Shall draw the tragic scene: *instruct her Thou*,
To mark the varied movements of the heart,
What every decent character requires,
And every passion speaks“

[. „má obraziwost se radostně
W myšlénkách do lesůw Attické země ponášj ;
Pak štětec opravugeč si po Přjrody prawdě neklamné,
Gegž tu, stjny citu prosté zanechawši na chwjlku,
Powznášj, by také spolu *srdce vykreslila lidské*.
Pakli rukau však zběhlegšj má kreslena býti
Scéna tražická: *poučiž Ty gi*, gak by nemylně
Proměny rychloleté nastjnila utroby lidské,
Barwu gakau všeliký ráz w ladném sauměru žádá,
Řeč i gakau pak náružiwost všeliká“

I složil tedy Thomson asi čtvrtý rok po sepsánj Sofonisby druhau swau truchlohru „*Agamemnon*“, kteréž i sám slawný Pope tak účinniwě se ugal, že za přjčinau gegjho prwnjho provedenj netoliko ředitelům Drury-Laneského diwadla dwa dopisy doslal, nébrž i samo prowozenj swau přjtomnostj (což welmi řjdká wěc byla) počtil. Ačkoli někteřj Thomsonowi w této truchlohře ledacos, zwlášťě nesauměrnost děge wyčjtali, byla předce častěgi k zaljbenj obecenstwa prowozována.

Nedlauho na to ugal se Thomsona lord Lyttelton, který geg posud toliko z gehu spisů znal, a gehožto památku Thomson w pozděgšjm wydánj „Počasů“ (Garo werš 906) byl počtil. Šlechtný lord doporučil geg Bedřichowi králewici Waleskému, roku 1737 zahnanému, který gsa přjzniwcem učených, na přjmluwu lorda našemu básnjku sto liber sterlingů co každoročnj plat wykázal. Zlepšily se tjm opět okolnosti Thomsona, který negsa nucen k úzkostnému po obžiwě se sháněnj, nynj směru genia swého wjce po wůli dáti mohl. Působenjm téhož králewice wydal roku 1739 swau třetj truchlohru „*Edward a Eleonora*“; a však lord Chamberlayne zapowěděl wydaným tehda diwadelnjm zákonem prowozovánj gegj, an se w nj skladatel co stau-penec strany odporugcej opět prohlasil. Roku na to 1740 sepsal Thomson společně s přjtelem Malletem, rovněž na žádost králewice Waleského maškarnj hru „*Alfred*“ (*Alfred, a masque*), která we králewicowě sjdle Cliffden-house na den gmenin králewicny Auğusty poneyprwé saukromně, pozděgi pak i weřegně, však přepracowaná, se prowozowała. Končejej sbornj zpěw hry této, weleznámé „*Rule Britania, rule the waves*“*) takowé

*) T. g. »Wládni, Britsko, nad toky.« Byw roku 1838 w našich láznjch Liebwerdských, slyšel gsem anğlickau djwku hymnu tuto národnj, gakož i onu »God save the king« (Bůh krále chraň), kterauž Ben Johnson roku 1607 složiw we sbjrce swých básnj wydal, při průwodě fortepiána zpjwati; musjm však wyznati, že gsem w *nápěwu* obau pohřešo-

oblíby došel, že se stal Angličanům hymnau národnj. Roku 1714 dáwana byla poneyprwé geho truchlohra „*Tankred a Sigismunda*“, která o přjběh we známém francauzském románú „*Gil-Blas*“ zosnowána, ze všech geho dram neywjce se ljbila. Slowútně známý herec Ğarrick a herečka Cibberowá tehda wšecky sjly swého uměnj rapnuli, aby hra ke spokogenosti skladatele i obecenstwa wypadla.

Poslednj od samého Thomsona roku 1746 wydaný spis gest geho „*Hrad leniwosti*“ (*Castle of indolence*), báseň to ginotagitelná, která se považowati může takořka za odpowěd na wýčitky pohodlnosti, které se mu někdy činjwaly. Allegorie tato gest psána we wýtečném způsobu Spencera, básnjka to, Thomsonowi z anglických neywjce obljběného (wiz Léto werš 1572 až 1575), a chowá w sobě tolik milogemné spanilosti a krásy, že gi k prwnjm toho druhu básnjm přiřaditi slušj.

W tentýž čas byl Thomson prostřednictwjm wždy přjznj-wěgšjho gemu lorda Lytteltona obmyslen wýnosným úřadem „*nadhljžitele čili kontrollora ostrowú Leewardských (Surveyor-general of the Leeward islands)*“ *), s njmž přjgem pěti set liber sterlingů spogen byl. Ted' mohl nji žiwobyty pohodlné a spokogené; neužjwal wšak, leč dwě léta, prospěchů z nowého úřadu plynaucejch; neboč rychlá smrt oderwala mu požitek welezaslaužené odměny této. Nastuzenj, které, dřjwe uhřat, na lodnj plawbě z Londýna do Kew-Lane sobě byl přiřzil, a powstalá z toho zlá horečka učinily léta 1748 dne 27. srpna o půlnoci na wzdor úsilj přátel Mitchella, Reida a Dra. Armstronga neočekáwaný konec wýtečnému žiwotu geho w 48. roce geho wěku, přjliš to záhy pro literaturu a obor básnický, gehožto byl

wal onoho srdce-dogjmawého půwabu, gakýmž přede wšjm zpěwy w *slowanském* duchu složené se wyznačuj.

*) Ostrowj toto náležj k Americě; wiz »Balbiho Zeměpis« I., str. 173.

okrasau, přjliš záhy pro vlast, pro gegžto oslawenj wezdy plá-
 polalo ušlechtilé srdce gehu, přjliš záhy i pro všecky přátely,
 gimž gehu spolek blaženstwjm, gehu pak zpěwy rozkošj, a
 druhdy podnětem k naprawenj poklesků byly. Pochowán gest
 na západnjm konci sewernjho křjdra chrámu Richmondského,
 kde sprostý toliko kámen bez nápisu hrobku gehu kryge. Čjm
 skrowněgi však mjsto gehu odpočinutj naznačeno, tjm slawněgi
 počtěna gehu památka w opatstwj Westminsterském, kde mezi
 hrobkami králů a wýtečnjků Anglicka roku 1762 památujk mu
 gest postawen. Socha představuge básnjka, lewicz držejjho spis
 „O wolnosti“, na němž čapka wolnosti ležj, an prawice gehu se
 o slaupowý stwol podpjrá, na němž známky čtyr Počasů mēl-
 kowypukle (bas-relief) gsau wydlabány. Bůžek, na ně poukazu-
 ge, podává básnjku wě nec wawřjnowý, an Músa tragická lyru
 držje u gehu nohau spočjwá *).

Mezi pjsemnostmi po Thomsonu pozůstalými, nad nimiž,
 gakož i nad všelikau magetnostj za plnomocnjky od něho přá-
 telé gehu Mitchell a lord Lyttelton zwoleny, nalezen byl rukopis
 páte truchlohry gehu „*Koriolán*“, kterau, rychlau smrtj pře-
 kwapen, giž na čisto wypilowati nemohl. Bylať hra tato brzo po
 gehu smrti w Convent-Āgardenském diwadle welmi slawně prowo-
 zowána, a tjm i důstogně počtěna památka básnjka wúbec ctě-
 něho a ode všech, kdož geg byli znali, bolestně oželeného. Thom-
 sonůw přjtel lord Lyttelton shotowil k gegjmu prowozowánj mi-
 strný předslow, gegž herec Quin, zesnulého miláček, s neljče-
 ným, bolným citem ku powšechnému pohutj obecnstwa před-
 nášel. Pohutj toto dosáhlo stupně neyvyššjho, kdy Quin, ne-
 moha se slzj zdržeti, tato slowa řjkal:

*) K počtěnj památky Thomsonowy založena od několika saukro-
 mnjků též *wýročnj slawnost*, která se každého roku na den gehu na-
 rozenj w gehu rodišti Ednamu má odbýwati. Mimo to gemu i lord Lyt-
 telton we swém sadě HaĀleyském památujk postawil.

He lov'd his friends (forgive this gushing tear :
Alas ! I feel, I am no actor here)

He lov'd his friends with such a warmth of heart,
So clear of int'rest, so devoid of art,
Such generous freedom, such unshaken zeal,
No words can speak it, but our tears may tell.

(w. 7—12.)

[t. g. Milowalř swé přátely (promiňte těmto slzám kanaucj m :
ach, ejtjm, že negsem hercem ted'), milowalř swé přátely s tak
wraucj utrobau, tak zisku nechtiwý, tak prostý přetwárky, s tak
přjmau wolnotau, s tak wřelau stálostj, že slowo oněmj při
slzách wýmluwných.]

Neméně také epilog, k témuž dni složený, a od herečky Woffingtonové *) důrazně přednešený, na obecnstwo působil, gež obzvláště hluboce dogal pěkně wolený w něm obraz Músy „osiřelé.“

Takowáto dogjmawá úprawa prwnjho prowozenj „Koriolána“ působila, že hra tato geště častěgi s prospěchem dáwana byla. Čistý wýnos z předstawenj ustanowen byl z části oběma zemřelého sestrám we Skotsku, gichž gedna za kazatele, druhá za muže prostšjho stawu w Edinburghu prowána byla, z části pak na zaplacenj geho dluhú, w něžto geg za času bezúradj

*) Kterak se asi stalo, že německý básnjk Lessing (Auszug aus Gotth. Ephr. Lessing's theatralischer Bibliothek) prawj: »Auch der Epilog, welcher von dem Herrn Woffington mit ausserordentlicher Laune gehalten ward, gefiel ungemein.« Wždyť při wydánj »Koriolána« w *oriģinálu*, kde onen epilog na konci připogen gest, zřegmě stogj: *Epilog spoken by Mistress Woffington* (Epilog přednášen od p. Woffingtonové), a w poznamenánj osob přidáno, že Woffingtonová dáwala Veturiu, matku Koriolána! (*Veturia mother of Coriolanus Mrs. Woffington.*) Taktěž Lessing některá gména ginak, k. p. Millan, Billinogate na mjstě *Millar, Billingsgate* udáwá.

těžký život byl uvrhnul; o které věci anekdotu, w „České Wěce“ podanau, zde uwěsti newhod nebude.

Anglický básnik Thomson — tak nás zprawuge tentýž časopis 1836 na stránce 104 — nežil w tak šťastných okolnostech, gaké geho powěsti a zásluhám přiměřeny býti mohly. Když se geho básně newjce četly a prodávaly, nacházal se práwě w stawu politowánj hodném. Nauze geg donutila, dělati dluhy, pro které geg gedem z geho wěřitelů hned po wydánj geho „Ročnjch částek“ (Počasů) zatknauti dal, daufage tjm způsobem zaplacenj dogjti. Diwadelnj herec Quin, dowěděw se o Thomsonowě nešťěstj, šel do wězenj a snadno až k němu se dostal. „Pane!“ promluwil k němu, „nemám-li čest, býti wám powědomým? mé gméno gest Quin.“ Thomson mu odpowědel, že gest mu dle powěsti a zásluh dobře znám. I žádal Quin Thomsona, by s njm stolowal, a za zlé mu nepokládal, že oběd pro dwa obgednal. Když při stole oba weseli byli, řekl Quin: „Nynj promluwme o přjnsněgšjch záležitostech! Dlužen gsem wám sto liber sterliňů (tisje zlatých stříbra), a přišel gsem, abych wám ge zaplatil.“ Thomson bědowal, že si z geho nešťěstj gen posměch činj. „To nenj a nebyl můg ohled. Zde máte bankowku, a pozneyte, že to skutečná prawda. Před nedáwným časem četl gsem waši báseň *Ročnj časowé*. Za potěšenj, které muě způsobila, gsem wám zawázán ku wděčnosti. An hezké gměnj mám, napadlo mi, že zhotowjm swau poslednj wůli. W nj gsem spisowateli „Ročnjch časů“ sto liber (sterl.) odkázal. Dowěděw se dnes ráno, že u wězenj gste, předewzal gsem si, že wám odkázanau pozůstalost hned wyplatjm. Po mé smrti byste třeba té maličkosti nepotřebowal.“ Darem, takowýmto způsobem a w takowé práwě přjpadnosti obětowaným, neopowrhowal Thomson, a přigal geg wděčně. —

Co se týče *osobnosti* Thomsona, widělať se geho zewnítřnost, zwláště při prwnjm segitj, méně sličnau a půwabnau býti,

stávala se však wezdy dogjmawěgšj, čjm déle s njm kdo obcowal. Byltě myslj přjmé a srdce ušlechtilého, w němž láska ke Twůrci a přjrodě s wljdnostj a sautrpnostj klidstwu sauhlasně se družila*). Zwláště geg zdobila srdečná přjtulnost k rodičům a přjbuzným, o čemž mimo giné dáti může platného důkazu zachowaný geden dopis, w němž sestře takto pjše: „Těšj mě zpráwa, že tak dobrého, milého muže máš, a že se ti tak dobře wede. Kdyby tomu nebylo, rád bych se chopil přjležitosti, bych ti swau lásku dokázal. An našich dobrých, rozmilých rodičů wjee na žiwě nestáwá, a mně nynj (gakž bych byl newýslovně rád činil) giž možná nenj, gim důkaz neywětšj lidské wděčnosti, gjžto k nim zawázán gsem, na gewo dáti: mohu gim odplatiti pauze dobrotiwostj k těm, gež po sobě zde pozůstawili. Kéz by byla Lizzy déle na žiwě zůstala! Wšak ona ge tam šťastna, an my zde geště po dobu s bauřj zápasiti musjme. Než čiňme to s dobrau, weselau myslj, gsauce posjleni naděgj, že w bezpečném přjstawu opět se shledáme, kde upamatowánj na přetrpěné bauře žiwota se stawem rozkoše wyššj dobře se dá spogiti.“ Wynikalť neméně nezwratanu upřjmnostj a wěrnostj k swým přátelům, k nimžto předewšjm náleželi Chatam, Temple, Lyttelton, Quin, Buchan, Armstrong, Gray, Mitchell, Reid, Murdoch a Aikman, gakož geg i krásliła nesklonná wděčnost ku dobrodinčům, gichžto nikdy, ani po dlauhém wzdálenj, ani we swé neywýššj básnické sláwě z paměti newytratil. Byltě ostatně welmi střjdmý a nenádherného, tichého žiwota milowný; a gewě až přjlišnau někdy skromnost w besedách wyššjch, libowal si w radostech společnosti sobě rovné, kde ušlechtilým wtípem a weselým dogjmawým rozmarem saudruhy rád weseljwal, ač gjm nikdy člowěka neurazil. Wúbec mnozj, kteřj s njm takorka neustále obcowali, wydali po gehu smrti wěregné swědectwj, že by

*) Důkazy toho lze w hognosti zwláště w gehu »Počasech« shledati.

se newěděli pamatowati, zdali by byl kdy koho úmyslně zarmautil, gsa zwyklegšj na snášenj něž činěnj křiwdy. Zůstalť po swúg žiwot w stawu panickém, k čemuž geg ne tak geho cit a smýšlenj, gako spjše geho žiwobytnj poměry přigměly. Pjšeť o tom swé sestře: „Mé okolnosti byly posud přjliš střjdawé a negisté w tomto swětě nestálém; a nynj, doby klidněgšj došed, gsem pro tak odwážný čin mladictwa giž přjliš daleko w žiwotu dospěl.“ Při tom byl geho žiwot gen poučugjecj a vzděláwagjecj Múse zaswěcený, wyznačen zwláštnj čistotau mrawů, tak že w ohledu tom i geho spisy gedno z neypředněgšjch mjst zaugjmagj. Nedowolilť si zagisté nikdy wýrazu, který by se nemrawným mohl nazýwati, a gen w úplné prawdě pocitil Lyttelton w proložu swrchu uwedeném geho památku, když prawil:

„O candid truth, o faith without a stain,
 O manners gently firm and nobly plain,
 O sympathizing love of other's bliss,
 Where will you find another breast, like his?
 Such was the *man*, — the *poet* well you know! . . .
 For his chaste Muse employ'd her heav'n-taught lyre
 None, but the noblest passions to inspire;
 Not one immoral, one corrupted thought,
 One line, which dying he could wish to blot.“

(w. 13—17, a 21—24.)

[t. g. „Čistau prawdu, wěrnost bez poškwrnj, mysl wznešeně pewnau a ušlechtilě přjmau, saudjlné potěšenj při blahu bližnjho, to wše kde nagdete w giné utrobě, gestli ne w geho? Takowým byl co *člowěk*, — co *básnjka* geg dobře znáte! . . . Neb cudná geho Músa neužjwala swé nebem-nadšené lýry, leč aby wnukala neyšlechtněgšjch hmutj myslj: nenjť gediné nemrawné, gediné pokažené myšlénky, nenjť gediné řádky, kte-
 rau by umjrage žádal wymazati.“]

Wzhledem na *powahu* Thomsona, *co básnjík*, nemožno zapřítí, že náležj mezi úkazy gen po dlouhých přestávkách na obzoru básnickém se obgewugjej. Giž od ginoštwj mage náklonnost k čjtánj pjsem swatých, gakož i starých řeckých a latinských klassikůw, obzwláštňe básnjků Homéra a Virgila, napogil se z nich pramenem žiwného horugjejho ducha, který ze všech geho spisů tak dogemně zawjwá. Hluboce w Boha pohrauzená mysl a zbožný zápal, genž wnuknutjm rodičů, obzwláště ale geho přjzniwce Riccartona s geho rázem záhy se byly zasnoubily, wraucj cit pro prawdu, cnost i práwa člowěčenstwa, gakož i ušlechtilá milownost vlasti, gsau neyhlawněgšj tahy w geho básnické powaze, gichžto naznačenj nelze neshledati we všech spisech geho. Wynikalč nadto mohútnau, úrodnau obraznostj, a obohatil básnictwj množstwjm půwodnjch překrásných obrazů i wznešených myšlének, které zwláště pewnostj w kreslenj a malebnostj, gakož i půwabnostj slohu ryzjho tak walně dogjmagj, že w *popisném básnictwj epochu učiniw*, w tom ohledu w neyčelněgšj mjsto postawen býti musj. Přjroda, geho mistrném perem wykreslena, celá gako k názoru obžiwlá před očima čtenáře býti se widj, a nelze se diwiti, že mohútnost malby geho s to byla, aby nadánj přirozeného básnjka probudila we sprostém pastewci a obuwjku Robertu Bloomfieldu. Nebo tentýž zřegmě o sobě wyznává, že gen čjtánj Thomsonových „Počasů“ ideu k geho (w skutku prostomilé) básni „The farmer's boy“ (Nágemujkůw pacholjk) w něm roznjtilo *).

Thomson básnjwal neyraděgi w podzimku. Přiznává se k tomu sám we swých „Počasech“, an w „Podzimu“ w 1320 až 1324 prawj :

* Bloomfield sepsal mimo to básně: »Good tidings« (Dobré zwěstj) a »Wild flowers« (Plané kwjtj).

„When Autum's yellow lustre gilds the world,
 And tempts the sickled swain into the field:
 Seiz'd by the general joy, his heart distends
 With gentle throws; and, thro' the tepid gleams
 Deep musing, then *he best exerts his song.*

[Když pak svět zlacený w žlutawém Podzimku se leskne,
 A w pole dozrálé se srpem rolnjka wybjzj:
 Zagmuto powšechnau blahotau gemu srdce se šjřj
 Přespanilým tlukotem; že, když we paprsku lahodném
 W myšlénkách se nořj, *se mu zpěw neylépe darjwá.*]

Totěž dosvědčuje i w gednom psanj na lorda Lytteltona, w kterém takto píše: „Rádbých wěděl, gak dlauho na wenku potrwáte, abych u Wás několik neděl stráwil. Těšjm se, že w tu dobu práwě nastane podzim, onen počas, gegž mám za neywjce okauzlugjcej a básnictwu neypřjhodněgšj.“ — Po noci pak za téhož počasu trwáwal mezi knihami a obcházege po swětnici hlasitě řjkáwal, co w přjštj den napsati neb oprawiti mjuil. Z anglických básnjků neymilegšjmu byl Spencer, a téhož zpěwy měly dogista welké účastenstwj we powznešenj ducha geho ku prawdám mudřeckým, gež milogemným wonným kwjtjm poesie uměl tak krásně ozdobiti. Ostatně nesnjžil swé Músy nikdy k tomu, aby byl oblíbůstkám neb wadám swého wěku lichotil, gakož i nebyw wýhradnjm staupencem téže neb oné strany spisowatelské se všemi dobře vycházel.

Obljbeným zaměstnánjm w pochwilj býwalo gemu objránj se s děgepisem a přjrodnictwjm, pak čjtánj cestopisů, gakož i wúbec welmi rád cesty konáwal. Byltě i náruživým milownjkem hudby, ačkoli sám na žádný hudebný nástrog hráti neuměl. Po celé hodiny stáwal w noci u okna, by zpěwu slawjků w sadě Richmondském naslauchal (wiz geho „Hymnu k Bohu“, werš 77 — 80). I maljřstwj, sochařstwj a stawitelstwj náležely k li-

bostkám geho, a pozůstalať po něm pěkná sbjрка mědirytin dle obrazů antických, která geho přjteli Grayowi w Richmondu připadla.

Z *geho spisůw* neyčelnějšjm a w prawdě mistrným djlem gsau podané zde „*Počasy*“ geho, tak že z ohledu prawdiwosti a žiwé barwitosti, genž celé djlo pronikagj, mezi všemi básnjky významně „básnjkem přírody“ nazwán býti zasluhoge *). Škoda, že swého wýtečného nadánj gediné lyrice a wyššj rozprawě nezaswětil, w kterémžto druhu wprawené do „*Počasů*“ episódy, gakož „*Celadón a Amélia*“, „*Palémon a Lavínia*“, „*Dámon a Musidóra*“ a giné od neyslowútnějšjch znaleců za mistrné a nepřekonatelné uznány, a za předmět k malbám od wýtečných umělců woleny gsau.

Wětšj djl *truchloher* geho daleko wšak za „*Počasy*“ postává; neboť, wygjmage hru „*Tankred a Sigismunda*“, nenj w nich shledati onoho dramatického žiwlu, genž předejšjm w náplni děge, a w rázném geho postupu i rozwinutj záležj, tak že wjce čtenáře než diwáka zagjmagj. Nicméně i neyurputnějšj Thomsona w té stránce protiwnjci na tom se snášegj, že i w nich hluboký cit a zápal, hognost půwodnjch myšlenek a shodnau prawdiwost, gakož i gadrnau, důraznau mluwu neobdiwowati nemožno.

*) Mezi gednotliwými zpěwy »*Počasů*« od neymnožšjch »*Zima*« za neypodařenějšj se považuge, což i wzhledem na sauměrnau spogitost a zaokrauhlenost, gakož i hrůzowelebné obrazy, mjsto swé má. To wšak vysoké ceně ostatnjch částj na ugmu nenj; a gakož i w samé přírodě tomu neb onomu dle geho individualnosti wjce ten neb onen počas se ljbj, tak tomu gest i we zpěwech těchto. Mne wzhledem na půwabnau klidnost zwlášť »*Podzim*« dogjmá, ač opět »*Léto*« hognostj předmětů, smělostj a zagjmagým kontrastem malby, »*Garó*« pak usměwawau gemnostj vyniká.

Z ostatnjch geho spisů vyniká zvláštnj krásau geho „*Hrad lenivosti*“, ginotagitelná to básěň, záležegjcz ze dwau zpěwů we stancjch, w které se newšednj půwodnost a důwtip, gakož i horugjcz plápol obraznosti patrně osvědčuge. Neméně wýtečná gest geho „*Básěň wěnowaná památce Iz. Newtona*“, w njžto nesmrtelné zásluhy téhož hlubokého myslitele opěwá, a swůg žal we lkagjcz sbor Přjrody mjse, něžné, slzami orošené kwjtko klade na mohylu geho. O zpěwu tomto swěděj básnjc znamenitý, že kdyby Thomson i nic giného byl nepsal, giž tento plod o sobě gemu důstogné mjsto mezi pěwci by byl zgednal. I básěň „*Wolnost*“ (Liberty) o pěkném nadánj, ostrowtipu a šlechetném smýšlenj geho pro ctnost a blaho lidstwa stkwělé swědectwj podává. Záležjť ona z pěti zpěwů, gichžto prwnj obsahuge porownánj staré i nowěgšj Italie (Ancient and modern Italy compared); následuj tři zpěwy Řecko, Řjm a Britansko za předmět magj, pátý pak s „*Přehledem*“ (The prospect) koněj. Připogen gest k nj i swrchu zmjněný truchlozpěw o smrti kancljře Lorda Talbota (A poem to the memory of the Right Honourable the Lord Talbot, late chancellor of Great Britain, addressed to his Son). O menšj geho básni „*Britaniá*“ někteřj z kritiků méně přjzniwý saud pronesli, prawjce, že welmi nezagjmá; wětšj wšak djl w tom se shoduge, že i ona půwodnostj a prawým názorem poměrů lidských se wyznačuge, gakož i osvědčenj wraucjho vlastimilenstwj gegj ozdobau gest.

Drobněgšj práce Thomsonowy gsau: „*Truchlozpěwy*“ o smrti matky a maljře Aikmana, zvláštnjho přjtele geho; „*náhrobnj básěň*“ na přjtelku slečnu Stanleyownu; básěň na rektora Murdocha; metrický wýklad ukončenj kapitoly šesté sw. Matauše (A paraphrase on the latter part of the sixth chapter of St. Mathew); pět pjsnj, tři ódy, z nichž gedna „*na Serafjnu*“, gedna „*na Aeolowu harfu*“ (Ode on Aeolus's harp) a posléze hymna na samotenstwj“ (Hymne on solitude).

Thomsonowy spisy vyšly w *přemnohých vydánjch*. Stává sbjrký všech děl geho we čtyrech swazecjch pod názvem: „The works of James Thomson, with his last corrections and improvements“ (Spisy Jakuba Thomsona, dle geho poslednjch opravek a wzlepšenj), London 1766; 4 vol. (w Pražské universitnj knihowně pod čjslem IX. E. 37). Připogena gest podobizna básnjka w téhož wěku mladistwém i dospělegšjm. — Wygjmage pak drámy, nacházegj se geho spisy taktěž we známých sbjrkách anglických básnjků, a sice w 9. swazku Andersonowy, w 48. a 49. Johnsonowy, a w 91. i 92. Bellowy sbjrký.

Na slovo wzatých „*Počasû*“ stává téžo sobě wyd řádu početných, djlem s připogeným básnjka žiwotopisem a kritickými poznámkami, djlem i naprosto beze všech přjdatků, gakož (mimo swrchu giž uwedené od roku 1730 w Londýně u Millara):

- 1) Neylepšj wydánj pod nápisem „Thomson's Seasons, to which is prefixed an essay on the plan and character of the poem, by J. Aikin“ (Thomsonowy Počasy, s předpogenu zkaušbau o náměru a powaze básně, od Aikina) w Londýně 1779; — dle toho obstarán přetisk w Lipsku 1781. a 1794; pak w Hamburžu 1791.
- 2) Thomson's Seasons, to which is prefixed the life of the author by Murdoch, and an essay on the plan and character of the poem by J. Aikin; revised and corrected by J. Timaeus (Thomsonowy Počasy, s předpogeným žiwotem spisowatele od Murdocha, a zkaušbau o náměru a powaze básně od Aikina; znova přehlednul a opravil J. C. Timaeus) w Hamburžu 1800.
- 3) Thomson's Seasons with strictures by James Moore (Thomsonowy Počasy, s poznámkami od Jakuba Moora) w Londýně 1773.

- 4) Thomson's Seasons, with the life of the author by Stockdale (Thomsonovy Počasy, s životem skladatele od Stockdala) w Londýně 1793.
- 5) Thomson's Seasons with the life of the author (Thomsonovy Počasy, s životem skladatele) we Wjdni 1802.
- 6) Thomson's Seasons and Castle of indolence (Thomsonovy Počasy a Hrad lenivosti) we Frankobrodě 1826.

Mimo to gsau „Počasy“ w půwodnjm gazyku geště wydány w Londýně 1762, 1766 a 1780; w Basilegi 1768 a 1769; w Pařžji 1785; w Ğottinĝu od Canzlera 1797; we Weissenf. od Hermanna 1798; w Lipsku 1801; w Dobrosoli (Halle) od J. P. . . . a J. Horna 1804 (s podobiznau básnjka); w Hanowerech 1816, a w Petrohradě 1819 a 1825.

Tytěž pak přede wšjm „Počasy“ do přemnohých také gazyků národůw giných gsau hned w prostomluwě, hned we wázané řeči *přeloženy*, a snaženj, gakýmž národowé tito swau literaturu onau básnj ozdobiťi a w prawdě obohatiťi pjli, welmi platným důkazem gegj wýtečnosti gmjno býti může. Překladů totiž, pokud mně owšem we wětšj části pauze z nadpisů we známost wešly, stáwá těchto:

I. *Do ruského:*

Четыре времени года; соч. Томсона; пер. Дмитриевскій. Москва, въ Университетской тип. 1798. и 1803. 12. (Četyre wremeni goda; soč. Thomsona; per. Dmitrewskij. Moskwa, w Universitetskij typ. 1798 i 1803. 12.)

II. *Do polského:*

z částky, t. g. „Opis lata“, od Konstantina Tymeneckého, w Pamětnjku Waršawském r. 1810 č. 4 (zdalež i wjce přeloženo, zagisto newjm).

III. *Do staro-srbského:*

od E. Arsiće podlé udánj w „Pierer's Encyklopädisches Wörterbuch“ we článku „Serbische Literatur“; sám pak nadpis knihy znám mně nenj.

IV. *Do francouzského:*

- 1) Les Saisons de Jaques Thomson, trad. par Mme. Bontemps. Paris 1760. (Překlad tento gest w prostomluvě.)
- 2) Les Saisons de Jaques Thomson, poeme de l'anglais, avec figures. Berlin 1763.
- 3) Les Saisons de Jaques Thomson, poeme, traduit de l'anglais, avec figures. Francfort 1763.
- 4) Les Saisons de Jaques Thomson, trad. par Deluze. Paris 1806.

V. *Do wlašského:*

- 1) Le Stagioni, recate in italiano da M. Leoni. Verona 1818.
- 2) La Primavera, tradotta per Ant. Bovio Silvestri. Bologna 1820 (gest to pauze překlad prwnjho zpěwu „Garo“).

VI. *Do hollandského*

ge prostomluwau přeložiw Lublink wydal 1787. Nadpis knihy mně znám nenj.

VII. *Do německého*

přeložili „Počasy“: *Brokes*, Hamburğ 1745; *van Palthen*, Rostok 1758; *Tolber*, připogiw žiwotopis básnjka, Zürich 1766; *Schubart* w prostomluvě, připogiw žiwotopis a podobiznu básnjka, Berlin 1789; *Harries* w jambech, s připogeným žiwotopisem, Altona 1796, pak Wien 1827 (we 138. swazečku „Klassische Ka-

binetsbibliothek“); *Neuendorff*, Berlin 1815; *Schmitt-henner* we wázané řeči, Zwickau 1822; *Soltau*, Braunschweig 1824; *von Rosenzweiĝ*, w šestiměrech, připogen gest obraz překladatele, Hamburĝ 1825; — mimo tyto stává i několiká wydánj bezegmenných, gako: Basel 1768, a Petersburg 1819, 1825. Závěrečnau „Hymnu k Bohu“ o sobě přeložil i *Knebel*, Jena 1824. (Wiz „Bücherlexikon von Kaiser“ w pátém djlu na stránce 439, w Pražské universitnj knihowně pod čjslem IV. B 36., z kteréhož spisu uwedená zde gména německých překladatelůw čerpána gsau.)

Ku *pramenům* žiwoto- a powahopisu Thomsona náležegj mimo některé giž swrchu uwedené geště přede wšjm tyto spisy :

- 1) The lives of the most eminent english poets, with critical observations on their works, by Samuel Johnson. London 1794 (Žiwotopisy neywytečnegšjch anglických básnjků, s posaudnými poznámkami o djlech gegich, od Samuele Johnsona); we čtwtém swazku na stránce 231, kterýžto chwalně známý spis (z knjžecj Schwarzenberĝské knihowny na Worlĝku mně druhdy poskytnutý) při podaném zde žiwotopisu neywjce za pramen mně slaužil.
- 2) Essays on the life and writings of . . . the poet Thomson, biographical, critical and political, with some pieces of Thomson never before published, by D. S. earl of Buchan. London 1792 (Zkaušby o žiwotě a spisech . . . básnjka Thomsona, z ohledu žiwotopisného, posaudného a zeměprawnjho, s několika posud newydanými články Thomsonowými, od D. S. hraběte z Buchanů).

3) The lives of the poets of Great Britain and Ireland, by Theophil Cibber and other hands (Žiwotopisy básnjků Welko-Britanska a Irska od Bohomila Cibbera a giných; we pěti swazejch).

Ostatně psali o Thomsonu geště: z Anđličanů Hume, Gerard a Hoole; z Němců pak Lessing, Sulzer, Schmid, Nolte a Ideler a ginj.

Angličan Collins složil překrásný truchlozpěw (Ode on the death of Mr. Thomson), hrabě Buchan pak řeč k oslawenj Thomsonowy památky, která mezi vzdělanými národy, pokud cit pro etnost i krásu nezaniknau, stkwělá potrwá i nezrušitelná.

Thomsonových

P O Č A S Ů

zpěv první:

G A R O.

O B S A H.

Wytýčenj předmětu. Přípis hraběnce Hartfordce. Popsánj počasu, pokud se týká rozličných Přírody stránek, staupagjc od nižšjch věcj k vyššjm, s odchylkami z předmětu toho plynaucjmi. Působenj počasu na hmotu bezžiwtou, na rostlinstvo, na živočistwo a posléze také na člověka. W závěrku pak zrazowáno od díwé a nezřjzené náružiwtosti lásky, gjžto napřjč wytýčena gest láska čistěgšj i blaženěgšj.

Přigď, *Garó* roztomilé, ty nebeské gemno zawjtey!
Sestup s blankytu ted', s obláčkúw lúna kanaucjch,
An plyne hudba kolem! whaleno w rauštinku porosnau
Růžj zastěněných, w taužebné giž niwy sestup!

Hartfordko spanilá, genž we sboru šlechty se leskneš
O wděku tak přelibém, gako tehdá, když si pocházjš
Po planinách w rozmyslu tichém, s njmž bezwina ljbým
Spolkem slaučena gest! naslechni prozpěwu mému,
Twau genž wesnu slawj; an všecka Přjroda wúkol
Ted' gako Ty zkwjtá, w půwabné kráse Ti rowna! 10

Hle, kterako škaredá Zima powšudy w úprku pádje
Stráněmi zas na sewer, zuřiwé za sebau zowe wichry!
Wichry tu poslušnj s žalného derau se pahorku,
Z rozmetaného lesa, s pustlého i úwalu nakwap;
Dech stopugeř ge libý, genž, sotwa že půdy se dotknul,
Snjh ruče roztápj, že mizj we přjwaly kalné,
A zbawený pahrbek zelené swé týmě wypjná.
Rok se koljsage wšak tu nebýwá geště upewněn,
An Zima často wečer studené powěgky wysjlá.
Sichrá gitro siwé, a poháňkami geště pokaušen 20
Mutně se den kabonj, těžkem že tu často wolawka
Swau dobu poznává, hltawým by potřásala zobcem
W rákose šustjcm; že tu sotwa i lyska widjwá
Čas, by se od břehu giž po stránjch pauštěla heynem,
A zdiwenau pjseň tudy zapěla paušti pozorné.

Wolně nyní s *Berana* blahodárné slunce se kaulj,
 A skwaucj ge pogjmá *Býk*. Ted' wjee nebywá
 Pružný wzduch mraziwým wanotem pokřečně usewřen,
 An přeplněn žiwotjm, a duchem pooplýwage rodným,
 Lesklá oblaka powznášj, a ge tence wykládá 30
 Co kločky bělawé po mohútné klenbě nebeské.

Wlažně wětýrky wanau, že beze wšj záwady wolně,
 Půdu wazeb zbawugjc, těkawá wšjm gemnota hýbe.
 Giž nemoha pracný rolnjk doby dočkati, patřj
 Přjrodu na zmlazenau, a radosten gunce wyhánj
 Ze stágů weselé; hladké napotom klade rádlo
 Brázdu we hraudowitau, ana zmrazků sproštěna tžných.
 Gunci podawše tudžž brněnému bez odpory tihlu
 Wolnau šjgi, činj opětne práce počátek,
 Powzletným skřiwanem, prostau též ke plesu pjsnj 40
 Rozčilenj. Mežitjm opřen gsa o radlici lesklau
 Silně oráč, obodáwage prstě, ana těsně se přjčj,
 Řjddj djlo celé, a podél klade po straně hraudy.

W rauchu bělém séwač wedlegšj přes pole kráčj
 Odměřeným pochodem, zde w hognotě házege sjmě
 W kljn role odměniwé, genž opět štědre ge wrátj;
 Brány potom zubaté sledugjc diwadlo to končj.

Ó nebe! ted' pomilug! nebo ělowěk práce milowný
 Úkol swůg wykonal. Žiwuj gen wěgte wětýrci,
 Sstupte wy deště fiché, kogné se i roíte rosičky! 50
 Slunce, ty též bleskem swěto-žiwným wšecko ogemniž
 K důstatnému roku! — Wyř pak, genž w nádheře marné
 Wěk tráwjte lichý we pohodlj, w lesku hrdobném,
 Ty wěci, ač sprosté, nikoliw neměgte za podlé;
 Neb cele gim rowné pěl i Virgil wenka-milowný
 W Řjmě to obrowském, kdy na sláwy wrcholku se lesknul,
 Gsa wkusu čistého, wzdělané gegž wdechlo mu Řecko.
 Wždyř pluh poswátný zábawným za starodáwna
 Býwáwal králům i praoteům lidstwa welebným:
 Tiř — po gegichž poboěj wy gako hmyzu třjdy mizjte, 60

Wje negsauce, ledaž audnj letnjho bytosti —
 Wáhy držjwali włádařstw, řjđjwali bauři
 Mocnau wálky diwé; wjtěžnau pak ruku opěť,
 Rozmařilostni tudy zmužilj pohrdawše lichými,
 Rádi kladli na pluh, kde i we wznešenosti nekalné
 Hognostj bjdnau opowrhli, giž úplata dáwá.

Statný národe mňg, šetři spasného si rádla,
 Snaž se, by přes pahořj, rozsáhlé přes doly Podzim
 Wákol poklady swé plesawému slunci wykládal
 W rozmanitosti nepřehledné! Gako welmoře šjré 70
 W obgemu blankytowém zpaurau zmjtáno burácnau
 Twému se žezlu kořje, ze břehůw na tjsjce početuých
 Nádheru wšecku plawj žiwota w twé přjstawy hlučné:
 Tak twá púda nechať bohatá, wznešenými i dárky
 Ozdobená, wyššj blaho Přjrody hogně wyléwá
 Přes kraginy wšeliké, a nahé kryge národy šatstwem,
 By swětu úrodnau, newywážnau se stala seypkau!

Wšak newaneť gediné powěťřjm ta změna mjruým
 Přjgemná i lepá; ted' slunce dogemně planaucj
 Šjpem hlaub i bodá mocným we *bylinstwa* potagný 80
 Úkryt, kde kwasiwý zbawuge preyt wazby newolné,
 By přes púdu garau se rozestřel po kragi w četných
 Barwách, w tobě zwlášť, *zelená!* wšj náděge schránko!
 Přjrody usměwawé ty hlawnj raucho welebné,
 Swětla i stjnu sklade, blaho-citné kdežť oko rádo,
 Sjleno gsau napořád, w nehynaucj rozkoši dljwá!

Od lauky swlažené až k wyprahlému pahorku
 Barwa kypj zelená w milogemném praudu zefyrkúw;
 Tu dme, tu zahlaubá se oku zcela rozkochanému.
 Zdobně hloh se bělá; bohaté na šřáwu lesjčky 90
 Bugné pupny ženau, se pučej w postupu rychlém,
 Až hág pak cele ochwogený o pluosti kypjej
 Wánkúm úpěliwým rozkládá okrasu wábnau,
 Kde w kapradj spleteném se swižná srnka omjtá,
 A w zboru ptactwo pěge schowané. Giž i zahrada rychle

(Ruměnného roku šperkem všude pestro-barevným
 Přírody obratnau to rukau, ač bez hluku pilnau
 Krášlena) skwj se rudá, wůnj pak hogně napauštj
 Wzduch na dary štědrý. Co malinký zárodek autlý
 Naděgné owoce zdrowo-datné ukryto dřjmá 100
 W zábalu čerwenawém teprwé. — Ted' z města šerého,
 Pohrobeného we spánek a dým, i we výpary škodné,
 Blauditi často woljm do dědin skwaucjch se rosičkau,
 Kde chládek lahodj, třesawé bych kapky tu klátil
 S wětwiček okloněných, an chodbami pod zelenými,
 Ze křowin ostružiny sladké zrobenými, se taulám ;
 Neb bych též okusil zdrowo-dyšné mljěnice zápach.
 W twých planinách, Auğusto, i buď mi wstaupti wolno
 Na chlumeček, wůkol bych patřil w prostoru dálnau,
 Ruměnc obrowský kde widět, kde i w přseč chumelné 110
 Kwět bělo-purpurowý se lineť, že o zápalu ragském
 Zde plesawé oko různu těká, an w zástěně ladné
 Giž Podzim se gewj, halený mile w hognotu něžnau.

Wichřice úpaluá, ze sewernj pauště uprchlá,
 Kéz by nepowstala ted', s perutj i netřásala wlhkých
 Zhaubný rez lepiwý, newčasných nedchnula mrázkůw
 Pałčiwo-faukagecjch! na gegjžto i Wesna pohubný
 Wýdech rozkwětawá se krnj ljstečku we každém,
 Zpustlá, ba zhynulá, že ge různu i záhuba wůkol.
 Neb často zplozena mraziwé od bauře sewernj, 120
 Hmeyžata ozbrogená, w nepočetném heynu se hemžje
 We wzduchu otrawném, hlodagj (wtěragjce se kazně
 Skrz kwět a kůru we dřen, pohuben genž w zárodu černá),
 Cesty si rychlo-chodé. Ač gesti to národek autlý,
 Býwať někdy plodem potrestné pomsty nebeské,
 Neb geg hlad stopugeť mořiwý, a rok urwale dáwj.
 Strast by takau předešel, hned s pléwami drehnici nágmec
 Pálj plápolawau zkušeny we štěpnici rodné,
 Až vše w kauři stogj, schowaný pak w krátku nepřjtel
 Ze škulinek wšelikých zadušen zástupmo se kácj ; 130
 Neb kwět rozpučelý ostrým též práškem oseypá
 Z pepře, anoť gjm rod mraziwý hned k úmoru pádj ;

Neb, kdy gedem kalená kornautit chwûg se počjná,
 Kropě wodau napořád w škûdném geg hnjzdě zatápj;
 Heyna aniž drobných ptáčkû, genž pilně zobáčky
 Geg tu z děr klobagj, nezahánj zpozdiie dále.

Gen strpenj měgtez, rolnjci! ty wětry dotěrné
 Darmo nynj newanau, wzdorugjť ony nátoku walných
 Zasmušilých to mračen, hubiwými ligáky těhotných;
 Neb, kdyby přes moře Atlanské se dotjžily až sem 140
 W zástupu neskonalém, letuj by uhasly paprsky,
 Wšj naděge zbawený by i rok zatopil se nedošlý.

Ted' wyužil-tě Sewer; we železné geskyni zatknut
 Stichlý giž si sedá. Gižnj zahřjwage wěřjrk
 Gemuj wzduch daleký, powydéchage w klenbu nebeskau
 Oblaka obtěžená, w nichž *garnj dešťe* se tjsnj.
 Zdá se prwem, že by gen chmurná powycházela kudra,
 Blankyt sotwa kaljc gasný; wšak w postupu rychlém
 We hrady giž skupeny, zrostlé w běhu, páry se plaužj
 Obloze po přeplné, wesměs pak a různu se mjsj, 150
 Až si po obzoru kol sedagj co mračno tichaunké,
 Ne takowé-to, gakých zinnj na pozemčany řtj
 Bauře, žiwot zničugjc, nébrž gen gemně-milostné,
 Obtěžené naděgj wšelikau i radostmi blahými,
 Přjroda gak si želá! Ponenáhle nořj se zefýrek
 Nezrušenau we tichost, že neslýchať wjce ni wánku,
 Genž, teteljc se, po zatwořeném by lesjčku se taulal,
 Neb šumiwý by točil mnoho-lesklé do kruhu ljsky
 Hrawě osyk štjhlých. I toky, wšech oproštěny krauzků,
 Sjře i rozlinulé hladinau, se zdá, že nawyklý 160
 W zmatku blahém pozapomněly běh. Wše, hrauženo we klid,
 Spásu radostně čeká. Pospolně howádka, beránky,
 Newšinny zcela pjce suché, po zelánce tu taužj
 Giž o prosbě němé. W krátkau přestáwku utichlý
 Národek obpeřený olegem si křjidla potjrá,
 Mokrotu by blyštňau, setřásage, lehko ocákal;
 Na znamenj bljzké i čeká, by potomně nagednau
 We zbor powšechný se kupil. Ba i úwaly, háge,

Chlumce i prahnaucj žadonj tu nedočkawo o mzdu
 Wláhy připowězené. Čłowěk pak, kráčege wážený 170
 Uprostřed stwořenj plesawých, o chwále pomýšlj,
 Zhljžege powděčny. I konečně tu oblaka wolná
 Štědře roljm giž poskytuğj swé poklady hogné:
 Sotwa že w dółkowitý polehaunku weáknuly rybnyk
 Krůpěge úwodné, wšeliká giž zásoba wláhy
 Řjty na zmlazený se o kypném wýtoku wesmj.
 Krůpěge sotwa slyšj ale deště se wkrádagecjo,
 Kdož mezitjm kráčj lesnjm powlowně bludištěm
 Pod temným klenutjm swjzj chwoge, hustě zarostlé.
 Kdož by wšak potrwal we stjnu, anoť nebe dobré 180
 S wýšin sestupugeť milených, a štědře wyléwá
 Beylj, kwět s owocem w blaho-datné Přírody lúno? —
 Žhaucj obraziwost předwjdá w předběhu rychlém
 Zrúst gich rozmanitý, a, mléčná an kane mjza,
 Rozhljzj se kolem po planaucjch okrage barwách.

Tak plně-naběhlá po celý den oblaka rodnau
 Zásobu poskytuğj, žeť zem do sytosti namoklá
 'Teď žiwotem preytným i w spodnj wrstwě oplýwá ;
 Ažto po západujm nebi geště na odchodu slunce
 Plápolawé w lesku zlatitém z čerwánku wyhljdá 190
 Mráčkůw rozhalených, w geho genž se milostně paprsku
 Proměňuğj. Kwapiwá se w okamžik záře opjrá
 Pozlacený o kopec, wlhké pak háge objhá,
 Po plesawých tetelj se wlnách, a mlhau žluto-gasnau
 (Genž niwy rozlehlé w průzračnau páru odjwá)
 Oswěcuget rosných diamantůw zástupy lesklé.
 Giž zelenem zoseným rozblesklý krag se usmjwá,
 Háge se dmau, a gegich prozpěw zánowně procitlý
 W zbornj hudbu diwau se měsj s hrěiwými potůčky,
 Rozmnožený dálným mekotem ljbezně pahorkůw, 200
 I hlubokým bučenjm, genž w odpowěď se ozýwá
 Z úwalu, zkad zefyrek sladký wane, wšeccko pomjsiw.
 Odražený napotom wýchodnjm oblakem, autle
 Přes zemi wyklenutý, se wypjná sedmi-barewný
 Oblauk étherowý, pestrau rozkládage malbu

W sauměrnosti lepé, od čerwce počjnage až tam,
 Fialowá barwa kde nenáhle w blankytu wadne. —
 Newtona proslawený! zde kanaucj oblaka chmurná
 Naproti slunci twořj hranolu twau bezděky deštnau,
 A vzdělanému porozwinugj oku swětla točence 210
 W rozmanitosti lepé, gež dāwtipný gsi uwolnil
 Z bludnjků bělawých! — Wšak pastwec takto nesaudj;
 Neb cele rozdiwený djwá se na kauzlo polesklé,
 Rozklenuté přes stráž zlatitau, ba i zpozdile chwátá,
 Ozdobu by skloněnou polapil; leč w údiwu patřj,
 Oblauk podwodný gak před njm stále ubjhá,
 Až se potom ztrácj. Nastaupá teď noci poklid,
 Temno i úkogné; na sytost pak země namoklá
 Zjtřnj záři čeká, na odiw by wykládala wúkol 220
 Tworných po trubicech wedené na tisjce početných
 Pokdy labalzamowé, minulý den gež s nebe seslal.

Pak i garé se linau w bugné hognosti *bylinky*
 Půdu přes zelenau, že i těžko mnohdy tu býwá
 Znalci bylin, třjdy všechněch wypořjtati četné,
 Když se po lehku bera klikaté skrze úwaly dálné
 Bedliw mlčky hledá, neb kdy skrze hauštiny lesnj,
 Wšecko řadě, hlupský zewlaun co do kaukolu mjtá,
 Klestj cestu šerau, neb skály na týmě wylézá,
 Kýwagecjm zelenem gasného wrcholku wywáben.
 Štědrau sjmě gegich wysypawši Přjroda hrstj 230
 Zde w hognosti garé točitým rozwála ge wětrem
 W počtu nepřehledném, s sosawau ge pomjsila prstj,
 I s wlhawým potokem, s plodiwým zároveň i deštěm.

Než kdo tu wyzpytugeč gich sjlu? komuž—to ge dáno,
 Wolně okem čistšjm wnknauti we poklady tagné
 Rozkoše, sjly, žitj? Ony býwaly člowěku ondy
 Obžiwenjm, dokawád se w bezwině geště kocháwal,
 Čjtage zástup *let zlatitých*, krwe negsa lakotný,
 Kdyžto diwých žiwota zwyčegů gest geště newjdal,
 Laupeže, wraždy a muk, neduhůw, obžerstwa neznámý, 240
 Kdy wladařem swěta byl, nikoliw geho zhaubcem ukrutným.

Tehdá záře prwá rod mjlo budjwala bodrý
 Nezkažených to lidj, pod poswátnými paprsky
 Nerděla se hnusiwým pohledem leniwého na chrauna;
 Neb gim sen přelibý uprcháwal lehkou wykauřen,
 Wstáwali pak cele rozčilenj, co slunko nowotné,
 Bud' by role zdělali swá, k hoǵné úrodě wolná,
 Bud' by radostně opatrowali stádečko tichaunké.
 Zpěw dwjhal se kolem mezeitjm, a šprýmy i tance,
 Maudrý, přjgenný i howor krátjwaly chwjle 250
 W čackém gim pořadj, an w různém údolu láska
 Strasti posud prostá, bugarau aupjwala tužbau,
 Plápolagje blahotau, neznagje pak leč muka sladká,
 Genž, ač srdce ranj, naporád geho rozkoše výšj.
 Úkonu hněwného, zpupné ani geště urážky
 Neznaly sau ty nebes přešťastné djtky neklamných,
 Neb rozum a blahocit gim býwaly zákony tehdá.
 Přjroda sauhlasná na ně patřila w úsměchu libném,
 Gasně se lesk' blankyt, chlazený wěčnými zefýrky,
 Balzam i šjře wanul wonný. I slunko mladistwé 260
 Blesky sesjvalo neyblážšj; obláčky milostné
 Tučnostu sau rosily; plynuté pospolně na lauce
 Ostražitý skot a braw bez péče porúžno si hráwal.
 To wše z temně-šedého lesa když lew se wyrjtiw
 Spatřil plápolawý, tuž hned geho srdce ukrutné
 Změkčeno gest, že i on připogil swé šprýmy mrzautské.
 Neb hudba přemilá gest wšecko chowáwala w mjru;
 Pjššala sladko nyla, hlas slýchán w prozpěwu něžném,
 Dauwage w nádra gará; wúkolnj háginy šjré
 Hluk swúg wujšily též, plynulyť pak o sauhlasu wětry, 270
 Gakž i wody : hle taká dnůw ozdoba býwala prwnjeh !

Ach ! dob oněch gasných, wšj chmurné poskwrny prostých,
 Odkud wěk zlatitý bágjcej čerpali pěwci,
 Přeběda ! wjee nenj za časůw giž těchto železných,
 Těch žiwota kwasnic ! Neb w mysli naprosto malátné
 Řádná mocnostj shodných se powymknula swornost,
 Podstatu genž blaženosti činj, an wšecko tu u wnitř
 Z rovné wáhy se wysmekloť; giž i náužiwosti

Ohradu rozlomilyť, a rozum polowičně uhaslý
 Neb zbabělý, spokogen, ba pokýwage úplně, wjdá 250
 Zmatky ty přewratné. Potworná wzteklota děsná
 Smyslá pozbawená, i sebau trhagje, tu burácj,
 Neb zbledlá a tichá gedowau si na pomstu sedáwá.
 Záwišť wadne šedá, uwiděwši radosti giného,
 Zásluhu gen przuje, sama gjžto nemáže dosjei.
 Bázeň zaufaliwá, přeludy strašená tu lichými,
 Chábná, nezmužilá, wšeliké gen sjly potjtná.
 Ted' ba i láska sama rozhořčuge utrobu wšecku,
 Úzkostj tagenan gen trápjc srdce wyprahlé,
 Neb nořená w zištnost hnusiwau giž wjce neznáwá 290
 Žádosti spanilé, nenasytné wjce ni tužby,
 Genž požitjm zhrzegje sobětným, pauze hledjwá
 Obláziiti přemilý čistého plápolu předmět.
 Náděge wilnostj churawj; hlodowá pak i útrapa tagná
 Giž na žiwot se mrzjc buď třeštj, ljtě se plaužjc,
 Buď w mrtwém mlčenj zde mařjwá chwjle slzjcj.
 Ty wše (i heyna giných) wyprahlé utroby bauře
 Klamstwem wěčně se střjdagecjm dobrého a zlého
 W rozmanitosti nepřjtržné duši w útoku trýzuj 300
 Neskonálními muky: strannost pak se z toho kljčj
 Uwnitř podhnizená, lhostegné rovně nedbalstwj,
 Chladné, nestaragje ubohého se o blaho bratra;
 Hnusnota též škaredá, potutelná šalba, nenáwist,
 Podwodnost chábná, a drawé lotrowstwo neljené;
 Až posléz wšeliká společenská hasne citelnost,
 A wzteklá i drzj prolomiwši hráze nelidskost
 Srdce wše zkamenj. I zdá se, že pomsty lakotná
 Přjroda rozdrťená ladný swág zwrátila oběh.

Odtud za starodáwných dob potopa wzala půwod,
 An hlubo-roztržený okruh swěta (klenba gehožto 310
 Kol hradilať wody saustředěné) o prasku burácném
 Zúplna stroskotaný do bezedné tůně se kácel,
 Žeť tu po naskupených zdrcené giž země kopencjch
 Přjwaly šjře porozplynuly zpaustau se pohučnau,

Z prostředu až posléz k oblakům, to ligawcemi strhlým,
Welmore bezbřehowé přes swět se wyrjtilo wákol.

Od doby té Počasy přjsněgšjm stjžily žezlem
Swět cele rozdrťený: ledowá Zima wyslala šjře
Spausty sněhu mraziwé, palné pak sřjtilo Léto
Parnotu záhubnau. Předtjm však Wesna mladistwá 320
Se skwěla rok po celý zelenem; we spolku milostnuém
Kwět s owocem gedněch na haluzkách se rděly sworně,
Powzduch mjrně wanulř, a tichost bez přjtrže gasná
Wládla tu nezrušená, leda žeč by zefyrky lahodné
Dechly na oblohu blankytowau; neb dauwati bauře
Geště neuněla gest, ni buráceti wichřice ljtá.
Dřjmaly sladko wody, strašná pak temnota sirná
Děsně se nedmula geště nebem, ni nemjtala bleskem.
Wýpary ni škodiwé, sichrawé Podzimku ani m'hy,
Seslabugjce, žitj zpraužek se natýkaly mrštných. 330
A wšak ted' dny naše ztečeným gsau hřjčkami žiwlům,
Zmjceny z gasna we mrak, z tjžného i wedra na aumraz,
Neb ze sucha w mokrost, střjdánjm utrobo-žerným;
Podkopanyř klesagj, i hynau do bezedna ničenstwj,
A běh gich dokonán, neyljp když práwě počjná.

Dob za našich spásné beylj, ni nedotknuto, wadne,
Ač-tě dušj čistau, pleso-rodnau potrawy mocné
I zdrowoty statné, a dawem sil rowně žiwotných
Žehnánoř na obih, gakž neswede zručnota žádná;
Neb hltawým dráždřen žrautstwjm, a krwe gsa labužný, 340
Člowěk ted' klidné planiny lwem stal se lakotným,
Ach ba mnohem horšjm! Wlk, genž z nočnjho saláše
Wléče kořist bečiwau, z nj nikdy mléka nepjwal,
Nikdy gegjho neobljkal wlněného peljšku.
Býk, tygr, gegžto za šjgi tuhau popadá krwo-laěný,
Nikdy zaň neoral. K tomu pak giž zdiwěli drawci,
A hladu násilnost k takowýmto činám ge dohánj,
Gich we prsech huňatých pak i útrpnosti nebýwá.
Než člowěk — gegž z gemněgšj gest Přjroda látky
Utwořila, wnukši spanilé city w srdce mu wolné, 350

Gegž gediného slzám učila (kdy z kljna milého
 Štědrá rozseypá mu giných na tisjce lahúdek
 Beyljm nebť owocem, hogným co krûpěge deštuj,
 Neb co páprsky, gimiž zniklo) — zdaž mělby tu člowěk,
 Genž gsa twáre lepé se usmjwá, i w nebi přjmý
 Se zhljžj, k spolkým hltawých se snjžiti draweč,
 Smáčeti ústa krwj? Krwo-laěný nech-tě krwácj,
 Záhubný to drawec! wšak což wy, owečky tichaunké,
 Gste swedlyč? co gsi páchal gen, národku poklidný,
 Žeč zahynauti musjš? ty, co nám gsi mléka podáwal 360
 W hognotě přjgemné, pozapúgčil swého kožjšku
 W zimě i nám mraziwé? I wolek dobrý a powoluý,
 Neškodný a tichý, co lichého ni podvodu nezná,
 Čjmž urazil ten nás? On, genž powždycky ochotný,
 Trpěliwý pracuge, planiny přeštědře odjwá
 Úrody ozdobenjm, zda musj tu krwáceti bjdný,
 Aupně umjrati pod ljtým rolujka řezákem,
 Gegž on wolně žiwil? To wšecko, by snad hodowánj
 Dosladiloč se ku obžinkám giž bez toho tučným,
 Co plodu gen z geho práce tuhé? Ach srdce citelné 370
 Aspoň tak to wnuká; — se zlau by wšak se potázal,
 Kdožby za těchto časůw poslednjeh si směle traufal,
 S Sámošským mudrcem takowých stran lehce se dotknauč;
 Nadto nebe wznešené wzdornému i prozpěwu bránj,
 Neb geho wúle we staw takowý nás utknula maudrá,
 Dokonalosti posud kde nenj; wšj poškrwny prosté.
 A kdož wj, kterako k žiwotu wznešenému bytenstwo
 Poschodnj žiwnau od stupně k stupni se wýšj?

Kdy splaweny wšak teď prwnj giž přjwaly ljné
 Řjček, wystauplých nad břeh garnjmi ligawci, 380
 A kdy potom se wozj bělo-pěnné w poskoku wlnky
 Přes mecho-barwý stok: přjhodná chwjle tu býwá,
 (An woda geště howj klamawému i podvodu kalná)
 By pstruhy giž gsi lowil. Pokrytnau dobře si mušku,
 Prut též okrauhlý, to s pružným koncem ohebným,
 Žjni také plowawau, šediwému co tisku si wyrwal,
 Měg při ruce, wšeliké drobné pak nástroge lownj.

Wšak nedopusť, aby čerw mučený na udičce pobodné
 Bolně sebau tu trhal, w krutinách smrtných se winaucj!
 Neb když laupežiwá hltawost byla náwnadn polkla, 390
 Tuř ruka aucitná (z krwawé ana utroby gi rwe
 Zwjřete bezmocného, genuž ni zakwjlití nelze)
 Ostrotu hned znamená bodawau, i bolesti žalostné.

Když napotom mocné žiwými slunce paprsky,
 W hlaubný wniki i tok, zde šupinný zkrjsilo národ:
 Pak znowa, rozweselen, swau zábawu chutně počjney,
 Zwlášť kdyby západnj wětrjčky.křjžmo si hrály,
 Obláčky stinné přes obor polehaunku nesauce.
 W den takowý k temenům wysokým potokůw se ubjrey
 Šumné skrz lesiny krowité, i pahorky tichými; 400
 W den to giný zkaumey gich skalné rýhy pobludné
 Až široké ku řece, kde malinké bugně Rusalky
 W wlnkách wolněgšjch skotačj si we zástupu bodrém.
 Zrowna na mjstě onom, (řesawá kde pochybně i řjčka
 Giž se pogj s gezera hladinau, neb kružmo se wjřj
 Oblau nad skalinau, nebo od břehu podplaweného
 Nawrátiwši se zas zwlněném si we odtoku hrává)
 Zrowna tu, dobře wědom, podwodnau mušku wywrhni,
 A w krutinách semotam gi klamně powáděge umných,
 Mrštnau giž si kořist znameney okem ostře pozorným. 410
 W zástupu když ryby pak hladiny gsau hrawě powrehuj
 Geště nedostauply, hladowy strkagjće se různu:
 Zlehka zatrhnuw teď klikatau giž zatni udičku;
 Gedny na břeh pažitem zdobený pak prudko wymršti,
 Gedny tu na spádné pořičj zase lehko wytáhni
 Pěstj napřaženau w rozličném poměru tjže.
 A wšak pakli by geště mladý i k podvodu lehký
 Úlowek auřlauký prut hebký sotwa ohýbal,
 Útrpný s mladotau geho, pak žeř geště na krátko
 Rozmařilý se těšil w ožiwaucjm swětle nebeském: 420
 Zlehka tudjž sundaw, nazpět zase wrhni do řjčky
 Wěžně tu pestrého. Kdy wšak z temného ložiska,
 (Genž w brodu ge зробeno z hustě spleteného kořánj
 Stromkůw nadwěšelých) mocný řeky wládce wywáben:

Pak třeba gest, při ruce všeliké hned i obraty mjí.
 Dlauho se giž pözoren přihradá, mušku ucjtiw,
 Často gi giž pohltit mjj; však misky pokaždé
 Krauzkowané hladiny zgewugj gehu newěru, bázeň.
 Leč kdy konečně hbitým náhodně pozastřeno temnem
 Slunce we mrak stinný : polyká w zaufalstwu žalostném 430
 Smrt, hrůzau poděšen. Ted' w úprku náhle ubjhá
 Těžce raněn, strnuw za sebau wlas, což by dosáhnul.
 Pak po močálu hlubém, křowitém se po ústupu pjdj,
 Po břehu podklenutém, gegž bez trudu dlauho obýwal.
 K výši wrhá tu sebau, tu zase w bahništi se wálj,
 Na klam rozzlobený. Meztjm pak rámě powolné,
 Genž ho pořád ejtj, gehu poběhu rozdiwenému
 Stále howj ; hned napnuto, hned zas přjmo po tůni
 Geg napřád sleduge, zmařugje gehu zpauru gešitnau ;
 Až posléz, položiw se na bok, giž wýdechu prostý, 440
 Osudu swému se podrobuget, že tu ku břehu wláčjš
 Rozweselen si kořist, genž giž se ti wjce nebauřj.

Mjrný čas tak užig! Kdy však na to *slunce polednj*
 Oblaka pobludná od swého stolce zahánj,
 A w hlaubné ponožj střely giž leniwostí wypauštj :
 Břeh si hledey stinný, bezowj kdež pod kwětem aupj,
 Kdež liliátko bělé, wyseté zde po údole různo,
 Dauchá zápach balzamowý, kdež i bukwice bjlá
 Rosnau hláwku klonj, kde krygj nachowé se fialky,
 I všeliký kwětiněk s nimi zástup stjnu-milowných. 450
 Neb pod onen se gasnau položiž, genž wětwe wypjná
 Nad skálau wisutý, plowawým kdež wesluge křjrdlem
 Daupnák pozwučiwý, se spustiw ; kdežto i gestřáb
 Přjkré na skalíně wzduchowý teynec si wywýšil.
 Swau tu i obraziwost w klassickém pjsmu unášeg
 We zgewy wenkowské, gakowé ti z Mantowy pastýř
 W bezwadném malugeř ljbezné sauzwuku pjsně,
 Neb krage wýkres sám si uchop, genž knitně pobjhá
 Rozžiweným před okem kraso-rodné obraziwosti.
 Pak ukoljbán w klid šumiwými potůčky, lesjky, 460
 A w myšlénky, nořen, aneboř ljbezně pohraußen

W sen samoty slastné, z njž péče wyhoštěna každá,
 Kdež tĕkawých obrazů semotam na tisjce se mjhá,
 W lĕno tichosti ukog každau stopu nárůziwosti,
 Každau — kromě dmutj twé utroby w mjru tonaucj,
 Genž sice rozčiluget poklid duše, wšak ho nebauťj!

Eyhle tu rozkošný wýhled mile Músu wybzij,
 By wnady wytknula tĕd' geho. Leč komu kresliti možno,
 Pjroda gak maluge? Zda horaucj obrazotwornost
 W neykraššjch i plodech zde geĕjm barwám se wyrowná? 470
 W obratu newšednjm zda umj ge snjsiti tako,
 A splawiti w sebe tak, gako býwá wjdati každém
 W paupĕti rozkwĕtawém? A když sama obrazotwornost
 K té wĕci nestačugje, mileným pod djlem ulĕhá,
 Ach mluwa což dowedeť nebohá? kde slow se dopjđj,
 Barwau nakropených tolikau? A kohožto mohútnost,
 Gemně pronikši žiwot, mau pjseň nadchne welebnau
 Čistĕgšjm olegem, nebo pražmo-dechými zefýrky,
 Genž neustále plynau w newywážném wýtoku wákol?

Byť se i nezdařilo, přjgemno přede bude djlo. 480
 S djwkami pogďte mládci nynj, gichž utroba citná
 Láskau nezkalenau wznešenĕgšj rozkoši hárá!
 Pogď i *Libinko* drahá, wzácná mé pjsně Ty chlaubo!
 Od Milinek genž utwořená pauhau gsi milostj;
 O mrawnĕ sklopených a lahodných pogdiž očinkách,
 Wšecku na gichž wážný zachwjwá utroba pohled;
 Genž s gasným rozumem, nadaným přeštĕdre pomysly,
 Obraznost i pogjš bohatau, pak srdce citelné:
 Pogdiž milko nynj, an růženohý w kwĕtu zardĕn
 Zdlauha se *Mág* bljžj, abychom tu pocházeli pospol 490
 Chladnau gitra rosau, nátrhawše i kwjtku mladistwá,
 Čerstwĕ tu rozkwĕtlá, zdobili Twé wlásky kadeřné,
 I Twoge nádra milá, kwjtkú kde krása se wýšj.

Hled', gakž o krutinách bohaté swé poklady údol
 Šjřj nawlažený! Hled', gak liliátko potůčku
 Zde w tagném pige, an skrže tráwu se hustĕ zaroštlau

Těžko tlačj, gelikož w hogné bugnosti ge něžně
 Zakryt břeh rositý! — Odtud pak dále se běřme
 Zas, kde zefyrky wanau z plahotín tam šjře porostlých
 Rozkwětým fazoljm. Ni Arabie zápachu wonná 500
 Gemněgšjho nemá, než onen gest, štědře co tamto
 Každau nadchne mysl, každau duši ke plesu pogme.
 Lauka také spanilá gestit Twé hodna nožinky,
 Čerstwým ozdobená zelenem, bez počtu i kwjtjm ;
 Přjroda rozlehlé zde gewj swau w různotě nedbu,
 Luzné krásoumy prosta gsauc wazby, podává
 Newnucenau gen krásu očjm po prostore bludným.
 Pilné wěelky tady swág, w němž si zaljbily, úkol
 We bzučiwém konagj rogi; semtam křjžně se mjhá
 We wzduchu přjgemném gich národ prácemilowný; 510
 Zawěšené napotom wbodlým tu z paupěte sůskem
 Swau duši étherowau sosagj, swau podstatu čistšj ;
 Pak se ženau, křjdlem zmužilým wljtnuwše do wýšky,
 Na wřesowiště rudé, mateřj kdež dauška zawánj,
 Odkud požlutěné wracegj s sladkau se kořistj.

Uprawená napotom na odiw též zahrada něžná
 Swjžjm přespanilý wýhled stromowjm rozewjrá.
 Bludujkem zeleným tēkawé oko w úchwatu semtam
 Roztržitě blaudj: hned listné zde skrže chodby
 Laubj temně-krytých (kde paprslek těžko se djrá, 520
 Stjnem rozloženým) uchwáceno zewluge w dálku ;
 Tu hned s blankytem ukloněným, tu hned se potůčkem
 Scházj s důlkowitým, hned s rozwhněným tu gezérkem,
 S hágem tam stinným, s lesklau wěže tam makowičkau,
 S chluncem nadwětraým, s hladinau pak i dále pomořskau.
 Wšak co se blaukatí tak daleko? wždyť pak tu na bljzku
 Po řeřawých rabatech, genž w blesku rosičky se lesknau,
 Neb zde po kupce plné kwjtečkúw pestro-barewných
 Wesna krásno-ruká wšecky wnady z lůna wyseypá:
 Tať bělawé sázj neydrjwe sněženky a šafrán, 530
 Sedmikrásy, chudobky potom, fialinku i modrau ;
 Zde mnohokwětky garé bez počtu, a různó-barewné
 Tam wiolinky žluté, skropené ryšawými bodjčky,

I stromeček bugný, po celé genž kwjtnici zápach
Šjřj; pak pohoněny, gegichž kwět snadno křidélkem
Seřese gemně zefyr; bohatě zdobené prwosenky
Práškem rozmanitým, hladké gjmž lřtky se lesknau,
Pryskyřnjčky plné, tlcej o rudosti ohenné.

Pak tulipánůw rod se žene, w nichž krásota taulná
W rozmaru se přewrhá; neb z odrody k odrodě barwy, 540

Gakkoli sem nebo tam prášek pozaljtne plodistwý,
Proměnné prechagj: takowých — gak mjle wypukly
Rozkochanému oku — plesage kwětinař znamenáwá
Kauzly (swauř wywodil ge rukau) u hrdosti potichmé.

W postupu pak žádné od paupěte wesno-rodého

Kwjtko zdeř nechbj až k pižmowěnce poletnj;

Nescházj tu jacint čisté bělnosti panenské,

Genž sklopený uwnitř zarděn; niř žonkila něžná,

Zápach genž přemilý šjřj; ani narcisek autlý,

Gak by we bágečnau se napjnal geště studánku. 550

Hwozdjčky zde také široké, rychličky peřesté;

Růže damascenské z každého linau se keřjčku.

Nelze seřjsti dawu, wšech popsati něžnoty, wůně,

Pestrých množstwo barew malowat gest mluwě nemožno:

Gest to Přjrody dech, bez úhony wěčně kwětaucj.

Spáso Ty! Zřjldo bytj! Powšechná, wěčně gedinká
Země nebes Ty Duše! Přjtomná Podstato! Tobě
Sláwa budiř! Zde se Tobě kořjm, mé stále myšlénky
K Tobě do wýše planau, genž mistrowskau' gsi se dotknul
Rozsáhlého rukau wšehomjra u sauzwuku ladném! 560

Rozličné Twým působenjm odrůdy bylinstwa,

W mázdřici sjtkowitau whalené i w lřtky oděwné,

Wzduch žiwota wlykagj, zapigjce rosičku nebeskau.

Twá ruka gich gediné whodnau byla kladla we půdu,

Rostlina žeř každá kogená u přjtoku hogném

Štáwau oplýwá, z trubiček složená se winaucjeh;

Slunce potom garnj křjsj w Twůg rozkaz opětně

Štáwu gegich mrtwau, giř wehnaly až do kořánj

Wichry Zimy mraziwé; w plynném pak poskoku štáwa

A w žiwném kwašenj stupugje giž wýše a wýše,
Rozstjrá ten očjm wýhled nepočetně barewný.

570

Gakž od ižše bylin, se nenáhle ponášege, wýše
Předmět můg stupugeť, tak wznes perutj se podobnau
Múso mi těsno-dechá! slyš, gak chwogaté tě lesjčky
Šumně k sobě zowau we milostné okrase boдрé!
Hlásku mi teď, milenj wy slawjci, zapúgčte, a wlegte
Kličkami se wlagecj duši sauzwuku gemněhlasého
W mé sloky rozmanité, gelikož (naladiw si tu lýru
Od hlasu prwnjho hlubo-zwučné pjsně kukačky
K sauzpěwu Wesny čilé) o plápolu teď se dotýkám
Předmětu, powěst gegž nezná: toť *lásky lesjčkůw*.

580

Žiwné lásky podech kdy rozeslán po kragi wúkol,
A plodiwý wzduch záhřewný giž srdce zagjmá
Saublasná: weselý tuť zástup ptactwa počjná
Mysli o rozgařeně peřiti swá křjďla malebná,
A znowa o prozpěw, časem ochladlý, se pokaušj,
An zprwa slabě genom štwjřj. Wšak w postupu rychlém
Wtok něžný, genž podmaňugeť si prostoru šjrau,
Gich zbory obžiwugeť, že obecny ples se wyléwá
W hudbě neobmezené. I zwedá se skřiwánek u čistém
Prozpěwu rozhlasitém, posljček gitra milostný;
Dřjw než stjny minau, šweholj popolétage wýše
W oblaka giž šerawá, a budj gemného ze lůžka
Národ prozpěwawý. Teď w každé hauštině hágku
Temno-šedé, každém chwogaté m na stromku, keřjčku,
(Genž ohnut břemenem pod tžným geště rosičky
Nad hlawami zpěwců tu bogácnyh w klenbu se laubj)
Hogný gich libozwuk se ozýwá. W ústupu drozdjk,
Genž spolu s linduškau štěbetá zde o záwodu boдрém,
Hned slyšený hláskůw neykraššjch stupněpobjhá,
An mezitjm klidný naslauchage wolně slawjček
Rozkoše té přege gim: wznešené w myšlénky pohraužen
Mjnj swým nočnjm překonat gich prozpěwy dennj.
Tam zase ostružiny z trniwé kos hlasně si hwjzdá,
A z hágku zmočená w odpověď pěnkawa pinká.

590

600

I kmitawých glřiček zástup, bodláky kwětaucj
 Nesřetný si zagaw, nemlěj. K těm pak se i walné
 Zpěwců heyno pogj, a w čerstwé stjny ochladné
 Ljstkůw nowě porozwinutých swé prozpěwy medné
 Mjsj, an s kawkau se i wrána i sogka ozýwá: 610
 Každá pjšťala — wřjskagecuj, slyšená-li o sobě —
 Whodně plnj mnohopěw. Meziťjm posléze i daupnák
 Swým wrkotem zpěw powšechný zádumně owjwá.

Láska to gesti čilá, co twořj gich prozpěwy ladné,
 Lásky také hlaholem gestiť gich hudba porůzná;
 Láska to, genž něžnau wzágemnost obliby ptactwu
 I zwěři těď wštěpuge. Hle peřesté ozdoby národ
 Chápe se giž wšelikých prostředkůw lásky čiperné,
 W nápadu i zběhlé, a malé si dušinky wyléwá 620
 W něžnotu manželskau. Neyďřjwe se pauze podálně
 (Neb se neosmělugj) o wzdušném okruhu wjřj,
 Pak se snažj wšeligak, do tenat by zawábily lestnjých
 Pohled dobře toho wědomé giž milky šibalské,
 Lhostegné na oko. Hled' — sotwa by geště pomyslił,
 Žeť by se náchylná chtěla poddati wolně samička —
 Barwy se giž lesknau; naděgj pak nadšeny sladkau
 Prudce se přibližugj, i zrakem setkawše se opěť
 Od sebe odletugj, pak poznowu k sobě se bljžj.
 W oblanček spanilý giž pnau si perautky peřesté,
 Žeť pjrko wšeliké tetelj se o tauze radostné. 630

Swazkem slaučeny manželským, hned w hauštinu háge
 Odkwapugj, kamž gich bugará wede obrazotwornost,
 W ústupu poklidném aby rozkoše, obžiwy došly,
 A splnilyť *weliký wšem obecný Přjrody zákon*,
 I sladkých pocitůw, genž gich se zmocnily utrob,
 Nekogilyť nazmar. We stinném řesminy haušťj
 Gedny si hnjzdo robj, we giném i keřjčku polistném;
 Gedny slabá swěřugj swá pjsklata w ochranu drsnau
 Ostenného trnj, některým rozpuklina opěť
 Temná babky duté bezpečnau záštitu dáwá, 640
 A swůg hmyz na pokrm, mech pak na hnjzdo udjľj.

Pak některé opodále pletau na stráni neljené
 Neb trávném we dolj si pokorně košátko nizaunké.
 A wšak neymnožšj libugj we lesjeh si samotných
 W temnu nedostupném, nebo na břehu hustě pyránjm
 Propleteném, šumiwý gegž přjkré děl j tu potáček,
 Den po celý hukotem ljbezným gim lahodjej,
 An ge powinnost ted' něžná pautá ; we kořánj
 Liskowiny, bědawým genž nad potokem se ohýbá,
 Základy ted' prwnj si činj skrowného domečku, 650
 Stromkúw pak wětwičky suché srownawše u něžnau
 Stawbu, lepenkau wšecker pogj. Ted' wezde neuzřjš,
 Leč mjhot spěchawý bez přjtrže po wzduchu pružném,
 Nesčetnau perutj tepaném. Wlaštowka čiperná
 Rybnj o blatitý se otjrá, nebtě zamejšlj
 Dúm si robit wisutý. Wolného tu ze hřbetu často
 Trpných kraw neb owec škubawé bez počtu zobáčky
 Chlaupky anebť i wlnu rwau ; neb, když i nikdo nečjhá,
 Stébła z humna kradau, až pak gich přjbytek autlý,
 Čistý, teplaunký, ku gegich čile roste pohodlj. 660

Trpěliwá kdy potom tu sedj giž pilně samička
 (Neb od práce milé gj wjce naprosto neslaudj
 Bolný hlad ni krutý, ani četné rozkoše wábné,
 Aě wákol cele rozkasaná kwěte Wesna milostná) :
 Saucitný si milek vysoké stanowisko wyhljdnuw
 Na břehu naprotnjm, weselau bez přjtrže pjsnj
 Ukracugeť gj čas nudiwý. Pak někdy sedá si
 Chwjlkau w mjsto gegj, by ona slétnuwši si skrowné
 Potrawy naklobala. Když pak čas w úkonu něžném
 Odměřený wyprechal, tuš skrownauk se naháčky, 670
 K úplnému žitj giž gsauce wyljhnuty teplem,
 Z wetchého wězenj klobagj, a na swětlo se kaulj,
 Rod wšeliké pomoci zbawený, an stále o pjci
 Pištje gen žebronj. Gakowé pak náružiwosti,
 Ach, gakowé pocity něžné giž lásky starostné
 Ted' rodičúw se nowých mocnj ! Wyletěwše do dálky
 Láskau rozčileny, zprostiwše se rády pochautek,
 Pjsklátkúw-tě nesau neylepšj stále pamlsky ;

Sotwa ge rozdělilyť we stegné částice, opět
 Potrawu gđau pro nowau. — Tak i párek rovně šlechtný, 680
 Gsa stjsněn nehodau, stwořený však ze hmoty čistšj,
 Cjtj w strasti radost, sprosté gjž srdce nechápe;
 Uprostřed hágúw dalekých we chalaupce samotné,
 Krom nebes útrpných zcela neznage podpory žádúé,
 Uplakaných kdy oťj obracj zde na postatu djtek,
 Hlad skrocuge vlastnj, a poslednj špetku podává.

Wšak negenom gim práce mila-ť; nebo w zápalu láska,
 W utrobu gim wštěpena gsauc Otcem Wesny welebným,
 Též zmužilost rychlau rodu gich skrownému udjlgj, 690
 A sprostému dowtip. Hledj, gak perutj se potichlau,
 Swéwolná-li noha gde rušit gich na stromu hujzdo,
 Tam pomalaunku kradau w hustý na bljzku kerjček,
 Odkud pak, gako vyplášené, wyletěwše do wýšky
 Bezcitného školáka klamau. Z té přjčiny rovněž
 Nad rolnjka hlawau bělo-křjdlá sljпка powodnj
 Šustjce se krauzj, napotom pak we směru přjmém,
 Rozljtnuwsj se, giž dalekau přes drastinu táhne,
 Od hujzdečka ho odluzugje. Diwoká proto kachna
 Nad drsným třepetá se mechem; tetřewka podobně
 Plauzj w pustotu bezlidnau, aby (podwode něžný!) 700
 Sljđjchjo chrtá bludné pozawedla do dálky.

Uměno! nic se nestydj, též truchlití w saucitu chwalném
 Nad bratrjčky lesúw, gež člowěka páže nelidské
 A sweřepé chytiloť, zawřewší i do klece těsné
 Ge swobody zbawilo, wzduchowé i prostory wolné.
 Teskně wězen tu sedj, a peřjčko smutně čepeyřj
 Temnošedé, gelikož lesklé gest pozbylo záře;
 We zpěwu wjce nenj boдрé diwokosti dogemné,
 Genž gasný i čilý s buku se drobenými kotaučky
 Druhdy liuul. Wy, které gmau láska i pjsně milostné, 710
 Šetřte holátka milá, surowého zanechte řemesla,
 Gestliže srdce vaše mdlá bezwina geště dogjmá,
 Zpěw-li ge geště těšj, něžná gjm hýbe-li láska.

Zvlášť nedejte tomu, zkažené aby péče slawjček
 Smutně želel; autla přjliš geho austawa gesti,
 Byť tak snadno uwyk' w těsné kleci wazbě bolestué.
 Často, když ku mladým wracuge s přeplným se zobáčkem,
 A prázdné zde widj zlekaná swé hnjzdo samička,
 Wypleněné holemau to rukau surowého pacholka:
 Potrawa náhle padá gj z úst giž wjce neplatná, 720
 Křjzda se gj tu matau, sklopená genž w zármutu těžkém
 Wzněsti gi sotwa mohau na topol ku stjnu tichému,
 Kdež, zaufalstwu podawši se giž, we prozpěwu mutuém
 Strasti swé žaluge hrowé noci! pak tu samotná
 Na wětwičce sedjc, po mraucjm aupadu každém
 Powždy počawši nowau sloku opět pjsně žalostné,
 Sdjlj žal swěrawý, až šjré háginy aupný
 Prozpěw i opětgj, a gegich s nj ozwěna pláče.

Ted' peřeňátka řilá, dosawádnj wazby potěsné
 Giž nasytiwše se dost, nepokogně perautkama šustj, 730
 Prostory powzduchové wolnau žadonjce magetnost.
 Službu tu geště genom gedinau! pak láska starostná
 Nawždy mineť rodičůw, i nenjť gj potřeba wjce. —
 Nepracugeť nikdy wěhlasná mandrota nazmar! —
 W gasné odwečeřj (kdy lahodná gemnota wládne,
 A když balzamový dech háginy mjrně owjwá,
 Pobleskem zlatitým oděné) gich národek autlý
 Nawštěwugeť nebe prostorné, a pozorně se djwá,
 Kam pohled stačugeť, we obecnicu Přjrody šjrau,
 Pastwiny we štědré, wolné w reydiště budaucj. 740
 Bugně po wětwjch poskakugj, ale na kragi zwrátkém
 Wázne gegich zmužilost; i pnau neustále perautky
 Matně poroztažené; w hluboké se spustiti prázduo
 Stále se geště bogj; až pak ge wedauce rodičky
 Před nimi odletugj, a na wýprawu mužně ge wábj,
 Neb nesmělé shozugj. Wlnitý wzduch ochotně pogjmá
 Břjmně gegich peřitě; samoučné wesluge křjzdo
 Žiwlem rozwlňným. Hlubokau doletěwše na půdu
 Se znowa pozwedagj perutj giž ted' zmužilegšj,
 Pak napořád konagj swúg wýlet dále a dále, 750

Az strach rychle mizj wšeliký, a wšecká tu sjla
 Rozgařena k činnému žitj. Teď do wzduchu samky,
 Péče wyproštěny giž, wzletlými za dítkami patřj;
 Geště se rozradugj, — odkud na ně wjce nepomnj.

S neyvyššj strminy hromopusté sráže poděsné
 Nad hlubinau sklouňené (takowý-tě i na břehu Kildy
 Přjstrach neyzazšjm, kdež lid naprosto samotný
 Wýspám Indickým západné slunce přepauštj)
 Králowský-tě *orel* wede k wýletu orlata mužná
 Drápůw ostenatých, w nichž otcůw zápal objha, 760
 Giž schopná, by nowau vlastnj si zakládala řjši.
 Hle s twrze auskalné, s wěžitého ge sjdla wypauštj
 Řjše porozlehlé, gjž králuge po wěky dáwné
 Mjru o nezrušeném, an wezdy přes moře šjré
 Řjdy wýlety swé, na cizjch wýspách by kořistil.

Krok-li ku wenkowskému potom bych statku zamjřil,
 Kdež gilmy wznešené, i welebné ljpy we luzný
 Zástin wránu zowau, genž, uprostřed ratolestj
 Hned za prvého gara wzduchowé založivši obydlj,
 Stálým krákořenjm se bawj: ay tož by mi rozkoš 770
 Působilo přemilau, kutiwému se djwati djlu

Drůbeře w zástupu rozmanitém. Zde kwočna starostná
 Četnau, pipkagecj napořád, zwe k sobě rodinku;
 Gj zmužilý tu kohant krmenj pak i ochranu dáwá;
 Utroba mu plamená žhaucj; on statně si krátj,
 K saubogi an kokrhem zwe soka. Hle gezérku na gasném
 Před brodiwau čeledj zase kachnice pestrobarewná
 Wesluge káchagecj. I labuť nádherně plynaucj
 Sněžné swé peřenj gižujmu zefýrku wykládá,
 Šjgi zpupně klenauc; hled' wesloma kožkowitýma 780
 Ku předu pyšně plawěť, wrbitau pak wýspu si hágj
 W ochranu mládat swých. Tu krocan hroze hudruge hučně,
 A rdj se zlobiwý. Tamo páw rozewjrage oblauk
 Wšech skwaucjch to barew, swau ozdobu slunci wypjná,
 Wážně i wykračugeť si w pyšné sláwě welebné.
 Nad skupenjm wšelikým wrkawý pak w honbě holaubek

Ljtá rozkočané, aneboť se nadanwage kaulj
Ořkama ŧelmowsky, měňawým wrtě wezdy ohrdljm.

An pak tauto měrau stjuňw obywáčky milostné
Čisté lásce howj: *hutněgšj trjdy* žiwoctwa 790
Ústupu gich pobljž w zuřiwý řjtiwše se zápal
Diwě se pogmuly též. Po žilách wšech mocně zanjcen
Tur cele rozběsený zuřiwau pudu wichřici cjtj.
Pastwiny nehledě ted, a o pjci tu nedbage wjce,
Od koho sotwa widěn, w žlutité šjpěnce se brauzdá,
Ač po bokách gehu rozložítých gemu wětwe haluzné
W bugném hognu pučj; košatými i klenbami hágã
Blauzuj zasmušilý; neškubeť luzného pupence,
Ač se gehu smyslům newšimným dosti dotjrá.
Často i žehragecj důměnkau ke wzteku wáben 800
Zápasu sobě hledá; w autok se poháněge myslj,
Že w kmenu swálowitém soka urputilého zabodnul.
S tjm-li se pak setká, oba řwauce ku zápasu pádj;
Wztekłota ay giskěj z gich oěj; dusagjce we půdu,
Z njž se prach chumelj, ku činům zněcugj se krwútým;
Z hlaubi si powzdychugj, w zuřiwau pak bitwu se mjsj,
An tuřice zde ciwj gim pobljž balzamo-dyšná,
Gich wztek rozpalugje. I hřebec w prudkosti tetelné,
Gestli popud žhaucj gehu utrobu palně zanjtil,
Nictě na uzdu nedá, ni na šwih biče práskagecjho; 810
Ontě ranám ge tupý, an k wýši potřásage lebkau,
Slastj dobře mu powědomau přes stráně uhánj
W dálku nezástawný; wyděšen zcela w závodu pádj,
A přes hág, skaliny, pjkré hory w úprku ljtá;
Mnohdyť řehtage též wětrném na wrcholku lapáwã
Čerstwý nozdrama dech, pak swrhnuw s wýšky se kolmé,
Bystřinu rozhánj pěniwau, genž s hráze se řjtj,
Kdež se ručeg zuřiwá k austj těsnému kolácj
Černošedau peřegj. Takowãť gehu sjla ohromná,
Gjž žilina wšeliká i diwě gehu srdce nabjhá. 820

Luzné rozkoše, giž newywážná Wesna podává,
Prosty také negsau ani *potwory tůně* gekotné:

Z wjrůw powzbuzeny mraziwých, z bezdného močálu,
 W bauři diwé se brodj, a w pádné rozkoši řádj.
 Hrůzau rozladěná zlozvučně by wřjskala pjseň,
 Rozdiwených žiwoků zuřiwý kdyby zpjwala plápol ;
 Gak — kdy wřelau wášnj wrozená gich wzteklota růstá,
 A w palu rozgařená gichť utroba strašně burácj —
 W pustině ozwěniwé u hřmotném zástupu reydy,
 A w swé lásce řugj surowé. O předmětu tomto 830
 Kráskám roztomilým wšak w zápalu zpjwati pjseň
 Neslušno ; wždyť onen wrcholek chlumu wjce dogjrná,
Pastwec kdežto sedj na lepém tráwnjčku poluzném,
 O zdrowotě swjžj západné wdéchage slunko ;
 W okruhu klidně paseť se gehu stádečko, meťcj
 W postaupni zwukowé, a hrawé rozmarně beránky
 Sem nebo tam swedené, čile poskakugjce radostj,
 Bodrý ples si wedau. Hle nynj o předstihu rychlém
 Opět dál se ženau ; nebo sotwa že heslo zaslechly,
 Pádj giž klusotem, spěchagjce po úwalu hutném, 840
 Genž pahorek wraubj, byw někdy wálky železné
 Baštaw úšklebiwau za oněchto časů žalo-děgných,
 W rozbrogj pohrobené kdy vlasti krwácely rány
 O sporu neskonalém, dřjw než ona geště wyrostla
 K mocné řjši oné, stogecj-tě na základě pewném,
 Kdež obchod bohatý zlatité swé týmě wypjná,
 Kde snažiwau pilnost naši maudrý zákon a wolnost
 W rownotě ochraňugj, že gsme swětu dálně na obdiw.

Kdo w mocném to dechu (mluwtež wy zkaumači bystřj !)
 Neslyšenau i řeřj, k citu wšak tjm mocněgi mluwnau, 850
 Pěstuge ptactwo nebes, w gehu utrobu wléwage autlau
 Obraty lásky blahé ? Kdož, leč Bůh wšecko-mohaucj,
 K zápalu genž wše kogj, a gehož duch, neznage hráze,
 Sjde o nesláblé wšeliké zde tworstwo owjwá,
 Hýbe wšjm, wše řadj, daleký zachowáwage wesmjř !
 On gediný wše koná neunawný, ačť gedinký,
 Genž nezdá se konat. W takowém hle pořádku dogemném
 Ohromný seřaděn wšelikého bytewstwa ge rozměr !
 Ačkoli negsa widěn, wšak ořjm wšj přjstěry prostým

Swých we činech se gewj Stwořitel, důkladně učej! 860
 Krásná Wesno milá, ay w tobě i twém sledu něžném
Usměwawý Bůh zvlášť se gewj; nebo prostora woduj,
 Země širá i wzduch swědčjť o štědrotě Božské,
 Genž žiwochům surowým wštěpugeť city něžnoty čistšj,
 Genžto i ročně tawj gichť utrobu, záměru prostau,
 Že w plesu láskyplném citné gim srdce kypjwá.

Zpěw můg ať se nyuj wznešeněgšjm w nápěwu wýšj,
 Bych zpjwal Gara působenj na *člowěka* mocné,
 An nebe, země tytýž, wespolně o záwodu pjlj
 Rozgasnit geho utrobu teď, geho zwýšiti bytnost. 870
 Zdaž udržj se, by též we obecný ples se nemjsil
 Přjrody? Nárůžiwost zda diwá w geho srdci burácej,
 An zefyrek mjrem, hudbau pak hágek oplýwá
 Každinký? Od dobromilé gen šlepěge Wesny
 Klidte se we kwapenj, podlj skrbļci pozemšj,
 Zatwřzelj, genž swých spolubratřů bjdy necitni
 Sobě genom přegete wšeho hognost! Klidte se odtud!
 Wy wšak pogďte, duše spanilé, w gichž mysli powolné
Dobrotiwost tworjwá neyčistšjm nad twory wšecky
 Hárá rozněcenjm! na wašem čele rozmile gasném 880
 I w oku plápolawém sjdlje ona z úkřytu wábj
 Skromnau ráda nuzost; nebo bezmezná blahoděgnost
 Na prošenj nečeká; snažná waše w prohledu pjle
 Se s mraziwým nemineť zimo-morné bjdnoty kautkem,
 Tak gako láskyplné nebe we skromnosti nehlučné
 Dárkem náhlým překwapuge w skřytu srdce samotné.
 Wám gediné těkawý wůkol duch wánku garého
 Dýšeť Wesnu lepau, wam štědrá oblaka hogně
 Na swět sestupugj blažený o plnosti potěšné,
 Wám pak i neykraššjch powyléwá slunko papřskůw, 890
 Wám, genž kwět gste lidj! — I chorobnost, sjly nabywši
 Za dnůw těch zelených, mdlé opět týmě wypjná;
 Swižně plyneť tu žiwot, šjrau pak Přjrodu wůkol
 Gasno-oká welebj zdrawota; spokogeustwo i kráěj
 Po slunitém polesj, a kochá se w rozkoši čistě,
 Utrobu genž wšelikau proniká, giž kaupiti sobě

Králi ni možno nenj. Weselost pak w postupu klidná
 Zádumiwý za sebau hlubo-zpytný rozgem uwádj;
 Láska potom wrozená bugařj w účinku lahoduém,
 Útrobu nám mile rozwlažugjc, že powýšeni posléz 900
 W čistém rozněcenj, wznešeném i we zápalu náder
 Bljž sebe Božstwo nebes cjtjme, a w předtuše Božskau
 Zde zkaušjme radost, blažený patřjce na wesmjr.

Tyť city poswátné bytugj w Twém srdci i mjrném !
 Srdce to pak swětlým rozumuň poozárilo leskem
 Saudruha, mûg *Lyttelt'ne* milý ! Twé náružiwosti
 Něžné, rozgem i twûg se měnj, když w obgemu Músy
 Ústupu si hledage, w sadu Hağleyském se procházjš,
 W Tempe to vlasti milé. W přemilostném údolu tagném,
 Hágemi obwěšeném, mechatými i skálami wûkol, 910
 (Zřjdlu kdež hrěiwé z obogj strany hrawě se prýštj,
 Neb kde garý wodopád bělawém se o roztoku řjtj,
 A skrz průhledné stromowj opodále se leskne)
 S družcem klidně chodjš : tuť často w sijnu sedáte
 Daubcůw poswátných, genž baubelaté hory wěňj,
 Zdobně rozestawené lhostegným Přjrody loktem ;
 Zdeť rádi hlaholům naslaucháwáte početným
 Wenkowského klidu : pactwa, skotu, nebí i beránkã,
 Tagně howorných též zefyrůw, nebo nářku potůčkůw,
 Genž hustě spleteným se pracně winauce kořánjm, 920
 Těžko se dále hrnau, gichž rosným šeptem okauzlen
 Sluch wáš rozgařený. Toho pak zase někdy newšimni,
 Kráčjwáte také swěta mudřeckého po cestách,
 Četné kdež se gewj napořád diwy w zástupu lesklém
 Budťo oějm zwědawým, budť w nábožnosti planauejm.
 Mnohdy také wedeni w děgepisné prawdy pamatku,
 Dráhu časůw minulých ruče nastaupáte podálnau,
 A zde duchem bugarým, pro obecnau spásu planauejm,
 W zápalu účestném, gegž zwrátiti rozbrogj nelze,
 O blahu vlasti howor mjwáte : gak úplaty gjenům 930
 Wyrwati enost hltawým, a w žiwot wědy křjsiti možno.
 Neb-li ginam hled wáš odwrácen, tuť zase Músy
 Ownadugj mysl wám obežertnau, an chuti čisté

Gsauce, podech žhaucj ssagete w sebe pjsně podáwné,
 Až pak i twá vlastnj wznešeném se o záwodu prýšťj.
 Někdj i Twá milená Tě *Lucinda* po cestě prowázj,
 Srdce gegjž se s Twým shoduget: tuť Přjroda šjrá
 Rozkochaným se očjm we twárnost lásky odjwá,
 A všeliký pohluk swěta wás mine hřjchorodého,
 Rozšwihaného bičem krutě náružiwosti neřestné; 940
 Neb mjr rozžiwený srdcem zde wládne milostným.
 Srdce totěž kdy potom bohaté swé poklady sdjľj
 Rozmanitým howorem, všeliký gjmž předmět umjrněn:
 Tuť zas w přestáwkách častých wracegjce se nazpět,
 Hogně z *Gegjho* oka, kde citelnost, sljěnota sjdľj,
 Přjwětíwost i žiwá, čerpáte o zápalu něžném
 Newšednjho ducha wznešeněgšj rozkoše čisté,
 Slast i newýslnau, giž w hogné mjře udľj
 Láska genom gediná wywolenců wýboru řjdkých.
 Na chlumeček staupáte potom, kde s wršku milého 950
 Rozlehlý wýhled spanilý wákol se wyléwá:
 Přes hory, přes doly tu, přes dálné stráně, lesjky,
 Přes zelené planiny, směšené suchopáry rudými,
 Přes wesničky, tichém we stromkůw kljně ležkej,
 Města i přes wěžatá, značená vysokými piljři
 Kauře domownjhoť, pouchwácen pohled ubjhá,
 Rozsáhlý od Sjnuce, w gehož přjbytku podjlném
 Duch si pohostinný blaho-děgné sjdlo wywýšil,
 Až tam, kde kragina zlomená giž býti se myslj,
 Genž se powolně zwedá, až paustne pakrbky siwými; 960
 Nad tyto pak neyzáz Kambrické se chlomy wýšj,
 Oblaka co wzdálná modrý lemugjce tam obzor.

W ten pak i čas (zbarwen w podletnjm přjdechu rodném)
Djwciny na twářjch swěžněgšj ruměnc, autle
 Do kruhu rozwedený, pleť čerstwau gemně prorážj.
 Sláď proniká rty gegj, a gegj dech páchne mladostj;
 Wláhau leskuplnau spanilé oko gj se otápj,
 W wyššjm swětle plynau, a gegj roztauženě nádra
 Dmau se diwým tlukotem; gemná pak zpaura objhá
 Žilky gegj, i kypj wolná gj utroba láskau. 970

Od hledu odwracugeť se gegj bodawého kochánek,
 Kauzelnau zabawen gsa mocj, a žalobně nygcej
 Tesknoſtj wſecken ſtonawý. — Tenkráté, wy krásky!
 Srdce na pokluzké budžeť nad mjru pozorny;
 Nákažného ſe tu chraňte wzdech, pohledu rovněž
 Wýmluwného, we wolnotu genž zahalen potutelnau
 Podvodu gesti plný! Gazyku žhaucjmu, ku ſalbě
 Genž ge ſtále hotow, w pochlebkách dobře wybrauſen,
 Wáli nepodrobtež pewnau! We beſjdce (kde jasmjn
 Bugně pučj, kde i růžemi gest wyſtlána pohowka, 980
 Purpurowé kdy Wečer ſpauſťjwá wúkol oponky)
 Slaſtiplných nezadejte ſi dob muži oklamawému!

Kéžby tu taužebný ſe i *mládec* rozkoſe chránil,
 Pohledu ljchotného! neboť bycha pozdě honjwá,
 Gestli miloſtiplný přjwal geho srdce zatápj.
 Maudrota pak tu ležj chorawá; i ſláwa mu wadne,
 Po wzduchu rozprechalá, gelikož gemu utroba palná,
 Wnadným rozěilená widěnjm, gen rozkoſe matné
 Obraz wždy bludný malugeť, pak i něžnotu wábnau,
 Úsměch též luzný, potutelné w pohledu očko. 990
 Pod krásnými tu — genž mu nebe lhau ſwodně — paprsky
 Chytrouſt podkrađená, ukruťnoſt, ba ſmrt i ějhá;
 Až luzný, w geho oklamané ucho kradně ſe wetřew,
 Swodný hlas tu gegj, geg okauzliw, giž ho wywábil
 Na břeh hřjchorodý, na pohubné rozkoſe úpor.

Stále mu přjtomuá (kdy práwě w lúně miloſti
 On zženilý ſe kochá, an wúkol hudba, wonidla,
 Wjna plynau i oleg, ztracené též w marnotě chwjle)
 Ljtouſt uproſtřed růžj nemiloſtně wypjnuá
 Oſten ſwúg hadowý. — I žalouſt — ana rychle ſe wezdy 1000
 Nawracugeť — winné geho srdce bodá, kde počestnoſt
 A wzneſený záměr wzdorugj we žpauře netrpné
 Tjhotě záhubné wáſnj, diwo z uzdy wypuſtlých.

Zdálana pakli mu gest, tuť matná útrapa bolná
 W myſlěnce wſeliké bauřj, kogená nepoſedným

Rozděšenjm, geho twáře hubjc a žitj geho rozkwět.
 Štěstj, gjmž pohrdal, mu prochá vše, a rychle uwázlé
 K pádu se giž chýlj; klesagjť geho záměry rázné;
 Temnota kol něho gen mutná: geho slunce wyhaslé
 Swětla i potratiloř! Giž Wesna mu růžowo-ňádrá 1010
 W obraznosti mizj slzawé; gemu druhdy polesklý
 Oblauk teď naručest se bořj, co klenba rozeschlá.
 Hasne mu Přjroda odwadlá, neb kromě milenky
 Nic neslyšj, newidj; we všech ona utkwěla smyslech
 Wždy mu na mysli ležjc, a všecky mu žilky probjhá.
 Knihy mu pauhým gsau hlupstwjm, w gich spolku mrzj se;
 Uprostřed weselých přátel tu smutně sedává
 Newšimný, gen vždy samotén. Geho ústa pomátlau
 Řeč si wedau. Těkawý geho duch neustawně zalétá,
 Po wzduchowých perutěch myšlének stále unášen, 1020
 Rozmařilým ku prsaum krásné geho milky podálné.
 Giž podobá gediné motawému stjnu se mládec,
 W smutném postawenj přimrazen gsa o hlavě powislé,
 A hledu, láskau obtrhaném. Wšak náhle milostném
 Zchápe se w zápalu zas wyděšen; zcela bez sebe pádj
 Teď w šero saustrastné, kmitawé se w stjny ukrývá,
 Kdež klenutj chwogaté i zahustlé nad wodopádem
 Se pne romanticky. Zde po klidném okruhu přjtnj
 Stále těká, w myšlénky nořen, žeř srdce mu aupj;
 Neb cele lásce podal se. Sebau pak dle břehu mrštiw 1030
 Uprostřed swadlých liligj, neustále opětným
 Nárkem wzduch tu pluj, hognými tu slzmi potůček.
 Takto celinký den w sladké auzkosti umrtwiw,
 Ústupu swého nezústawugeř temného, až obraz
 Luny bledé wlnatým wyhljžj k východu oknem,
 An w lesku množeném za sebau wede zástupy četné
 Ljbezných Hodinek. Pak tepruw dál se ubjrá
 Při slabě kmitawém družného swětla měsčjku,
 W swé duři rozplynulý, i wečernj ptactwo wybjjzj,
 W žal by geho swûg mjsilo též. Nebo často (kdy wesmjř 1040
 W sen wekoljbán giž, s njm pak též djtky Starosti)
 Postrašným se družj ku stjním púlnoci teskué,
 Kdež sedě sám gediný blikawé při swjčce wyléwá

Blánku na saustrastnau mučené swé srdce nadarmo,
 Neb gi byl ustanowil k mluwnému si lásky poselstwj.
 Zápalem už zápal se ženěť, že i pjsmeno každe
 Rozněceno plamenem rostaucjm. Byť i na lůžko
 Třeště sebau i wrhl, spánek se podušce uhýbá.
 Hnjzdj noc se celau, polohau nenabýwage žádnan
 Přisily balzamowé, šerawé až gitro wysjlá 1050
 Giž swau záři bledau na mnohem bledšjho chudáka,
 Genž láskau wšecck utrápen. Ted' někdy na chwjtku
 Přirozenost gehu sesláblá ku spánku se chýlj,
 Aě z něho geg napořád zbuzugj gediné sny poděšné,
 Genž ted' wystupugj z gehu obraziwosti chorobné,
 A zgewy obhudné temnými mu barwami ljěj.
 Mnohdy tu rozmlauwá s tau, genž ho pozagmula kauzlem,
 Mnohdy i rozmrzely se dawem žene. Často i opěť
 W klenbě kwjtjm propletené a se tagně winaucj
 Před surowau drzotau zwědawého tu lidstwa poukryt, 1060
 W lásce slepé a zapomněliwé zase k úwěře lehký
 Práwě mnj, že neodbytná geg trýzeň opauštj:
 Tuť uweden gsa gegjm powlowným bezděky loktem
 Ohromných po lesjch, po stránjch od wěku pustých,
 Přjhnědlých po ladech, šjřém on w okruhu blaudj,
 W hustau bauři i noc zahalen; ted' poznowu rokle
 Přjkré ustrašený se děsj, nebo opěť i kalnau
 Mnohdy brodj se řeky hlubinau, se namáhage pracně,
 By břehu naproti doplaul, kdež ho milenka žalostná
 Rozložených o rukách na pomoc prositebně wyzýwá; 1070
 On wšak marně brogj: rozwodnj dále burácnau
 Giž unešen, na wlnách nebetyčných bud' se pohánj,
 Bud' plawbau unawen pěniwého do wjru se kácj.

Tyť gsau přjgemné a potěšné zápasy lásky,
 Gichž muky předc lahodj. Pakli wšak w srdce wyprahlé
 Záhubná žchrawost swúg ged nemilostně wyléwá:
 Tuť rozkoš spanilá giž wjce ni mjsta nemjwá,
 Au trýzeň gediná i žluč nemilostně dotěrná
 Na wšeliké hlodagj myšlence, že lásky milostný
 Wšecck rág pohuben. Wy lahodné wýhledy krásné, 1080

Lůžka wy růžokrytá, wy besjdky radosti blahotné,
 Dobře se giž mĕgtež! Ty, milé Garo ustupugjcj,
 K posledu leg swau zári, neboť moru barwa nažloutlá
 Wnitřnj zrak mu kalj, a w strašném temnu zabledlém
 Noci siwé chorawá geho obraznost se potápj.
 Láskau roznĕcené zhynulyř ted' twáře milenci,
 Zašly tahy slunité, i oěj gemu záře wyhasla,
 Lesklá w zápalu rozplawiwém: gen pohledy mračné,
 Podkalené, a diwau láskau ztupené tu wysjlá.
 Wýhled mu zkabonĕn wšeliký, geho twáře zapadly; 1090
 Neb zlostná a gedem kalená duše, ljece mu zagmauc,
 Lásku pozaplašilař. Giž i péčj na sta tisjce,
 Gež wydĕšen si činj, twářj na tisjce i dĕsných
 A škaredých to sokůw (ku wnadám genž přilnuli milky,
 Gjž on w slasti se roztápj) geg stále horaucj
 Auzkostj tu mučj, hlodawými tu bauřemi trápj.
 Swau pak mdlau mu pomoc wĕnugj wýčitky nadarmo,
 Podwodná i nadarmo hrdost neb i aumysl wetchý,
 Dawše na chwjlku mu mjr klamawý; neboť obrazotwornost
 Přes myšlĕnky gehoř neposedné poznowu krásu, 1100
 Wábnuu lichotu též, geho genž duři wĕncemi pautá,
 Pak kauzla wšeliká záwodné lásky wyléwá.
 Náhle se bauře diwá hoře-kogné utroby mocnj;
 Giž plamená po žilách, w audech i horaucně burácj,
 I rwe pochybnost úzkostná geho srdce bolestné.
 Ba strastné splněnj toho, smutně čehož se obáwá,
 By proti úzkostem geho ted' bylo mjrem ukogným.
 Giž mladota wraucj, trniwau na dráhu zapustlau
 Klamnĕ i prokwĕtalau swedená, žiwobyt wede bjdný
 Bud' w palu zimničném, bud' w péči dohubně žeraucj; 1110
 Zámĕry wšecjy gegj skwaucj pouhasly, a krásné
 Gindy gegj doby giž se do bezdna sřjtily nawždy:

O blaze těm, (djtek neyblažřj gsautĕ pozemských!)
 Gež *spanilegřj* hwĕzda pogj ósudem-tĕ podobným!
 Srdce gegich, štĕstj i bytost se pomjsily w gedno!
 Zákona lidskéhoř surowĕgřj wazba nenj to,
 (Gsaucj mnohdy dašem, ba i přjrodnosti na popřjčĕ),

Čjmž gich mjr utužen; gen sauhlas gich obapolný,
 Genž wšelikan gich náružiwoŝt ku miloŝti ladjwá,
 Přátelŝtwj kde i swé mjrné močnoŝti uŝjwá. 1120
 Tauha newýŝlowná, wzágemný též duŝe saucit
 Rozžiwigj obapolnau gich bez wŝj wady úctu;
 K wůli tu wůle, a myŝlénka k myŝlénce se chýlj
 W důwěre bezmezné, an i láŝkau pauze neziŝtnau
 Láŝka zas odplacugeč, ŝtěŝtj ŝi na základě gíŝtém
 Takto ŝawje. Klamawý nech podlec — genžto užitku
 Pauze swého hleděw, hnusnau kaupil ŝi newěŝtu
 Od rodičů ŝkrblých — hlodawými ŝtále ŝarostmi,
 Gichž sám geŝti winen, za dnůw i nocj se utrýznj;
 Národy nechť i diwé (surowá gichž láŝka nelidŝká 1130
 Geŝt gen wilnoŝtj žahawau, gich ŝlunci podobnau)
 Neb zwolnjej na wýchodu nechť před ŝwětlem uzawrau
 Kuběny otrocké, gen ohawně okauzleni mrtwau
 Wnad ztupělých podobau, zbawenau wážnoŝti miloŝtné:
 Pewně oba ŝpogenj láŝkau k wěrnosti poŝwátné
 W zápalu poŝpolitém ŝi žigj, co Přjroda wolni,
 Bez bázně wšeliké. Což geŝt gim nádhera wŝecka,
 Co hlučné ŝwěta rozkoŝe neb marnosti hynaucej,
 An každy z nich obau we druhém má, cožkoli ljěj
 Žhaucej obraziwoŝt krásného, i ŝrdce ŝi žádá! 1140
 Nad ŝličnoŝt těla gim, do duŝj pohljžeti gasných
 Neb i na twář milenau, z njž gen duŝe krásota zářj,
 Dobrota, prawda i čeŝt, ŝpanilý pak i saucit a láŝka,
 Neydražŝj to dary ŝ nebe, gežŝ ono přjzniwo dáwá.
 Uŝměwawé mežitjm wůkol nich djtky miloŝtné
 Rostau, ŝměŝ ŝpaniloŝti obau. Giž w poŝtupu rychlém
 Lidŝké paupě porozkwjťá, ano půwaby luzné
 Každy den tu nowé rozkládá, gemně plynaucej,
 Otce zlatým leŝkem, kwjťjm pak matku blažjcej.
 Pak i rozum djtek roŝtaucej ŝtále wybjzj 1150
 Ochraunau ruku dobrotiwé bez přjtrže péče.
 Úkol rozkoŝný! myŝlénky wywjgeŝti autlé,
 Wzcházegecjm ponětům bezpečnau kleŝtiti ceŝtu,
 Swjzj pak nauku w duŝi wléwati náwodu chopnau,
 Wýkonného ducha wnukati w myŝl geŝtě ohebnau,

A wznešený wštěpowat we žhaucj utrobu záměr.
 Sladkostj takowých došwědčte wy, gež slza náhlá
 Bezděky překwapugeť, wúkol sebe gestli hledjte;
 Gichž plesawé oko rozněcugj gen na blaho pohled,
 Přjroda rozmanitá, ana citné srdce zagjmá, 1160
 Úprawnost sličná, střjdmost i skrownota mjrná,
 Poklid wenkowský s pohowau, pak přjtel i knjha,
 Odpočinek po práci, žiwot ku prospěchu činný,
 W cnostech pokročenj, i nebes pak záliba mocných!
 Ty, hle, radostiplné gsau slasti šlechetně milowných;
 Takto i gim prchagj doby; neb Počasúw ge milostný
 Zbor, obcházegecjch trudný bez přjtrže wesmjr,
 Štále nacházj oblažené, an w úsměchu *Wesna*
 Gich hlavy osloněné různým kwjtencem owjgj.
 A kdy wečer gemný gim k posledu gasně se chýlj, 1170
 Kdežto po uběhlé milo-garnj pauti pozemské
 Lásce o rozmnožené (gelikož w gich paměti pewně
 Utkwěla gim četná obapolné zkauška milosti)
 W spánek pospolitý klesagj, to do hrobky obecné:
 Pak duše pospol obau wyproštěny wazby tělesné
 Tam se berau, kde bawj u wěčné rozkoši *láska*.

Thomsonových

P O Č Á S Ů

zpěw druhý:

L É T O.

O B S A H.

Wytýčenj předmětu. Prosba. Přípis Dodingtonowi Úvodné rozgjmánj o pohybu těles nebeských, gakožto původu střjdánj Počasůw. Dle gednoduché twárnosti Přírody za počasu toho popsán gest w postupu básně den letnj. Swjtánj. Wýchod slunce. Chwála slunce. Předpolednj. Popis letnjho hmyzu. Sečenj sena. Střjž brawu. Poledne. Ústupek lesnj. Stádo skotu a brawu. Poswátný hágek a gehu působenj na mysl rozgjmawau. Wodopád a kragina diwopustá. Pohled na Léto pod horkým pásmem. Bauře s hromobitjm a blýskánjm; přjběh. Konec bauře a gasné odpolednj. Kaupánj. Doba k procházce. Přechod k popisu bohaté a dobře zdělané kraginy, genž zawdává přjležitost k oslawenj Welko - Britanska. Západ slunce. Wečer. Noc. Powětrné úkazy letnj. Wlasatice. Zpěw se koněj oslawenjm mudrolubectwa.

Se skwaucjch plahotin nebe ladně poodhaleného
Slunka rozenče rudé, lesklé giž *Léto* se bljžj
W nádheře omlazené, a w Přjrody utrobu pálj;
Sestupuge w Hodinek nepočetném průvodu parných,
Fofrugecjch napořád družinau obkljčeno Wánkûw:
An Garo, odstupugjc, ruče od gehu twáre horaucj
Odwracuge hled ruměnný, a blankyt i půdu
Mjlo pousměwawau gehu palné wládě popauštj.

Nech se nynj ponořjm we stinnau hauštinu háge,
Temnotu kdež sotwa pronikáwá slunce papršlek, 10
Zdeť zelený na pažit po lahodném pokragi řjěky
Rádo ponawštěwené, genž se přes daubce kořánj
Po skalném potočišti walj, nech šjře si lehnu,
A pěgi pak Počasûw kolugjecjch nádheru slawnau!

Zápale zaswěcený! ze samotné skryšky zawjtey,
Genž smrtnjku se řjdko gewj! moge teď se obraznost
Osměluge, z wážné twé zornice, genž w nebe dálné
Mjřj pohledem úchwatným, gen giskru odegmaut,
Genž básnjka twořj, wšelikau mu i sjlu žiwotnau
Rozpalugeř naručest, a čilau duši k roznětu wýšj! 20

Ty wšak Músy mogj mlado-letné přjteli prwnj,
W němž se pogj wšeliká o milostném ozdoba spolku,
Swit rozumu zcela bezchmurný, též srdce citelnost,
Maudrota rozmyslná, w besedách pak bodrota čacká
Slušnostj spanilau wedená, duše dobrota, wtipnost,

Genž k lahodě přemilé spogeny gsau w sauzwuku řjdkém;
 Čest i bezauhonná, účinnost wraucně planauej
 Pro blaho vlasti milé, pro gegjho rodáctwa slowútnost:
 Mjlo, *Dodingt'ne*, sluchu k wenkownej pjsni poobrať,
 K předmětu mému se skloň, wšelike moge řádky nadechni, 30
 A mne nauč, gak bych spráwnau Twogi chwálu si zjskal!

Gak-to Mohútnost úžasná, genž swětstwo otáčj,
Bludnice bezhybné na počátku wymrštila w dálku
 Prostory pustodiwé! by tutěž stopu mjřily nawždy
 We běhu dob wěčitých bez přjtrže odkwapugjejch,
 (Genžto rodůw pracných shladilyř giž zástupy četné,
 Gich trudně zrobené tolikěž vyhubiwše památky) —
 Bludnice ty, w kruhu nezwravném by objhaly stále,
 W roztomilém dne noci střjdánj rovně neklamny,
 Gak w Počasůw laudných wýročnjm oběhu tagném 40
 Na vlas srownaliwy! — chce to tak ruka Wšecko-mohauej,
 Genž wše porozměřila, wšjm hýbe, a wšecko to řj dj.

Bljženců středawých kdy potom giž zápal uhasnul,
 A kdy rudý znou *Rak* we slunka plápolu hárá:
 Skrácena tuř býwá noci teplé wláda pochybná,
 A bljzkost dne widje, po kratinké době wystanpá
Gitřena gemno-oká, blahorodné matka rosičky,
 Antě na wýchodu praužkowaném zprwa temně se blyštj,
 Až pak blankytu po klenutém šire plápol uprostřen,
 A bleskem tu gegjm z ruměnné twáře planauejm 50
 Oblaka rozražená prchagj. Hle, u odstupu rychlém
 Temná noc se wracj, zmlazený pak den se wyléwá,
 Wyhljdku whalenau rozewjrage w okruhu dálném.
 Skála zdeř slziwá, mlhawá pak tam hory lebka
 Pnau se ku twáři gehoť, lesknauce se we switu gitra;
 Kauřné gižť i řeky skrže saumrak modře se blyštj,
 A z pole, genž se metá, se zagje giž we strachu kulhá
 Nezběhlý; lesnj po stráni se srnka melausj
 Poplašená, a na rannjhoť cestnjka pozjrá,
 Často se obracugje. Zborná teď powstala hudba, 60
 Ohlas přjrodný to radosti prostosrdečné;

Ay, kterako z hágůw ted' prozpěwy hustě se řtj! —
 I probuzen kokrhem pastwec, se zhurta obljknuw,
 Chýžku opauštj swau mechatau, kde klidně obýwá,
 Z ohrady natlačené napotom po pořádku vyhánj
 Stádo čilé, hebkau by okaušelo gitra zelánku.

A člowěk ztupělý což powstati z postele nechce?
 On newolj, se těšit (čile chwátage z lůžka lenosti)
 W této hodince libé, ana šjřjc chládek i zápach
 K rozmysluť se tichému hodj, i k pjsni poswátné? 70
 W spánku—li cos, čjmž by zwědawý mudřec se wyrážel?
 Zdaž to blahost, we tuposti ležet, tjm trácefi půlku
 Dob žiwota kwapiwých nám krátce poodměřeného?
 Darmo se hnjzditi zde, kdež bud' duši swětlo wyhaslo,
 Bud' kde genom žige zimničné brud sobělibosti,
 Poplašený snem hrůzodiwým, gjmž utroba slábne?
 Kdožby si w tak ztrnulém stawu déle pozůstati žádal,
 Přjroda nežli welj, anč Uměna weuku milostná
 Giž blahokogně čeká, i kynaucj wýkwětu rozkoš,
 Chodce by oblažilyť, genž blauzuj gitra pochůzkau?! 80

Eyhle, nynj mocný *dne włádce* powolně se bljžj
 W východě, plésage giž! Chmurná se tu oblaka tenčj,
 A swětlé klenutj blankytné, pak chlumu auboč
 Plynau pozlacency skwělotau, geho přjchodu bljzkost
 We plesu oznamugj. — Hled'! giž progewen—tě dokonce! —
 Gak u newýslovné zhljžj wznešenosti welebné
 Od hoku země čilé přes prostor gemně barewný!
 Giž i wyléwá den skwaucj, genž w lesku se blauká
 Po skalínách, bánjch, bludných po řekách a pahorejch
 W dálku i wýši planauc! — — Přemilého swěta ty gádro! 90
 Neylepšj i prwá všechněch lmotných ty bytosj!
 Wýtoku božský ty! skwaucj ty Přjrody raucho!
 Bez spanilosti gehož by oděwné wšecko we temnost
 Se whalilo w mimogestotnau, ó *slunce* milostné!
 Střednj ty všehomjra duše, w njž stále se Twůrce
 Twůg neylépe gewj! zdali zapěti tobě powolno?

Twá mocná to činj přjtažná sjla tagemná,
 Žeť, řetězem gakoby spautána nerozlučitelým,
 Saustawa twá se pořád kolotá od končiny dálné,
 Kdež okruh Hladolet swúg neyzazšj dokonáwá 100
 We čtyřicjti letech, zase až k Dobropánu, gehožto
 Oběh ledwa lapit zraku hwězdoslowcowu možno,
 Gešto we blesku mizj přeblyžkém twého požáru.
 Mocný pobludných ty oběžnic zákonodárce!
 Bez žiwného gehož hledu tjhotné tyto kaule
 Gen surowé by byly hmoty, mrtwé spausty nehybné,
 Wšak nikoliw zeleným žiwota swjžjho obydljm :
 Odrody nesčtetné taužj tu po tobě bytewstwa,
 Gimž ty žiwot wdýcháš: od oněch tam swětlooděnců,
 Od tebe powznešených, k čeleděm až gednodeňátek, 110
 Gichž w twém neynižšjm tetelj na tisjce paprsku.

Twému i wládařstw j rowněž sklánj se bylinstwo,
 Twému, časůw ročnjch plodiči! Předcházegge průwod
 Rostlin twému kořj se přestolu, kdy skrze řjši
 Twau šjrau do roka skwaucjm slunnjkem okráčj
 Sláwě u nádherné, všemu genž swětu k oblaze slaužj.
 Pak twogi zástupowé, na tebeť taužebně čekawše,
 Ozdoben j žiwné pestrými třjdami země,
 Dobrotu twau wolagj, nebo pjseň, djky činjce,
 Tobě obecnau prozpěwugj: Okolem wozu twého 120
 Ročnj w lesku tudjž Počasy přeradostně si křepčj,
 Růžo-ruké za sebau w swornosti wedauce Hōdinky,
 Wánky swižno-leté, za nimiž Deštjčky tichaunké,
 A s těmi lehkonohe swětu nadwětrného Rosičky,
 Ba spurné gindy, skrocené wšak w tom plesu, Wichry.
 Zbor ten postupným střjdánjm w štědrotě hogné
 Weškeru krásu ros j, wšeliký pak dýše i zápach
 W kwět, w beylj, w owoce; twým až dotkem pozapálen
 Od krage ku kragi čas garn j w ruměnci se šjřj.

Twým hledem obžiwlych po stránjch země powrelnj 130
 (Hůrkami tu zdobené, tu doly, chwogatými lesjčky
 Co pěkným kaderjm) giž twá se wláda nekončj:

Nébrž w podzemnych bájch, bodagjce do hlaubky,
 Rudnj též rodowé zgewugj twogi mocnotu šjrau.
 W gasném žilkowitý mramor odtud blesku se leskne,
 Práce také odtud bere nástroge, odtud i ozbrog
 W swětle se leskem skwj kmitawým, anobrž plody mjru
 Odtud člowěka tjše blažj, ano odtud i obchod
 Slušný wšecky zlatým řetězem w kolo národy wjže.

Twým též působenjm těhotj sic skála neplodná, 140
 Temných we škulinách lesklé zarodiwši kamenstwo:
 Swjžj twých diamant neyčistšjch ssage paprsků,
 Swětla sklad to tuhý, žeť — když ge do gasna uleštěn,
 A, skwěloty wrozené rozléwage zásobu wšecku,
 Giskro-střelky sršj po prsech krasotinky — si traufá
 S očkami rozmarný hned w zápas gjti gegjmi.

Pak si rubjn u tebeť řěrawost rozežjhage temnau
 Hned plamenem tu rudým uwnitř w stálém kmitu hárá.
 Od tebe rovně safjr, éther co tuhý, si objrá
 Barwu blankytowau; pak twá tolikéž ge wečernj 150
 Barwa, gaku přiodjn ametyst w nachu ladně se blyštj;
 Lesklostj žlutawau i topas w twém úsměchu pálá;
 Tmawěgi rauche nenj zelené malowáno ni Wesny,
 Kdyžž ona rozpjná neyprw gižnjm ge zefýrkům,
 Nežli smaragd zelený. Wšak wšecky-li w gedno se slaučj
 Nábělawý skrz opál, twé hustě paprsky se hemžj;
 Neb, s plochy gestli gaký těkagjce samoten by ubjhal,
 Wjdati tu třesawé kmitném hned we sporu barwy,
 Gak téhož poloha změněna w prstech ge diwáka.

Bez tebe gen mrtwé, od tebe wšak dotknuto tworstwo 160
 Herným hned se odj žiwotem. Twým leskem učištěn
 W průhledných krutinách gasněg' skwancj se potůček
 Tož po lukách si hrage. Přjkrá tam sráže poděsná,
 Černošedau we peřeg hrůzné genž přjstrachy kácj,
 W přjchod twůg skrocena. Plesagj pak pauštiny šjré
 Též u radosti diwé, rozlehlé w okruhu mutném.
 Lesk twůg trosky budj we žiwot; hluboké moře solné
 (Gakž ge i wjdati gest od přjkré wýšky pomořské

W končiny až dálné, modrá kde klenba se chýlj)
 Zárj twau neutichlé tlj! — — Než wšecká ta chwála, 170
 I wše, co rozhořalé koli zpjwati Uměně možno,
 Sláwy twé nikoliw, neb krásy, ni prospěchu twého
 Dostihnutí nemůž, náměstné zjždlo welebné
 Swětla, žitj, lahody, všechněch ano wezde radostj!

Gakž opowážiti mám se, Tomu swau zapěti pjsěň,
 Sám genž Swětlo čilé wěčném we swětle pobýwá,
 Rauchem ukryt hustým oku člowěka hrúzowelebný,
 Smyslům angela též čistšjm zastřen gsa tagemstwjm!
 Pauze gehož gediný na počátek prawěku úsměch
 Byl naplnil na sytost wšecky swjtilny nebeské, 180
 Genž po neobsáhlé tam obloze po wěky zárj;
 A kdyby On swau twář zahalil, tož w úzusu slunce,
 Shaslé wšecky tytýž do bezedna hwězdy by klesly
 Wymknuty swých ze točen, že směs by se wrátila opět.

Nechť by blbý při tu těchto diwech se gazyk pozagjknuw
 Člowěka, nechwálil Tebe, Otče wšecko-mohaucj!
 Giž Twoge djla sama zwučnau by Ti zdáwala chwálu,
 I w temné pralesůw neyblubšjch hauštině pustých,
 Nešlapaných lidskau kdy nohau, — by Twau pěla mocnost!
 S gich zpěwy pak by nebes se slaučily pjsně o Tobě, 190
 Wěčný půwode Ty! všeho podporo! účeli wěčný!

Giž se otewři čarowně-milá mně Přjrody knjha! —
 Bud' wše-naučné w nj přehljdati w postupu listy,
 Bud' nabytjm naručest w nj zápalu powznešeného,
 Lehčegšj něgaké z nj též překládati mjsto,
 Rozkoš gest mi milá; an bud' rozmýšlege blauznjm
 W temnu se njžjcejm, bud' w úswitě má se obraznost
 Orlice po křjdlech ku podálné wýši ponášj.

Báni nebes plamenem rozežjhá slunce mohútým,
 A wzduchu we klidném roztápj oblaka wrchnj, 200
 Gitra i mhu škaredau, ana obgala wýšiny wíkol
 Pestrém o spogenj; až k posledu Přjrody ljce

Swjtj úplně odhalené, kdež končina země
Šjře porozložená, sklonité nebe kaule se týká.

Ted' na polo ztraceny w rúzj ruměnci zahustlých
Chládeček — anto rosičku rouj — se w stjny zakrádá,
By w pažitj zeleném, anebo kwětném na rabátku,
Neb při studánce tiché si howil, neb u řjčky poklidné;
Gešto na blankytu rozložené ted' *parno* ukrutné
Mocnostj sršawau rozpaušj střelky horaucj 210
Rowně na lidstwo i zwěř, gako na kwět a roztoky wlažné.

Kdož by neustrnulý mohl patřiti, gak tady kwjtká
Gitrem wytwořená sklopugj swé hláwky planaucj
Žhaucjm před plamenem! Spanilé krásenky tu wadnau,
An palčiwka surá gích modré žilky objhá.
Ze wšechněch gediná, Gasoně wznešená to kochanka,
Gen kdy se on skloňuje, žlutawé swé ljustky zawjrá,
Noc po celau klesagje; wšak gak mile ráno se bljžj,
Hned ona lesku gehoř rozewjrá ňádra milostná.

Giž wracugeř se domů rannjho od úkolu pastwec; 220
Před njm stádo garé ku chlěwu se wolně ubjrá.
Krawka tu rozpasená, mlékem naplniwši weménko,
Prostomilé kol chýžky bučj, a na pjci domácj,
To zdrawodatnau, bystře čeká. Hle i kawka i sogka,
I straka zasmušilá ke dubům šediwého porostu,
(Wesnici poklidnau zeleným genž obsahujce
Ochraňugj ramenem), leniwýma křjdloma mjřj;
Pod klenutjm spletených ratolestj klidně tu sjdlj
Přes parný poloden, než chladná nastane chwjle.
Pod nimi seslabená scházj drúbež se domácj, 230
An w cjpku něgakém mile zástinu obzučeného
Pes tu ležj domowý, tam chrt zase od honu ušlý:
Rozloženi zde, oba slepačj; we spánku onen se
Nočnjm po zloděgi shánj, a tu ten zase pádj
Přes pohořj a dolj, až pak probuzen gsa komárem
Se wchápj některý. — Nebudiž proti mysli to Múse,
Rowně žiwot *kmitawé* dopřáti *čeládce* poletnj

W swých řádkách, aneboť gj powzletu w pjsni popanštět;
Ač sprosté, negsau přece bez ceny slunce ty dítky,
Od něho obdržugjce oheň, též podstatu žiwnau. 240

We spěchu hemže malé, teplau vykřjšeno zářj,
S křjdloma giž se rodj, a zefýrkem unášeno lehkým,
(Gsauc geho lehčegšj) plahocj. Ze škudliny každé,
Z kautku i temného, kde omráčeny prospaly klidně
Bauři Zimy mraziwé, aneboť ze hrobky porušné
Powzbuzeny k wyššjmu žitj, ljhnu se w okamžik,
A w nepočetném heynu rogj všelikých se o barwách,
Gichž geň matce gegich kraso-lesklé zráběti možno.
Na sta tisjce podob, ano odrod i na sta tisjce
W žiwném swětle se hurtě metá. I we mokřinu gasnau 250
Swádj nešťastný ge popud: rybnjčku po lesklém
We hře wráworagj, a plowau po potůčku šalebném,
Až posléz ge lapj hltawý pstruh zornice bystré,
Neb i losos kwapiwý. We chwůgném úwozu lesnjm
Gich mnoho rovně tĕká, kde w listj pospolu hustém
Bydlo i obžiwu si hledagj. Hle giné tu, labužny,
Sobě nagawše pažit, každinké kwjtko wysljdj,
I všelikau bylinu schowanau; nebo úloha sladká —
Rozplemenit rod swůg, a uchystati lůžko hebaunké,
Kam by mladáška si kladly milá, až gim se wyljhnu — 260
Gjmá péři gegich spanilau. I k sednici opět,
K mljčnici a k stágům zde giné hlad močně dohánj,
Kde z nádob mlsagj, zkušugjce mléko usedlé;
A však často také nenadále w roztoku mljčném
Smrt ge lapj hubiwá: i plowauce po hrnci osudném
Křjdloma úzkostně třepagj, až dušku wypustj.

Zwlášť ale okno šedé nepozorné mušky zawádj
Ke smrti hrůzyplné, an w klamně záloze bydlj
Podwodný-tě pawauk, w němž gesti smjšena zrádně
Ukrutnost se lstj. Zhubených u prostředu mrtwol 270
W ústupu tjše sedj, na lakotné čjhage stráži,
Pak se i haupagecj přehljdage wúkol osidla.
Skreyše kolem hrůzné pantnjček, neznage bázně,

Ijtá ; i wzdoruget mu škúdice šalebně hrdinský.
 Leč posledně kořist lapena ; hned w úprku chwatuém
 Řjtj hrůzyplný sklonité se po lówce tenaunké,
 A w nebožátko tudjž pozakotwiw drápy ukrutné
 Zpět se wracj, zlobu uspokogiw : hle křidélka pošustná,
 A hlásek bznučiwý zgewugj ted' bjdu žalobnau,
 Rámě i sautrpné o pomoc žadonjce ochotnau.

280

Obžiwlá bzukotem se ozýwá půdy powrechnost.
 Ústawné hučenj tomu nepřjgemno nebywá,
 Kdož se lesem stinným o polednách mysle ubjrá,
 Neb pastewci také, když na znaku ospale ljhá,
 Zrak polo zamhauřiw, we stjnu štědře plynaucj
 Wrb šediwých, genž nad potokem pnau w klenbu se hustau.

Což takowých se rodj w nepočetném postupu třjdek,
 Gichž ani ozbrogené oko postihnauti nemůže !
 Přjroda gak hemžj se žitjm ! Wšude spausta podiwná
 Zwjrátek skupených, ústrogných naskrze prwků,
 Genž na *podech* žiwný čekagj, když dauwati káže
 Otcowské duchu swému Nebe ! Hle i bahno zapáchlé
 Wýparu we ztuhlém powysjlá oblaka hustá,
 W nichžto žiwot se rogj ! Podzemnjm rovně obydljm,
 Kamž ani pátragecj nedonikne slunce papršlek,
 Páda se hýbe žiwá. Swjžj chwúg, rovněž i kwjtj
 Nágemnjčky chowá drobné ; ano ochranu kámen
 Bezpečnau též poskytuje w prokopech se winau cjch
 Heynům nesčetným. Wšak zvláště haluzky polesnj,
 Gichž daw nezměřený křepčj s bugarými zefýrky,
 Štěpnice chlaupkowaté, i kanaucj ššáwa owocnj,
 Daužiny též medowé pěstj národky početné
 Zwjrátek křehkých. Ai, tam zase dále gezérko
 Naskrze pokryto gest zelenem : tuř na sta tisjce
 Kmitně se gich hemžj uwnitř plowawého okřehku ;
 Nebtě tekútnost každinká, ař přjchutí skumné
 Se protiwj, nebo gj lahodj, nebo pauze gi dráždj,
 Oplýwá heynem stwořenj. Ba we bystřině gasné
 Nad křišťál čistšj, ano we wzduchu pochmury prostém,

290

300

Ač, leda průhledným prázdňem, zraku býti se nezdá,
 Národy nezhljdné bytugj. Ony w zástěně tagné,
 W niž ge nebes tvořiwých obratné ukrylo rámě,
 Zornici obhraubné mizegj; nebo gestli by wesmjr,
 Nesčetné chowage swěty, do zraku člověku padnul,
 Neylepšj by lahůdky tůdjž, ano nektaru čjše
 Si zklamaný znechutil medowé, ba i w poklidu nočnjm,
 Kdy sna tichost wúkol wladařj, vyděsil by ho pohluk.

Rauhači bezbožnj, naduté o hrdosti newiňte
 Maudrost vše-tvořiwau, gako by snad zráběla nazmar
 Wěc kterakau, anebož bez záměrnosti welebné! 320
 Zda hlupstwj ubohé si traufá, spjlati zpupně
 Božským ustawenjm, neymenšj gichžto podrobnost
 Gestíř postawena nad obor geho náhledu njzký?
 Gak kdyby nad bánj (ku nebes co se wýši wypjná
 Slaupy zpodklenutá, mistrowské stawby to djlo)
 Saudná muška, gegjž krátký zrak sotwa na pjďku
 Wúkol dostačugeť, we slepé nadutosti a pejše
 Traufala si, zhanobit sauměrnost klenby welebné!
 Kde člověk-tě gaký, gehož obhled, wšeccko posáhuuw,
 By wnikl w ohromný bezmezné prostory rozměr? 330
 Kdo zeela wyzpytował, gak wšeccko slaučeno wespol,
 By wzdornau se řečj nezagjknuw nálezu wyřknul:
 Žeť ceny to vše nemá? Kdož gestíř, gešto wypátral
 Bytnostj řetěz ohromný, an stupmo se trácej
 Od Maudrosti *neobmezené* až hnedle na pokrag
 Rokliny záwratné, do bezedné tůně *ničerstwj*,
 Gjž hrůzau zděšená se nakwap myšlénka uhýbá? —
 Odtud nech se letem wznášj má chwála horancj
 W pjsnjch obdiwenj ku oné Mocnosti welebné,
 Maudrým genž wědomjw w naši utrobu swětlo wyléwá, 340
 Tak gako slunce Gegj naši zornici k úsměchu gasnj!

Heynech o nesmjrných we plynaucjw swětla paprsku
 Zhůru aneb na podůl, hned w ústrety, hned zase různu
 Národky kmitawé si hragj, až wicru na křjdlech
 Přihnowši mraziwá Zima giž ge do záhuby kácj:

Tak člověk wlný, na budauenost nedbage, tráwj
 Krátce žiwot letnj we skwaucj Štěstěny záři,
 Co w gasném počasj! on rovně bez úlewy tjká
 Od hřjček k hřjčkám, od rozmařilosti ku hřjchům —
 Až posledně smrtj sfauknut, cele z paměti mjgj, 350
 An z žiwota knihy gest wywržen, že o něm ni počitky!

Ted' však wjska celá po radostné lauce se hemžj:
 Wenkowský zde gonák gak gest od slunce opálen,
 Zdráv a silen! co plná i planaucj růže poletnj
 Sluncem zbarwena silněgšjm tam djwěice sedlská
 Se rdj rozhalená, i kyneť až mjlo we pohled;
 Neb wšecká spanilost gj plá na twári milostné.
 I staroba shrbená zde také, ano ručkami djtky
 Dlahé hrábě wlekau, nebo wonným stjsněny garmem
 Pod tžj se melau, genž gim mile k rozkoši slaužj. 360
 Šjře plyneť *seno* obracené, an o postatě wšickni
 Tu hned postupuj, tu hned se w okol pole kraužj,
 Auseč páchnaucj zde kladauce slunci na wýchřew,
 Žeť wůně přelibá šjřém wane po kragi wúkol.
 Ted' zase pohrabuj zeleñaunkau w postupu půdu,
 Pak přes lauku holau shrnugj ruče wlnky zawadlé,
 W nástupu pospěšném ryšawé že kopence se wýšj
 O směrném pořadj. Mezi tjm pak z auwalu w úwal,
 Prostoru rozwlňugjc se ozýwá w okresu sauhlas
 Práce blahoplodné, wespolečné rozkoše, lásky. 370

Ted' rozběhše se dál, po kupách se děljce porůzných,
 Od psů poplašené tēkagjcj stádo beránkúw
 Hurtě ženau tam, kdežto potok pobludně tekaucj
 Se wléwá w rybnjk hluboký; zde břeh se wypjná
 Přjkrý, naproti pak wystaupá pjsčina mělká.
 Giž w kolmý gsau stjsněny spád; což práce to dáwá,
 Co křiku nadto mužúw i dětj, ano pošťeku tjestek,
 Plawným nežli tokem se bogácný národek autlý
 Traufá smáčeti bok wlnatý, až mnohdy tu pastwec,
 Giž berana zmrzelý se chopiw, geg do splawu kácj. 380
 Tjm se zmužiwše tudjž i ostatnj dél se nepřjčj,
 A hned w střjkagecj wlny střemblaw hurtě se řjtj,

Pak frkagjce na břeh se protěgšj we chwatu pjdj.
 Tak se to obnowugeť, wlna až pak i dosti namoklá
 Poškwrn ge zbawená, že i z ústupu rozžiweného
 Pstruh se klidj; nebo kal mu tu déle pobýwati bránj.
 Těžké a zmočené wzduchowému se ke chlumu stádo
 Giž wleče bezwinné, kdež šjře na slunce paprsku
 Rozkládá huňaté swé poklady bugně kypjcej.
 We hrudi zasmušil se diwj, což tento by pokřik 390
 Hlučný as znamenal, hlasité pak nářky wysjlá
 Mutně w krag daleký; od sráže pobáněno k srázi
 Stále mečje semotam po pahornj stráni pobjhá.
 Wšak spogené posléz sněžné bělnosti owečky
 W stággjch ohražených u neskrowném počtu se tjsnj
 Pozwedených o hlavách; pořadjm roztrjžděni bodrým
 Pastewci hle sedj, zwučné brausjce si nůžky.
 Hospodyně zde čeká, wlnatý by swjgela poklad,
 Rozkazu an čekagj we zdobném obleku djwky:
 Gedna zwlášť wážno značena gsauc roztomilostj 400
 Se skwj nad všemi, neb gest *střjže* to kralka, a ljbě
 Úsměch sladnaucj pastewců králi dosjlá;
 Kol nich rozčilený se podává wolně dychánek
 Rozkoši swátečnj, wtipu též, genž úrazu nezná.
 Djlo radostné pak mezi tjm giž hurtě počjná:
 Gedni tu wyškwařený mjšj dehet, an druzi opět
 Připrawenj čekagj, zwláštnj aby pánowu známku
 Hlaubně wtiskli we bok hranatý tēkawého naháčka;
 Gedni skopce wlekau opět, genž gjti se zpauzj,
 A statný tu gonák, se silau powychlaubage walnau, 410
 Giž za rohy stočené berana zpupného se chápe.
 Hled', kterako swázán, o peljšek gesti olaupen
 Člowěka od nebohého, který, ač pán, všude nuznj!
 Gak tiše trpěliwý zde ležj twor mjrumilowný,
 Něžnost gak gemná se gewj w geho pohledu mutném,
 Bezwina nemluwná bēdugje gak k saucitu wábj! —
 Nic se nebog, národku milý! wždyť wraždy ukrutné
 Nůž to nenj krwawý, genž snad by se hrdla dotýkal;
 Nůžky to gsau gediné, gež pastwec laskawo řj dj,
 Pastwec, genžto za rok swé odměnu péče nacházj; 420

On si kožich wáš w krátko nagal, genž wás tuze tžil;
Oní wás skákagecj zase nazpět pošle pahorkúm!

Pohled prostomilý! odtud wšak mocnota slawná
Otčíně se pramenj; nebo odtud wládne mohútná
Nad hognými sklady wšech pásem w lesku plynaucjeh,
Slunce bohatstwjm též, nemusjc geho snášeti wedro;
Odtud zemstwo gegj w uměnj a promyslu se leskne
Zárj plápolawau; tjm rovně nad oblaky hřjmá
Strašná bauře gegj, ba i práwě nynj se ponášj
Nad Francauzska břehem, gež k podrobenosti pohánj; 430
Odtud i welmoři pak wladařj, děsiwým swěta pásmúm.

Ted' giž *půldne* zuřj, nebo slunce přjmo horaucj
Na hlawu podmaněna mjtá shora střelky dopalné.
Blankyt, země také — pokawadž oku pobludiwému
Zhljžeti možno nynj — w oslnaucj tůni se wjřj;
Neb wše tu šjrokolem we obecném plápolu pálá.
Darmo oko k zemi poklopené se smutně ohljžj
Oblewenj po gakém, vstupugjcj wýpary horké,
Odražený i požár mu wadj. Hluboké ba kořánj
Rostlin wadne tudjž, a napuklé pláně wyprahlé 440
I draha uhlazená kmitagj se w barwě wyrudlé.
Obraziwosti i kwět požehán, s njm pak duše wadne.
Klinkotu ozwěna ted' newysjlá roztomilého
Ostro-řezých to srpůw, a sekáč seno na hlawu sobě
Zwlhlé spěšně kupj, páchnaucj naskrze kwjtjm;
Sotwa i ted' cwrčiwau gest slýchati někdy kobyłku
Lauce na odmlklé. Seslablá Přjroda žjžnj,
Zdá se, gakož by také plynuté řeky pozbyly sjly,
Neb gako by z lesnjch plahotin, wšeho zástinu prostých,
Pod krowy ochranné se nedočkawo řjtily hágůw. 450

Wedro ty podmaniwé! od běsné wzeklotty ustaň,
A mnohomocné ted' w mé skráně, mi bugně tepaucj,
Tak přeukrutně nepal! Ty wšak posawáde se dále
Rozléwáš, a posud z nowa přjwal přjwalu stjhá,
Buguě mi přes hlawu rozplynulý. Ach marně tu aupjm,

Marně se ohlžžjm, bych noc giž w brzku uwjtal;
 Noc posawád ge podál, i ženau doby geště se horšj.
 Přebłažený ten, kdož po lahodné auboči chlumku
 Roztomilého nuj, chwogowjm owěncowaného,
 Rozprostřen si howj w milogemném *stjnu* zahustlém; 460
 Neb kdož we slugi ochladiwé (jerichem to porostlé
 A swlažené bystrým potokem, genž nikdy newyschne)
 W ústupu chladném klidně sedj, an swět tu ostatuj
 Nespokogen a churaw s palným hyne w zápasu půldnem:
 Obraz přjučný muže toť, genž enosti milowný
 Swau mysl sauhlasnau wždy chowá bez poškwrny, bodrau,
 Každau náružiwost naladiw si ku sauhře lahodné
 Uprostřed swěta spustléhoť, genž w mrzkotě žjřj.

Wjteytež mi stjny milé, chwogaté wy keřjčky,
 Sosny i wy wznešené, duby rovně w zrůstu welebné, 470
 Gasany úžasně, nad spádem zbožně šumjcej!
 Neb wáš ústup roztomilý duši k rozkoši wábj,
 Gak zřjdllo pěniwé gelena w honu uhněteného,
 Nebť i potok bugarý, geho genž boky bugně kypjcej
 Ljbezně swlažuge, kdy šplauná po břehu tráwném.
 Sjlcej waše ochlada mjlo mi ěilky objhá,
 Srdce radostně bigeť, a s okem ucho poznowu na stráž
 Ozbrogené se berau; wšeliký swal sjly nabýwá,
 A přelibý se žiwot každým žene poznowu audem.

Bljzkým nad potokem — genž gasně sbjhage zurěj 480
 W hágku milo-zwučiwém: ted' skalkau těžko se tjsuj,
 Ted' newiděn zase rákositým plaužj se močálem,
 Ted' pak náhle řekau se ženeť, až k posledu opět
 Mjlo se rozlěwá hladinau giž naskrze čistau —
 Rozmanitých o kupách *skot* se s *brawem* aužegi mjsj
 W ráznotě prostomilé! Libo-wonném na břehu tráwném
 Gedny tu přežwykugjce ležegj, an w roztoku opět
 Tamto giné se brodj, a počastu se nakloňugjce
 Krauzkowitých ze wlnek lokagj. We prostředu pracný
 Přjmo wolek tu stogj o čele, wšj auhony prostém, 490
 Gjnz mrzutý hbitě potřásá, an i od boku snažně

Odhánj ohonem hmyz, genž geg stále pokaušj,
 Powždy se zas wracugje. Władnaucej bez strachu pastwec
 U swých podřimuge swěřených; gehu rámě pokogné,
 Páperowým mechem obložené, se kolem hlawy kraužj;
 Zdeť gehu torba ležj, zdrawodatnau genž krmi chránj,
 Ostražitý tam ohař, hluku genž každému naslauchá.

Sen gehu rychle prchá, nenadále když tudy heyno
 Sřečkúw rozběsených si na stádo střelmo usedlo,
 Genž cele ustrašené z brodu mělčiny rychle uhánj,
 By w hlubšjm toku se skrylo teď. Pěnu odfrkugjce
 Slauchowa giž hlasu neslyšegj a po stráni se různj,
 Ač plamenem žjřj neykrutšjm práwě pólodne.
 Z utroby uhnětené ge duté gich slýchati řwánj,
 Au giž stádo celé bėdugje okolem chlumu kálá.

500

Často *hřebec* w tomtěž počasj, gsa dokonce popauzen
 (Neb gehu úsilné swalowj žiwotem tu oplýwá)
 Wšj tetelje se mocj, w bugné krwe rozpalu walném
 Hradbu přes vysokau prehnuw, po stráni uhánj,
 A w stinný řjtj se potok, zrak upjrage bystrý.
 Hrud' gehu bázně nezná; oprsj gehu wezdy mohútné,
 Krásně i wyklenuté — mocné gehu sjly to poklad —
 Přjwal zdorně krotj; gehu žjžeň i nezhasitelná,
 Že dwogitým čerpá z chladného přjtoku dauškem;
 Nozdry potom šjřiw si frká, pěně wlnky kypcej.

510

Nech se nynj naručest w půlnočnj temno zahostj
 Tam toho *hágečku*, přjchladným genž plyne hauštj!
 Hled', gak chrámu we powětrném čině kruchtu polesnj,
 Kýwá nad dolenj pahořjm! Zde u postupu každém
 Poswátnosti tiché temněgšj stjny se šjřj,
 A vše kolem whaleno w náslušnau temnotu wážnau.

520

Gsau-tě to ústupy obvyklé rozmyslu tichého,
 Gsau to i mjsta ona, kde před časy pěwci se w zápal
 Znjtili rozčilenj, a podál swěta rozrušeného
 Klidný s angely wedli žiwot, s duchy neskonalými,
 Genž gim zdjleli zpráwy blahé, aby bránili pádu

Cnósti, která nad rokly kragem s zločinem se potýká,
 Snem aby obraziwým, nebo šeptem powzbuzugjejm
 Wštpjili pak myšlénky ryzé, napomjuali snažně
 Wýtečné duše k připrawenj—se na zkaušku budaucj; 530
 Pěwce by též ponabjdnuli, genž gest Múse zasljbil,
 Lepšjch zpjwati že chce wěcj; by umjrnili cnostným
 Smrtné rány krutost, wlastence by nádra poswátná
 (Genž se nerád wmjstj w hoře—nosnau wálku ukrutnau,
 Wšak w bogi gesti prwý) uchránili od smrti šjpu,
 Gsauce pořád hotowj, takowých bez počtu milestných
 Skutkůw dnem i nocj statnému udjleti lidstwu.

Náhle s kljna nebes, gakobyř se wyřjtily přjmo,
 Postawy nesčetné hned w saumraku letmo se bljžj,
 Hned welewážně přistupugj. Probuzen mile cjtjm, 540
 Gak žas poswátný i tagemná rozkoš objhá
 Smrtnau mau bytnost, i tušj, že welebně doléhá
 Ohlas nadlidský w ucho obraziwosti pozorné :
 „Netřeba člowěče tobě milý, bys nás se obáwal,
 Saudruhu přjbuzný ! gsme i my twory tobě pobljžnj,
 Páwod tobě roweň od téhož i Otce berauce ;
 Nám tentýž ge wladař, týž zákon, i k aučinu záměr,
 Z nás i mnozj, gako ty, s žiwotem se potýkali bjdným
 W bauři tonauce diwé, než nám bylo pracně dosjci
 Ústup tento tichý, sauhlas ten mysli pokogné, 550
 Čistota kde sdružena s mjrem ge w spolku milostném.
 Nic se ty nás tu nebog, pjsuj pak proslawugjej
 W ústupu tomto šerém, hněteno kdež srdce nebýwá
 W bláznowstwj běsiwém, zločinem nebo ohlušugjejm,
 S námi o Přjrodě pěj, pak o Přjrody Wládcí welebuém.
 W úkrytu tomto milém, za doby, k widěnjm se hodjej,
 Když noc zádumiwá neb utichlé wládne poledne,
 W prozwuku sauměrném angelské slýchati harfy
 I hlasy prozpěwawé, s chwogatého se chlumku linaucj
 Neb z hlubokého dolj, z mezihágj zacloněného : 560
 To wše ge wýhoda, giž gen zbor *náš* wolně udjlij
 Bud' rozmyslu tichému nebo sluchu zaswěcenému
 Pěwce, serafskau genž se ponášj k blankytu pjsnj.“

Stanley, w tom-liž i ty zboru poswátném se nacházjš ?

Ach, tak rychle pro nás! Ač nad meze všech ty bolestj
 Lidských powznešena's, ba i wýšegi, nežli by lidská
 Dostaupla kdy radost: w mimoletném předce paprsku
 Paměti truchlolibé ty musjš tam wjdati péči
 Máteře swé, a žalostí gegj, co rodičky srdečné,
 Genž tebe stále hledá we mnohém minulosti konánj, 570
 Postawu twau spanilau, twá očka lahodně planaucej,
 Přjwětíwost přelibau, s ujž hodré dobrota myslí
 Se sdružila; mrawná kde i pospolu se skwěla maudrost,
 Wšak neumělkowaná; kde také cnost zářila lesklá
 W úsměchu prostomilém, zpupné gsauc prosta hrdosti. —
 Ach, ty matek všech neylepšj! slzy giž si utjrey,
 A ztěšena wzdáwey mateřské Přjrodě djky
 Spjše radosti slzau! krátkau ona tobě na chwjlku
 Obraz pügčila twúg zmlazený, kwět, genžto milostuě
 Z twého se wyprýštil rozumu, z twé hodnoty řjdké; 580
 Múse dogista uwěř, zimawého že aumoru wánj
 Cnosti pupence neusmrcugeť, genž krásněgi tamto
 Sluncem rozwinugj se gařegšjm záře nebeské,
 Po wěky neskonalé, k wyššjmu wěčně doplňku.

Nadswětowým wytržen widěnjm tak ke chlumu blauznjm,
 Kamž asi, newěda sám; až pak *wodopádu* na bljzku
 Šplecht šumiwý z luzné ted' zádumiwosti wybauzj
 Mau mysl pohlubenau: wšecken zaraziw se tu náhle
 Postup swúg zadržjm, bych w djl ten scény se djwal.

Srázi ku nakloněné hogný tok w lesku se gasném 590
 Zdobně i klidně walj; zde wšak, se scházegce wšecken
 W bystrinu rozkasanau, se s kolmé wýšiny řjtj
 O hřmotu rozgečeném, že celý krag wúkol otrásán:
 Ge zprwu list gen blankytowý, genž šjře se kácj;
 W přjkrém úpadu wšak ponenáhlu bělosti nabýwá:
 Od skal pak dolenjch, šjřjcejch ozwěnu hlasnau,
 Rozrážen w oblak pěniwý, k wýsosti wysjlá
 Hogně mlhu zbělenau, čině tjm bez přjtrže pršku.
 Trýzněna takto wlna zde i poklidu geště nemjwá,

I, wztekagje napořád se u prostředu auskaly kolmé,
 Budto se rozstřikugeť po necestných naskrze troskách,
 Budto ku wastržegjm wydutým diwoletmo ubjhá;
 Po spádech čeřitých giž se s prahu ku prahu kácj
 W útěku nezdrženém, šumiwý až pohluk umjrníw
 K bezpečnému řečišti sršj, a k posledu wolně
 Po krutinách sbjhá o pokorném poklidu w audol.

600

Ze strminy skalné, na gegjmž čele wolně se hauptá
 Zasmušilém, wáben gsa *orel*, hle! přjmo wylétá
 O pružných perutech skrze dálné welmoře swětla,
 A plamenům žhaucjm rozewjrage nádra mohútná
 Kolmo ke slunci letj; wšeliké an *zástupy hlasné*
 Trýzněny rozplawiwým polednem klesagj tu porážnu
 W hauštinu neyhlubšj, a z chwúgné klenby ku klenbě
 Zborně si odzwukugj, se chwjlemi k pjsni nutjce.
 Daupnák gen gediný chrapným bėdugeť si wrkánjm
 W hauštině zádumiwé; chwjlj od nářku upauštj;
 Ach, přestáwka to gen krátká we žalosti unawné!
 Neb smutný obraz mořené to samičky milostné,
 Od boku giž mu uchwátíla lest ptáčnjka diwého,
 Zas mu ku mysli padá, silněgšjm že hlasem opět
 Rozlěhá se lesem hořenosná poznowu pjseň.

610

620

U břehu tam rosiwém opodál nech teď si zasednu,
 Bych hogné čerstwosti užil wzduchu nawlaženého,
 W geskyni neb wydutau, diwopustau genž kyne klenbau
 A křeslem siro-obmešeným, bych swau hlavu kwětným
 Ostjnil chwogowjm, kde pracná wělka se pilně
 Teď metelj, a garý balzam, gegž wybrala sůskem
 Z wonnéhoť jericha, wkládá na nožičky malinké.

Teď, an bláhyplné sladkosti stjnu okaušjm,
 Přjroda an wšeliká we polednj spánek nlehma:
 Přístup, obraziwosti gará! w letu nes se mohútném,
 A směle rozgjmey diwy *pásem wezdly horaucjch*.
 Pásmo neljstosné! s gehož, ach! srownáno krutenštwjm
 Wedro to gesti ničjm, a totoť nebe parno pohowkau.

630

Hled', gak rychle nynj zlatolesklé slunce pagednau
 Wystaupiwši na wrch nebe, s oblohy rychle zahánj
 Úswit krátce genom trwawý, a o plápolu palném
 W bodrotě rozdiwené se ohljžj po wzduchu kmitném.
 Ted' na trůn si sedá; wšak laskawo dřjwe wysjlá
 Wětřjk powšechný, gakowý z bran gitra nowého 640
 Čerstwě powystupugeť, by horaucj wedro umjrnil,
 A w swěty uhnětené blahorodnau čerstwotu dauchal.
 Hle krage welkolepé, gež hrůzná krásota wěněj
 Hogno i různó-diwé, k nimž w každém oběhu ročnjm
 Dwakrát slunce se nawracugeť, Počasúw i komonstwo.
 Skály drahé kamenj chowagj, hory pak rudu lesklau,
 Po hřbetě rozloženém rownjka powystupugjce,
 An řeky rozmařilé zlatonosnau cestu si klestj.
 Nesčetným zelenem honosj se hwozdy welebué; ;
 Scény tu nad scény přes chlumkú swršky se týčj, 650
 Neb šire rozložené k dálnému se obzoru táhnau,
 Stjny co nezmezené, w nezhljdné hlauhi robjce.
 Welkolepé stromy, gež předků gsau neznaly pjsně,
 Wýplody to ztepilé mocnéhoť wedra i praudů
 Přjmo se řjtjčjch, wzyčugj ku klenbě nebeské
 Swé kmény bodlinaté, metagjce stjny podéluj
 Hustě tu šjrokolem. W bugařenstwj wěčně newadlém
 Nesčetné owocj zwinulé chutnosti lahodné,
 Sjly i obžiwné (skalných u prostředu wýšin,
 Pjsčjn i roztopeňých, genž stinné úwaly wúkol 660
 Obhražugj) pige žjř dwogitau; an pak geho drsná
 Slupka šťáwu chowá přelibau, by očerstwila w parnu.

K citronowým i nynj zawediž mě, *Owocněno* hágům,
 Kdež citron gasný, limonek pak i mjle zakyslý,
 A tmawšj pomeranč zelené skrže listy plauaucj
 Leskem se swětlým kmitagj. Zde nechať si polehnu
 Pod tamarindu porozlehlau, ana we chwatu kácj
 Wětrem fofrowaná plod swůg, proti zimnici léčný.
 I hluboké za noci mně w přšce akácie husté
 Ochlad' audy wřelé, w bludnjky i wed' mě tagemné 670
 Fjkâw Indických, whalených wždy w listy oděwné;

Neb w plesu rozgařeném na pahorku sličně se pnaucjím
(Wánkem šeptagecjm owanut) nech wolně se djwám,
Gak cedr rozložitý temenem nad mým se wypjną,
Neb palma wznešená libogemné stjny wysjlá.
Rozložen an tu sedjím uprostřed stromnice teplé,
Popřeg, z mléka-plné bych kůry kokosku si zawdal,
A z palmy šťáwné chutného si wjna načerpá
Gemněgšjho mnohem, než wšecky šťáwy burácné,
Gež Bacchus kdy nalil. Marhan zároveň mi wjtán,
Genž přehlaubně wisj na haluzkách welmi tenaunkých ;
Pak rod pochładiwý se gahúdek tagně winaucjeh
Zástinným polesjm. W skrowném dlj často baráku
Zásluha nechłubiwá, wznešená nad nádheru pyšnau :
Toť ty podoswědčugeš, ananasku, we řjši bylinstwa
Chlaubo ty neywyššj, proti njž ge wšecko gen odstjní,
Cožkoli rozčilenj o zlatém wěku bágili pěwci.
Nech tebe rychle zbawjím, přesładký, raucha drzjho,
Bych s Perunem stolowal, prostjrage gjdlo nebeské !

680

Wýhled teď se měnj. Pohled, gak pláně podálné
Rozloženy gsau tamto dolem, pak i bez meze lauky,
A stepy rozložité, blahocitné kdežť oko blaudje,
Nezdržowáno ničjím, se w *tráwném* welmoři trácj.
Kwětenu tamto giná, malbau honosje se gařegšj
Zápachem i prudšjím, gsauc nad wšech nádheru zahrád,
Si hrage po planinách, a rukau pilnau sype hogně
Wesnu radostíplnau : změňugj zde i údoly častěg
Šat, zelenem wyšitý, we žhaucj raucho brunátné,
Toť zase pak w zelené, gak buďto slunce horaucj,
Bud' rosa splýwagecjm, bud' dešťe wlády se mocnj.

690

700

W těch kraginách bugarých — kde, podálná od malicherných
Ozdoob krásoumy, wěko-dobná Přjroda bydlj —
W úzasných samotách (kde nebýwá wjdati, leč gen
Stáda hrázodiwá, neznagjcjm mistrowa chljwu)
Ohromné řeky bugně walj toky úrodo-nosné,
W pastwě gegichžto garé, polowičně w skrýši zastjněn
Co skolený cedr, swúg ohonec *krokodyl* si rozestřel,

A w zelené brněnj zahalen, se podélně wypjná.
 Hled', gak i tok se děl'j ! toť w hustém háwu železném
 Pne hlawu *hroch* děsiwý; geho od boku, se zhola smeknuw, 710
 Šjpec prudkoletý cele rozdrťěný se orážj.
 Blauzuj bez strachu po planinách, nebo na chlummy staupá,
 Kdežť, an rozmanitau hñed potrawu hurtě ožjrá,
 Stáda kolem se porozstupugj, přestawše se pásti,
 A w tichu obdiwugj zhola neškodiwého cizince.

Mjrumilowný o stromowj wěčité (co mohútné
 Stjny rozestjrá žlutawé přes roztoky Niğra,
 Neb kde i poswátné wlny kaulj s wýšiny Ğanğes,
 I w středu neyhlušjím hwozdů, genž w černu zahustlém
 Sauměrným okoljm se pnau u diwadlo welebné) 720
Slon se opjrá ohromný, gsá w maudrotě prwnj
 Wšech žiwochů ! w maudrosti prawé, mage sjly šlechetné
 Mocnost, wšak nikoliw hubiwau ! Zde se na wěky djwá,
 Genž kolugjce hubj zemi matnau w přewratu wěčném.
 On wida řjše wyrůst i padat, w swém ústupu nedbá
 Záměry na zwrátké těkawého u wýkonu lidstwa.
 Prešťastným by tu byl, kdyby šalbě lidj se i uhnul,
 Genž o lakomstwu krutém geho cestu w podkopy wádj,
 By wěžitau geho welkostj swau zwýšili sláwu,
 Králůw nádheru, neb geho we zlé zwrátili sjlu, 730
 An mu welj, by zuřil w smrtonosné bitwě žalostné,
 On, genž rozděšený se diwj těm lidstwa neřestem.

Šjře tu nad hladinau potoků se w stjnu winaucjch
 Co kwět rozžiwený, an z dálky do pohledu žjřj,
 Lesklé *ptactwo* se pestře rogj; nebo Přjrody rámě,
 Genžto we rozmaru žertuplném gest okrylo národ
 Perno-šatý, zde kupj i barew swých neyweselegšjch
 W hognotě nádherné. Ač pak geg blyskem odjwá,
 Neykraššjmi poobhalugje geg swětla paprsky,
 Gest ona přec šetrna, snjžiwši ho we zpěwu opět. 740
 Leč my také nikoliw nedbáme o raucha pērestá,
 Přjroda gež řjšem dala Montezúmy hrdého,

Wogsko gehožo nowau odráželo záři slunečnau, ?
 Když gen gest filoméla našj, a w stjnu našinském
 Gemným luzně tichem noci, genž gi pozorně poslauchá,
 Pěwkyně ta skromná zdrobuge swúg we zpěwu hlásek.

Leč pogď, Múso milá, a wylom ruče obradu pauště.
 Kde blankyt děsiwým nad pjskem dálně rozestřen !
 I mnoho rychlěgi, než nebohá karawanna malátná,
 Údol Sennarský přeletiž, pak u zápalu wystap 750
 Na hřbety Núbické; ba i přes meze geště cizinské
 Neblaze žehragecj Abysinie statně se odvaž!
 Negsi ty drawkyně pak, genž by w přjstěrce šalebné
 Obchodu pospolitého tudy chtěla poklady laupit.
 Negsiť wzteklice též fanatická, genž Nebe prznj,
 Poswěceným ocelem bys i ljtě wraždila poklid,
 Bys w zemi, genžto ranách po domácjch dlauho krwácj,
 Wtjrala purpurowau ukrutnost Řjma hrdého.
 Pogdiž wolně tēkat, bezškodné wčelce podobna,
 Od lauky k lauce, genž kwjtky garými se leskne, 760
 Pogď, bys w jasinowých blažená si pocházela hágjch
 Palmy skrz temné, po lesjch mile wúni zegjcejch,
 Genž krásłjce roweň, wraubjce i wýšiny lidné
 Se pnau přes pohorj, wyššj, než gsau naše Alpy.
 Tam na wrcholku i nadwětrném, genž krásně se šjřj
 W dálku po mjli mnohau, neb oné na skále mohútné,
 Genž nad slunce-rodý úwal hrdopyšně wypjną
 We wzduch prostřednj swau lebku o záwogi chladném,
 Kdež se paláce kupj, libohrádky i chrámy bohowské,
 Kdež wúkol se směj polnosti i zahrady rodné, 770
 Zřjidla kdež temenj, stáda skotu i brawu četná
 Bez strachu kdež bytugj we zwláštňj řjši pokogné,
 Nic nebogjce se útoku: — tam nechť éthera wýdech
 Hogně lokám a také žiwnými se wánky napágjm,
 Genž wúkol tēkagj ze kořenných hogně lesjčkúw
 Neb z wonného dolj; tam nech pak mlěky naslauchám
 Z dálky tokúm šumiwým, wodopádúm, genžto ze země
 Podkopané zplawugj zlata hogně ryzosti panenské;
 Tam nech po kraginách pestrých bez přjtrže blauzujm,

Žjregecejch wyššjím žiwotem w twaru neyspanilegšjím! 780
 W prawdě to *země diwů*, w njž slunce stále pohljžj
 Bleskem kolmo-zrakým, gako by k té řjši milostné
 Háralo w lásce čilé, a tudyť gi obýwalo rádo.

Ay! wýgew se měnj! na horaucné wýši polednj
 Slunce pozatlačené w neyhustšjím pohřbeno temnu.
 Hruza tichá panuge, děsiwé pak mračno se šjřj,
 An we směsce diwé noc se dnem strašliwo wálěj.
 Neb, se tlačjce nynj w heynech k rownjku wřelému —
 Wzduch kde naneywýš rozředlý, a tudy gsa powolný,
 Přjtoky gich wpaušj — se walj bez přjtrže páry 790
 W úžasných podobách, žeť se mraky nad mraky tčěj,
 Bauřliwo bud' točené od wichrů náhle wystauplých,
 Bud's břemenem tjžným se wlekauce w postupu wolném,
 Gsauce poobtěženě sklady welmoře rozpařeného.
 W záloze těch wisutých gezerů — do sytosti zahustlých,
 A k temenu chladné hory, genž se ku báni wypjnuá,
 Giž nakwap stlačených všemi zpauzegecjmi se wichry —
Bauře diwá wladařj na poděsném přestolu černém;
 Blesk hrotiwý tu zuřj, an od oblaku k oblaku pádj,
 Až pak w rozkasaných žiwlůw giž wálce burácné 800
 Rozpogená hmota ohromná teď kolmo se řjtj,
 Walně ligje *toky* nezlomené, i přjwaly hutné.

Toť ony poklady (neznámé zpytu obmezenému
 Předčasowých mudrců), gichž množstwjm w nádheře ročnj
 Co král všech potoků rozwodněn Nil se nadauwá :
 Ze dwau se strumenů we slunné řjši Ğojamské
 Gasně prýště na den, gezerem průhledně tekaucjm
 Dambegskau kraginau ztepilé žene wlnky mladistwé;
 Od Rusalek tady odchowaný, swá léta dětenská
 Tráwj we lřjčkách, skrze wonné kráčege wýspy, 810
 Genžto se usměwugj zelenem powěčně newadlým.
 Dychtě po sláwě potom giž mužný do swěta pádj,
 Sebraw množstwo druhů, sám též w hognosti napágen
 Poklady přjwalnými nebes, genž dospěly k pádu.
 Takto se wolně wine w rostaucj nádheře dále :
 Řjšjch po slawných pobludné kličky otáčj,

Pak se spurně žene přes šjré drastiny pusté,
 Pjsčiny též, žiwota zbawené; až — rád, že vycházj
 Z pauštiny newljdné — s Núbických skal se kolácj,
 A s tarasú na taras swau we hluku urnu wyléwá,
 Žeť nad rozlitinau giž Egypt si w rozkoši gásá. 820

Těž geho brat Niğris, s njm pak řeky wšecky ostatnj.
 W nichž milo-baubelaté děwy Afriky w rozkoši audy
 Černé ochlazugj; i wšecky praudy, co wúkol
 S hor chwogatých, šire táhnaucjeh-se po Indii luzné
 W břeh Koromandelský tĕkagj, aneboť Malabarský —
 Od toku Ménam, genž za noci skwj w záři se lesklé
 Swětlošek od hmyzowých, až tam, kdež Gitřena ljwá
 Po břehu Indu poustměwawém déšť růžobarewný — :
 Wšecky poodmykagj swé štědré w tom času urny,
 A přes krag daleký bezpracnau úrodu šjřj. 830

Twúg i, Kolumbe! swět daleký pige, walně očerstwen,
 W hognotě mokrotu nadbytnau roku rozplawiwého.
 Rozdělený Oronók ted' přes swé ostrowy šjré
 Hogně walj powodeň kalnau, a tuzemce dohánj,
 Swúg by žiwot stromowých we stánkúw chránili výši,
 Genž gim poskytuğj skreyš, obžiwu, šatstwo i ozbrog.
 Rozwodněn gsa dawem řek, se střelo-pádně ženaucjeh
 Přes hučiwé hory Andešské, se o nádheře kácj
 Rowně Orellan ohromný. Ano sotwa si Músa
 Traufá, roztáhnauti peruť přes rozliwy šjré
 Wod bugaro-kwapiwých; gestiř gj Pláta gezerný
 Přjliš rozložítým; měřeny k geho šjřce poděsné
 K hlaubce i nesmjrné, a podiwné poběhu dálce,
 Wšecky toky gsau řjčkami gen. W čerstwosti horaucné,
 W důstognosti i nehlučiwé ony ku předu pádj,
 Prokřižugjce nepowědomé krage, pauštiny kwětné,
 Njžiny úrodné, i samotné stráně ohromné,
 Kdež se slunce nazmar směge, nazmar i úroda ročnj
 Kdež těhotj, negsauc widěna. Spěchagjce ochotně
 Odtud dál se ženau skrze lidné pláně mohútné,
 Kdežto žiwj rody nesčětné, a we lůně milostném
 Pečliwo obhrnuğj přešťastné ostrowy hogné, 850

Klidně na nichžto Lesoň sjdlj, tu nebywage bauřen
 Zpupných od zločinůw, nepodárných Ewropy djtek.
 Takto tekauce o nádheře giž po hlaubině taužj,
 Spausta gegjž množená prudkého od úrazu cauwá,
 Gsauc nucena, se podat teď přjwalu ze swěta půlky,
 Tak že o swau zelenau se bogj samo welmoře barwu.

Wšak co prospjwá diwná ona spausta bohatstwa, 860
 Což onen osladiwý nadbyt blaha rozmařilého,
 Přjrody nádhera ta? plynutého ty zápachu lauky,
 Beylj gich hogiwé, co i Žiwěna, trampoty prostá?
 Což owocj neseté, gež tažné ptactwo zasjwá
 Neb wetřjk těkawý? Chladiwé co ty nápoge naplat,
 Krmě nebes, kořenj hogiwé i kadidla bohatstwo
 W těchto lesjch plozené? co hmyz bez přjtrže pracný,
 Rýza geho hned hedwábná, hned i rancho bylinské?
 Ach, co platny tu gsau bohaté kowy záhubo-rodné,
 Uschované hluboko w ljtostném úkrytu země; 870
 Ğolkondy skwostné kamenj, Potosi zhubeného
 Žjly zlaté, kdež neylepšj dleli slunce rozenci?
 Což ony poklady, gež zlatité řeky Afriky třjbj,
 Háginy wůněplné, slonowé co i zásoby lesklé? —
 Ach, blaha neznagecj rode! — Přespanilé wědy Mjru,
 Neb cokoliw gsau oblažiwé kdy pořjdily Músy,
 Mandrota božstwa-plná sjdljcej w srdci pokogném,
 Prawda i pokročiwá, skromná myšlénky mohútnost,
 Zpyt klidný, genž w bezhlučné swé sjle ohromné
 Po swětě rozkazugeč, ba i Swětlo to, genž k Nebi wádj, 880
 Mjrná wláda i důsledná, pak zákony spráwné,
 Wolnota ochraniwá, genž rovné práwo udjly,
 Člowěku genž gediná zgednává gméno dostogné —
 To wše nedáno tomuž rodu! Ach, samo *slunce macošské*
 Pásmem nad nebohým ukrutně wládne otrockým,
 A kwět krásoty růžerodé palnými paprsky
 Přištěřugje, pražené pleti černau barwu udjly,
 Pak tahy obhraublé; ono, žel! ke činům i ukrutným,
 Zlosti ku žehragecj, w zuřiwý wztek a pomstu lakotnau
 Žjhá utrobu háragecj. Zdeč láska nebydlj, 890

Pohled aniž gemný, něžnost život oslazugjej,
 Niž slza, genžto ze srdce kaněč, klidná ani rozkoš
 Lidskosti spanilé; tyto gen we paprsku nepalných
 Pásem se kljěj: zde však soběctwu surému,
 Bauřem i hrúzodiwým zpupné wilnosti tělesné
 Ustaupit musegj. Ba i *ljtá zwjřata* rovněž
 Zlosti podjl chowagj, plamenem wzteklosti hořjce.

Patřiž, *had* zelený kterakož ze skreyše šeredné,
 Kam sama Obraziwost děšená se wpauštěti přjěj,
 Se pljžj w poloden, w ohromných krauže točencjeh 900
 Diahý swůg ohonec! hled', gak se tu poznouw řjtj
 Pjdě se po pramenu, kdež pak gsa po délce rozestřen
 Záhyby rozpauštj, že (poděsný když tu gazeyček
 Smrtné ze tlamy vyplazugje tato potwora kraužj
 Blyštný swůg hřebenec) každý twor, gešto by žjžnil,
 Zbledlý buď cauwá, buď we strachu dále ostáwá,
 Přibljžit se boge. Wšak horšjm nad toho býwá
 Skrowný *zbrognoš* onen *smrti*, co w zlém ústupu cjhá,
 Až tu gedem k palu rozkwašeným skrze žjly prohánj
 Blesky prudkoleté, že i nakwap sjle životnj 910
 Běh zaražen sinalý; — on k přjkoře lidstwa ge určen
 Djtko co Přjrody rozzlobené! — Zde ku žjžni krwútné
 Mocně porozdrážděn diwoký rod po plenu dychtě
 Hrázně těká; doba saumračná geg nagmula wraždě
 A zločinům surowým, když den poklidně nebeské
 Swé oko zamhauřil. Zuřiwý *tygr* ljtě nabjhá
 Swau na kořist nebohau, giž sobě ku oběti wybral;
Lewhart gasněskwělý, pestrými gsa naskrze bodky
 Rozmanitě skropený, co chlaubná nádhera pauště,
 Pak hlodawá i *hyéna*, která, wšech neyzuřiwěgšj, 920
 Zkaušku lidj, chtjejech gi krotit, wywrátila každau.
 Tiř tu (walem z nepohostinných sřjtiwše se hauřin
 Buď Mauritánských, buď z wýsep hustě porostlých,
 Genž zelenem w prostřed Lýbické pauřtiny zářj)
 W kupě diwé wákol hřjwného *krále* se lesknau,
 Genžto hrdý sdupanau přes pjsčinu wázně si kráěj.
 Tu řwánjm diwokým bez přjtrže rozkazugje

Swau krmi odměřenau žadonj. Giž w bázni owečky
 Se k pastewcům bljže winau, ba i stáda smělegšj,
 Genž okolem býka wladaře zde w poklidu ljbém 930
 Přezwykugjce se rozložilať, se wztekloty bljzké
 Giž strachugj. Zbuzená tu rykem též wjska děsj se,
 A zhroceným ku prsaum unylá giž matka robátko
 Tiskne nesauwědomé. Ba i námořskému lupictwu
 Neb Marokánské wazbě tuhé přešťastně uprchlý
 Nešťastnjk si nynj napolo přege pauta předešlá,
 An paušť weskrze rozkacená se od Atlasu děsně
 K východu rozléhá až pod Nil, w hrůze trnaucej.

Nešťasten, kdož ode přátel gemu wezdy upřjmných
 Wzdálen, i od spolků všelikých, samotn se nacházj 940
 W těch kraginách smrti bezbranné! Den ode dne chodjwá
 Tam strmiwý na wrchol, zarmaucen by zde sedáwal,
 Shljžege na pěniwé moře, gešto se we hluku wjřj;
 Tauhau rozčilený myslj, že na obzoru dálném,
 Kdež nebe okrauhlé s hladinau ku spolku se chýlj,
 W temnu widět lodi obgewené, gako s oblaku padlé;
 Pak u wečer na skláněgecj se slunce pohljžj
 Přesmutným tu okem, gehu srdce žalostně uléhá,
 Swadlé bez pomoci; strašný ryk nadto počjná,
 Obwyklý i sikot, po celau genž noc se ozýwá. 950
 A přede práwě w ty kraginy, w tato danpata černá
 Drawcůw, nic neděsjc se, z Řjma pootročilého,
 Caesarem úhonným zhrzegjc, se uchýlila wolnost,
 W pauště Numidické sledugjc mužného Katóna,
 Nedbagecjho na Kampanské niwy rozkoše-rodné
 I všelikau na slast, gjž Ausonia skwěle plýtwá;
 Neb se za to měla podmaněná otrocky ponjžit,
 Pochlebowat tu za dar lupiči skwěle ozdobenému.

Tjm wšak w těch dědinách hroziwé se strasti nekoněj:
 Wzteklice wyprawené, hrotiwé smrti služky neijcné, 960
 Paušťj žiwly ze wazby diwé. Přehoraucně wydýchán
 Z bezmezných tu pecj nebe, strašliwo roztopeného,
 Pak z daleko-skwaucj palného i *pauštiny pjsku*

Wicher ted' dusiwý na počestné kolmo wyseypá
 Náhle smrt děsiwau. Ba i welblaud, žžžni i strastem
 Ač zwyklý, gsa synem diworůzné pauštiny, ejtj
 Plápol hrůzodiwý, genž swadlau hrud' mu požjhá.
 Ted' z tmawo-čerwenawé se tu oblohy střelmo wyřjtíw
 Wjr náhlý se walj. Hled', gak giž kwapně i pjsek
 Točkách we spogených řetězem wúkol se kolácj; 970
 Stále se bljže a bljže ženau, an temno porůstá,
 Až pak o powšechném wše-požjrném wichru burácném
 Strašliwo rozmetená daleká paušť wýše wystaupá,
 Že w bědawém hoři podražená u studánky polednj,
 Neb w noci pohlubená we žalostném spánku nešťastném
 Pod spadlými wrechy nebohá karawanna početná
 Gest giž pohrobena. W kotejch, ach! Kairy pohlučných
 Úzkostný to kupec se diwj, a čeká gi nadarmo;
 Mekka také zděšená truchlj, že dlawo-tě negde.

A wšak zvlášť na *moři*, wšeliká kdež wlnka ohebná 980
 Wětru ge poslušná, wichrůw se zpaura nadauwá.
 Welmoři na strašném, zpěňugjecjm praudy burácné,
 Rownjk plápolawý kde pozemskau kauli objhá,
 Władne Tyfón okolem, genž z ostrage k ostragi wjřj,
 Wšecku nebes hněwíwých wzteklost násilně zahaubiw;
 S njm Eknéfia rovně zuřj. Na blankytu lestném,
 Čistém gen na oko, w zlé záloze kudry šalebné
 Stjjsněna bod we malý, těhotjc zlá bauře obýwá:
 Naskrze nezhledné (leč oku w gewu tom zkušnému)
 Se wznášj škaredý co uhel znamenj to osudné 990
 Na stropu nadzemském, nebo často i nad mysu lebkau
 Swé pluky přehljžj. O šalebném poklidu wětrjk
 Laškugecj býwá od démona dřjwe powyslán,
 Plachtu by lákal rozloženu. Ted' rázně pagednau
 Rozpogená, o směsce diwé hmota kolmo se kácj
 Wichrů haukagecjch i požárů wztekle zuřjejech.
 Primražený tu stogj w úchwatném úzusu lodnjk,
 Nestačuge zručnost, osudem gsauc potřena náhlým;
 Giž geho loď tu loká křjdelná přjtoky walné,
 Úplně pohrobena w černé hrudi tůně poděsné. 1000

S náwaly tak zuřiwými také rwał Ĝáma se mužný
 Po dny mnohé i noci, w nichž hrůza burácela různá,
 An statný pracował, buro-nosný mys by obehnal,
 Oslawy žádostj gsa drzau, ba i geště drzegšj
 Hnán zlata-lačnostj. Z minulé tjm temnoty powstal
 Obchodu swět tu nowý; nakwap Duch-strážce plawectwa
 (Genž we snách unořen, wšj krásné náděge prostých,
 W Atlantské prohlubni čiré bez prospěchu dřjmal
 Po wěky záhalné) probuzen gsa pozaslechl heslo
 Knjzete giž Lusitánskéhoť, genž od Nebe nadchnut, 1010
 K tauze po sláwě užitku-plné gest lidstwo ponuknul,
 A swěty w obchodě nezmezeném do spolku pomjsil.

K děsným strastem oněch bauřj příkládage ginšj,
 Ze tlamy hrůzodiwé trogita smrt ljtě wysjlá
 Psohláw, genž tady gest domowem. Hle, puchem gsa dolákán
 Tlup spařených, nemoci smrduté, nebo mrtwol opáchlých
 Wrážj střelmo na loď, solné toky brázdě udatně
 Rychlegi, nežli lodi wětrem ge uháněti možno;
 Od těch, genžto wedau w zlém spolku tu obchod ukrutný,
 Zlotřile oblaupiwše synůw Ĝuinéu nešťastnau, 1020
 Též chce kořisti podjl, ba hubj kupějky samotné.
 Zpausta hrůzopluná nastáwá: smrt tu obecna
 Ukrutnjky i otroky gich truge; audy utrhlé
 Rázem rozdreugeť, nachowé pak přjwaly barwj
 Ssedlau šjře krwj, i kochá se we hostině pomsty.

Když pak swět na siwý (w nesmjrném an tone dešti
 W rownodennosti časech) blahaprázdné slunce se djwá,
 Táhnauc páry čiré buď z mokřin plesnino-rodných
 (Kde shnilina spařená k žiwotj ku nowému se gitřje
 Dýše walem pluky zákubné), buď z úkrytu hauštin, 1030
 Stjnuw nikdy nedostupných a skreyšek ohawných,
 Wýpary we hnusné whalených i we puchřinu modrau,
 W gichž temno hroziwé žádný krok, byť pak udatný,
 Geště se netraufal: tuť o rychlém postupu kráčj
 Hrůzami obklopená moenost *moru* záhubiwého.
 Běh tu gegj stopuge wzteklic na tisjce šeredných,

Genž mdlau přjrodnost žehagj, a do nářku lichého
 Bezrady úzkostné swrhagj zcela naděgi wšecku
 Strašlivo podkopanau, wšelikau též nádheru lidskau.
 Toť i (nedlauho tomu!) blíž Karthažény osudné 1010
 Britskau zbrog drze zastawilo! Zde ty, Vernone mužný,
 Wýgew ten bědawý gsi widěl! tys u saucitu pařil,
 Gak dětskau slabotau hned rámě kleslo wogjna;
 Tys křečité ty bolesti widěl, tyto přjšery zbledlé,
 Chwěgné rty zsinale, oko též násilně wyhaslé,
 Ohně tu pozbywšj; tys slýchal i úpěti loďstwo
 Bráujcj se moru, břeh steskem když se ozýwal;
 Tys w noci tu slýchal, gak žbluňkaly mrtwoly četné
 Přjwal we smutuý, an saudruh, na druha upřew
 Zrak swalený, shlížel sinawý naň w předtuše žalné, 1050
 Gakby mlějce se tázali, kdo z nich dřjwe polehne.

Což mi ge potřeba wje, o chorých se zmjnití pásmech,
 Do měst kde stonawých *morowá*, ach! častěgi *rána*,
 Gsauc hněwiwosti božj neykrutšjm bez sporu djtkem,
 Wraždná sestupuge? Z gedowých Ethiópie hauštin,
 Z bahna tytýž dušené Kahiry, smrdutých i pozemkáu,
 Gež tlupy rozpuchlé kobylek gsau pokryly padlých,
 Powstala zhaubkyně ohromná. Žiwočistwo newolné
 Nezná hrůzy gegj; w lup gj gen člowěk ubjhá,
 Člowěk nestřjdmý! ona winné přes geho skreyše 1060
 Rozstjrá hustý i dopadný úmoru oblak,
 Genž, negsa přerušen wětrjčkem rozžiwugjčjm,
 Bránj urputilý zdrawo-nosným dauchati wánkúm,
 Pestrau we směsici zkalený od slunce, gehožto
 Pohled strašně děsj! Tuť statná maudrota vlády
 Sto-zrakowé oko mutně klopj, a z pěsti malátné
 Rozsaudnosti slabé, neschnpné k důrazu wjce
 Žezlo i wáhy hynau: hlas rovně radosti umlknul,
 A wšeliký udušen pohluk swěta uhněteného.
 Prázdný gsau ulice, zhustlým pažitím i porostlé; — 1070
 Ach, gak proměněny w neyhoršj pauštinu nakwap
 Neyweselegšj stánky lidj zděšených! I naneywýš
 Z obklopeného domu, w němž smrtná hrůznota bydlj

Zawětěná od bázně diwé, raně nec tu nešťastný
 W ljté hrúze letj, k nebesům an chwástage nárkem
 Rozgečeným-tě winj přestrašnau vlády poručku
 Co hlaupau a neútrpnau. Ay dwěre nelidské,
 Nákaza gež minulať dosawád, nechtjce bogácnych
 Na stauhách se točit, wšelikého spolku se hágj.
 Přjbuzej i sprátelenj, ba milenci upřjmnj 1080
 Nárkem rozdiweni blahokogné pásky se prostj,
 I wšelikých sladkých záwazkůw utroby citné.
 Wšak marnať gich péče taká; nebo prostora wúkol
 I wzduch, gindy čilý, ljtaw smrt w lúně ponášj.
 Strjdawo dostiženi klesagj o bolesti samotné;
 Nikdo nežehná odcizeným, slze nikdo neléwá;
 Přes město zhrocené rozkládá křjdra krkawěj
 Černá zaufaliwost, an k bědné zpausty doplūku
 Hustě porozstawené širokém po okresku žalostném
 Stráže neljtostné naprosto tu odchodu bránj, 1090
 A zběhu nešťastnému tudjž lepšj smrt udjly.

Prozpěwu geště mnoho zbýwá: tak wzteklota rázná
Oblohy podklenuté ocelem, *polnosti* železné,
 An žjžnj a hladem zkoraly rok trapně umjrá;
 Rozhořelá k zuřiwosti steré we pochodni polednj
Sopka porozkacená, co wymjta plápolu slaupy;
 Pak hluboko wzešlé podzemnjm we swěta lúně
Země siré *třesenj*, genž bez wšj odpory rázem
 Strmná wywracugeť pewného ze základu města,
 Plápolawým hltagjc nebetyčné wýšiny gjcnem. 1100
 Než giž dosti o tom; nawrať se mi Múso putowná;
 Ach, k domowu bližšj tě wolá ted' záhuby wýgew!

Hle! kterako žlutawým nad hágem temno newšednj
 Zwolna se spustiwši těhotj: ay! w postupu rostauc
 Rozkládá se nebem, břemenem gsauc tjženo hmotným
 Par drze pohroziwých, z tagného to lūžka wywázlych,
 Kde schowané tiše podřimugj odrůdy nerostůw.
 Sjra, ledek hubiwý, napotom pěna w ohni kypjec,
 Tučné smůly také, co po den wystaupily k wýši,

Prahami pestrými plamene zticha dautnageczho 1110
 Blankyt poškwřňugj; we onom, ay! oblaku hrůzném
 Temnu o čerwenawém, genž ge smrti zbrognice děsná,
 Giž se kwasj: až pak gen lehkau éthera důtkau,
 Nebť oblaků do sebe wrazenjm, neb k posledu wálkau
 Zpupnau rozběsených wichrů zbuzené (dole pokliď
 An panugeť) se poroztrhugj. Děsiwé ticho wládne,
 Rozložené přes krag smutný; gen slýchati z dálky
 Temně hukot, genž od čeřenů přes půdu dunjčj,
Bauře gsa předchůdcem, rachotj. Giž i wlnky se wjřj,
 A chwůg rowně lesůw bez průwannu mocně se zmjťá; 1120
 Giž poděšen w skreyš neyhľubšj sklumený wzduchu národ
 Se snášj, ba aniž krkawec, sice bauře-milowný,
 W temno se netraufá klamawé; hle! w úžasu žalném
 Skľjčen skot tu stogj, k nebi hustě pozamračenému
 Zrak zwedage smutný, zcela od pastewce opuštěn,
 Genž wšecek ustrašený k přeplně giž chýžce ubjhá,
 Neb slugi we hluboké se po mocné ochraně pjďj.

Wše strachy naslauchá, w teskný pohrauzeno úžas,
 Když w oko péči-plné z nenadánj od gihu plápol
 Co střela prudce bigeť, se derancj z oblaku rázem, 1130
 A spolu wolněgi následugjč o praskotu pádném
 Rázný hrom s hora hrůzoplým rachotem se ozýwá:
 Nad báj nebe rozklenutau zprwa pauze welcnuě
 Bauře z temna huťj; a wšak čjm wjce se bljžj,
 Břjmě i zkázyplné po powolném wichru kotálj,
 Blesky se tjm wětšjm kmitagj w kruhu, praskot i wjce
 Ohľušugeť: široká až poslez přes hlawnu prauha
 Temně-žlutých tu zege plamenůw, tu hned se uwjrá,
 We mraku rychle mizje; hned zas plane; hned zase hasne;
 Zas se nowem šjřj, whalugjč nebe w plápol obecný. 1140
 Následuge zmnožený i rachot, giž z wazby uwolněn,
 W šjřku i hľaubku porozwedeny, an w pohluku pohluk
 Roste dawem, wše drťje, až wesmjř praskotem aupj.

Teď se walem potopa krupobitná w třeskotu řjťj,
 Neb ligawec kolmý; ztrhaná nebť oblaka rázem

Přjmo cedj powodeň! Na wzdor tomu nezhasitelným
 Předc plamenem se derau nezmožné blesky we autok
 Zaubejch hned we diwých, hned čerwenawých we kotauějch,
 A wztekem obnoweným žjřjcej we chlumy pálj.

Hle! kljnem hromowým znjcen smrk se shora černý 1150

(Sauš cele rozdcená) tu stogj, ano spáleno pod njm

Stádo ležj sklumené, bezdušná naskrze kupka:

Zdeřko owečky tiché, o pokogném pohledu rovně,

Gak kdyby geště žilyř, ba widj oko obrazivosti

Ge žweykat posawád! — tamo zas býk, an se kabausj,

S njm i wolek, poło-pozwedlý! Na skále strmjcej

Hrad podrtěn ge tytýž, a welebná bání i korauhew

Powětrná z wěčité swlečeny gsau sláwy! I hwozdy

Zasmušile plamenem žásnau, a ze skreyše zarostlé,

Šjře planauce, plašj swé nágemnjčky malátné. 1160

W prostředu hor Karnarvonských se wztekle ozýwá

Pohluk strašlivo odražený; o praskotu hrozném

W tůni plápolawau s diwopustých přjmo wreholkůw

Přjkriny Penmanmaur (k nebi genž směle lebky wypjná)

Řjtj se skaliny ztřepené, an k posledu týmě

Snowdenské, zplaweno, prosté zimnjho ge garma.

W dálce widět, kterakož Cheviotská pauština žjřj,

W ostrowech an dalekých neyzazšj Thále i hauká!

Naslauchá wina ustrašená, hrud' gj trně hrázau!

Wšak gediné w hřjšnau smrtonosný we hlawu hrotným 1170

Kljnem blesk nemetá! — *Celadón* a *Amélie* něžná,

Milka gehu spanilá, byli gsau dvě, auhony prosté,

Gsaue w cnosti také, gako we wděku sobě podobni,

We všem sobě roweň, w pohlawj genom od sebe různí:

Gj za podjl záswit kwětný byl gitra čilého,

Leč gemu w gasnu čilém giskřjcej lesklota dennj.

Láska oba spogilař: byla pak bez poškrwny, čistá

Tak, gako dob za prwých gjmáwala utrobu mrawnau,

Přjmé prawdě pozaswěccenau, též bezwině ragské;

Přátelstwj to byloř, wzágemným zwýšeno přánjm, 1180

Kauzelnau naděgj, saucitným znjceno ohněm,

Genž obapolně planul w gich očech. Wěnowawše milosti
 Wšecko tudjž, každý si druhého i nad sebe wázil,
 Šťastni gsauce na wrch, žeť gim mocnosti podáno
 K oblaženj sebe na wzágem. We stjnu ukrywném
 Trávili, gsau napořád o sworném obchodu pospol
 Čas w klidu wenkowském; sdělugjce si srdce kypjcej
 Neb wzdychagjce, okaušeli slast, giž wypsati nelze.

Tak plynuly dny gegich, spogený gasný co potůček
 Péčemi nezkalený; až pak za chwjle nešťastné 1190
 Bauře ge překwapila slastné na pochůzce milostné.
 Newšimliti si toho, dálná kam cesta ge swádj,
 Neb w blahu gsau tonuli, tworná an láska neklamná
 Wěčně tu usměwawý blaho-rág rozkládala wúkol.
 Pohroziwým osudem sewřených powysjlala z ňáder
 Djwčina powzdechy nezwyklé, ano chwjlemi kradmo
 Temnoty od děsiwé k Celadónu pohljžela mutná;
 Zrak zakaliwši slzau, ubledlé mokřila ljčko.
 Darmoť láska ubezpečiwá, bá i náděge pewná,
 Se w nebe důwěřugjce, bázeň pozaháněly kypnau, 1200
 Strach zabral we hruď se gegj! Znamenaltě miláček
 Bog ten hrůzoplňý! Gak strážný od hora angel
 Shljžj na swětici mraucj: takť o rmutu pohled
 Swědčil, w lásce tona wznešené. „I nebog se, dušinko
 Bezwinná!“ gi těšil, „wšeliké genž auhony prostá,
 Zpupné utroby bauře neznáš! Ten, genž nebe gasné
 W huěwná mračna halj, na tebe wljdný se usmjwá,
 W pohledu zálibném! Wždyť přes tebe střelka tagemná,
 Genžto za audnj rowně hubj, gak o půlnoci trapné,
 Smekne se bezškodná; a onen hlas hrůzo-poděsný, 1210
 Přjstrachy genžto hromem wrážjwá w utrobu hřjšnau,
 Twau čistau gazykem Serafa hruď w poklid ukágj:
 Bezpečnoť, pobljž tebe býti a gjmati takto
 W lokte twor spanilý!“ — A wšak (pomilugte tagemná
 Ach nebesa!) w tu dobu z ledowé geho náruči prázdne
 Mrtwola co zsinalá k zemi klesla mu djwka milostná! —
 Ach, kdož bēdstwo tudy zděšeného milence popjše,
 Gak hořem úžasným proklán stál, promluwy pozbyw,

Rozmrzelý na žiwot, smrtnými žalostmi usewřen!
 Takť (obraz to slabý!) nad hrobkau, z marwanu rydlem 1220
 Zúplna nápodoben, truchlec stoge mutně se sklánj,
 Zmlknuw na wěky giž, na wěčnost mysli zamútiw!

Když potom oblaka roztrhaná od twáře nebeské
 W útěku hrúzodiwém se klidj, tuž bez meze blankyt
 Zas se do výše klene, přes swět prostjrage modro
 Čistěgšj. Daleká giž Přjroda poznouw bauřkau
 Omlazená se skwj; w lehčegšjm powzduchu wyššj
 Lesklotá šjrokolem, gasněgšj rovněž i poklid
 Se chwěge; neb gako na znamenj, žež zúplna prchla
 Wšecká nebezpečnost, zlatolesklé raucho radosti, 1230
 Gsauc w hognosti plawým okrášleuo něžuž paprskem,
 Ted' role mjlo šatj, od přjtrapu geště slzjcej.

Krásau wšecko planěč, a w prozpěwu djky wyléwá,
 Au skotu whodně bukot w to padá, mečenj i beránkúw,
 Genž o kupách hlodagj geteljčec w auwalu křehký! —
 A chwaločěč spogenau zhanobil by člowěka newděk,
 Genž, neywjce poobdařený, nižšjmu by tworstwu
 Swým hlasem ústrogným měl wúdcem w pochwale býti?
 On gediný (ua onuť Ruku hued tak rychle zapomněw,
 Genž utišiwši rachot hromu, blankyt poznouw gasnj) 1240
 Giskru by měl udusit, giž slawná rozduła bauře?
 On by na Moc, gjm wládnaucj, giž naskrze nedbal,
 Sotwa že pozbaweno strachu gest geho srdce malátné? —

Bleskem gasněgšjm zořawen, ku *gezěrku* milému
 Pospjchá tu ginoch bodrý — (w gehu hlaubce nekalné
 Dno lze widět s hora pjsečné); po chwjlku otálj,
 Na kraginu hledě překlopenau, an w úžasu lehkém
 Modrau tůni posud we pochybné mysli přemjtá;
 A wšak ted' se wrhá střemhlaw we přjwalu gjcen.
 Hawranné kadeřj, gehu ljce i růžo-kwětancj 1250
 Hned nato wywstupugj; ay! skrz wlny wezdy powolné
 (Gežto pokaždě odfrěnjm nazpátky poháuj,
 Dobře rukaum i nohaum pohowiw) giž wesluge statně
 Podlé wíle plné cestau, se podiwně winaucj,

An mlhawý odlesk, ruče od boku uhlazeného
Odrážen, w plesawý pohled se diwáka wyléwá.

Toť neyzdrawěgšj, neyčistšj zábawa letnj,
Gjž neylépe také možná se za parna očerstwít;
Ba kdy Zima chladná i zaostřila wlnky polesklé,
Chtěl bych nezhožený rád meškati na břehu luzném. 1260
Tjm se žiwot sjlj, a začasté plawci smělému
Býwá zachráněn, z nenadánj když se udáwá
Přjhoda nešťastná. Tjm pak swaly mocně se audí
W odwahu rovně tužj; tak i silné Řjmana rámě,
Genž w krage podmaněné wjtězstwj wnášelo slawná,
Cwičilo se z mládj, spurné wlny zmáhati statně.
Nadto i, když se tělo wždy chowá čistotně a řádně,
W sauměru duch rovněž ponabýwá sjly tagemné.

W zástinu ochladiwém ukryt ljskowce šerého,
Kde w diworůzných, wšak wábných samotách se winaucj 1270
Údol pobludný se točj, w myšlénky pohrauzen
Dámon gesti seděl, kochagjc se w tjsni milosti.
Zdeř si potůčku, anoť rozstauplé se skrze skály
Chraplawo zurče tlačj, i zefyrku sténagecjm,
Genžto we rozklenutých si wrbách lhostegně pohráwal,
Bezpráwně ztěžowal na milé *Musidóry* ukrutnost;
Nebť ona též plápol k němu cjtila, ač w duši tagně
Bud' pro stud nesmělý, pro panenskau budťo hrdobnost
Skrýwala geg, nechťjc ho gewit, leda žeťby uklauznuł
W pohledu podkradeném oka, báznj poklopeného, 1280
A wzdech w potlačéném, gen uprehlém z utroby kypné.
Rozčilený kraginaw, i swému přjslibu wěrný
O zpěwu rozmýšleł, by gegj tjm srdce wypátral,
A kdyby náružiwost zbuzená gi pozagmula medle,
By zgewenj toho z nj wydobil. Pastewče ty šťastný!
Zdárná náhoda, genžto osud rozhodla mohůtných
Mnohdyť mocnářůw, i twůg rozhodnula tehďáž. —
Od mile usmėwawých wedená *Musidóra* Milostek
W ústup zrowna zawjtala ten, by si howěla w chládku.
Horké, hled! počasj na gegj plane twári hořjcj, 1290

I whalená we oděw lehký sem práwě přicházj ,
 Audy by plápolawé we wlnách občerstwila čistých.
 Což on má tu dělat? Paután we zmatku dogemném,
 Newěda sobě radit, tu seděl po chwjlku utichlý;
 Něžná ušlechtilost, spanilost pak srdce ryzjho,
 Autlý rovně pocit, známý gen počtu malému,
 Utrobu mátlý geho, přiměwše ho k odchodu odtud :
Gemná láska mu bránila wšak. Wy w cnosti pokryteci,
 Byť přjsnj! mluwtež, co wy byste počjnali tehdáž? —
 Wšak mezitjm wšechněch neykraššj Nymfa milostných, 1300
 Genž Arkádie tok blažilyť, prw okem se bogácným
 Ohljdnuwši, oděw s wnadných si sgjmala audůw,
 Čerstwotu průzračných by wlnek giž okaušela gemnau.
 Ó ani Párisowi, seděcjm na sosny wrcholku
 Idy hory slawené, úsilněgi srdce netlauklo,
 Žehragecj kdy bohowky tudjž swé raucho tagemné
 Wolně porozhalilyť, že widěl wšech krásu poluznau,
 Než teď Dámone tobě milý, kdy s hlezna bělého,
 S nožky i autlaunké hedwabj swljkala hebké,
 Když lehký na dotek rozpustila pásku panenskau, 1310
 Žeť oděwem pak rozkasauým o plnosti mladistwé
 Ňádra přespanilá úsilněgi kypěly gižgiž
 W pohled twůg wolný! Opowážný mládče milowný!
 Tyť gsi se odwážil w duše-matný k posledu pohled,
 Když s audů shalených skwaucej bělnosti milostné,
 Saměrně zgařených něžněgšjm Prjrody loktem,
 Giž klesl hebcěgšj kment w záhybech autle plynaucjch?
 Když sebe přespanilá spatřiwši se schaulila staudná,
 W obraziwosti se zarděwšj, matným i zefyrkem
 Poplašená, napořád lekaγε se co srnka bogácná? — 1320
 Teď w tok wrhla sebau, an wlnky tudjž se děljcj
 Přigmuly hostici roztomilau w swau schránku tekaucj.
 Zgemněla krása gegj, i zkwjtalá poznou wábná
 Sličnost wšecka gegj, skwěgecj se w záři milostné,
 Gak liliátko libé skrze křišťál gemně se leskne,
 Neb rážiuka lepá we rosičce, z rána kanaucj,
 Rozgařená Gifřenky rukau, hned i gasněgi žjřj.
 An si pohráwala teď, hnedky schauliwši se pod mok

Ač slabě schovaná, hned o vláskách naskrze mokrých
 (Genž gi poobgaly pak co krásná rauška nawhlá) 1330
 Opět se zwedagje: Dámon w swém úkrytu stinném
 Z krásy gegj tu lokal zmatený blaha daušky opogné,
 Žeť po chwjlku gehoť mysl nadšena w podrobu klesla,
 Wjce si pozwolugje. Určen wšak k posledn laskau,
 Úctau též šetnau, myslil bázliw, že to laupež
 Předc opowážná gest, ač gestliže *lásce se čistě*
 Což opowážno widj; stinné se z haušě wykradnuw
 Odtud spěšně prechal, wšak drjw tyto řádky srdečně,
 Gež tužkau napsal hotowau, pohodiw čile na břeh,
 Ačto rukau třesawau: „Spanilá gen krásko se kaupey, 1340
 A wšak nezhleděná, leč wěrné *lásky poswátným*
Pauze okem! Gdu nynj na stráž, bych mjsto to hljdal,
 Od twé skryšky abychť odwrátil chůzi cizince,
 I wšeliké oko nezbedné.“ Tuť w úžasu různém
 Co w mramor ohromená, wšeho pak pozbywši i smyslu,
 Drahnau chwjli hybu zbawená, gako bez sebe stála:
 Tak socha práwě stogj, genž swět po wše wěky kauzlj,
 Tak skloněná se snažj zahalit swau sláwu newadnau,
 Okrasu saustředěnanu, giž slawné Řecko dowedlo.
 Zpamatowawši se pak po šatech se sláněla rychle, 1350
 Eden gichžto blahý nezual; w kwapu nedbale pauze
 Obleknuwši se pak, děsiwý pozwednula ljstek.
 An wšak wyzwědawá ruku Dámona poznala známau,
 Strach tu gegj pominul drhawý, a komonstwo milostné
 Rozmanitých pocitůw, gež zúplna popsati nelže,
 Zabralo w hruď se gegj: staudnost, ač wšj wady prostá,
 Něžnost bezwiny růměnné, též úcta srdečná,
 Obdiw i poswátný lásky přemilého kochánka
 Skromnostj geho powznešené, ano krásoty vlastnj
 Též nabyté wědomj we gegj myšlénky porůzné 1360
 Přjmo se wlandily ted. Poslěz pak klidnota něžná
 Bauři duše spanilé ponenáhlou zmjrnila walnau;
 W buk ona rozložitý, genž přes wodu dálně dosáhal
 Zdobně porozklenutý, zde polesnjm sličně milencůw
 Wenkownjch rydlem swé wepsala lásky wznánj,
 Gež nato w krátku slzách o radostných Dámon uljbal:

„Mládče milý, gediný toho swědku ty, což tady pjsi,
 Přjliš obdařený štěstjm, to neméně i láskau
 Směnnau oblažený l bud', gak posawáde, i dále
 Skromný; přigde i čas, kdy nepotřeba nám se vyhýbat!“ 1370

Slunce upustilo od zuřenj; geho oblina lesklá
 Teplotu giž gediné powysjlá rozčilugjecj,
 Lesk i poobžiwný, genž ted' pestrými paprsky
 Oblaka oswěcuget, co kabátky blankytu krásné,
 Stále se zmjtagecj w milogemné údoby různé,
 Gak ge wykládá obraziwost. Ted w ujžině opět
 (Giž dozráwagecjm owocem zdošená, a mohútně
 K důstatnému kynauc roku) šjrá země těhotná
 Plésá, rod i gegj. — Tuž *přjgemná se hodinka*
 Bljžj k východu giž tomu, genž samotenstwa milowný 1380
 Odlehlé pahorečky bledá, kdež rád se zabýwá
 W Přjrodě rozmanité, by k poklidu srdce tužebné
 Swé naladil, neb k sauhlasu nadechnul bratry okolnj
 Pjsnj zádumiwau. — Hle tu něžnau družbinu *přátel*
 Nezwrtně spogených k duše sauzwuku roztomilému!
 Gich oku čistěgšjmu nynj swěta údoba kraššj
 (Neznámá nikoliw luze, w gjenu tuposti tonaucj)
 Swé wnady rozkládá; gich duch má zálolu hognau
 Mudřeckých pokladůw, vyššjho i zásobu swětla;
 We hrudi gich spanilé o šlechtuém plápolu hárá 1390
 Cnost, zdagecj se synům báhorkau býti pozištným.
 Hle, kterako wzbuzenj, by požjwali západu audnj,
 Gemnau tauto dobau w zelenaunkém Portiku hágůw,
 W Přjrody rozsáhlém učilišti se pospolu hostj!
 W té škole přjwětiwé, nadutý kdež mistr newládne,
 Si sdělugj howorem přátelská srdce powolným,
 Nawzágem sebe napravugjc. — Ted' z pohluku, sladkau
 Zaswěčené samotau, odkrádá dvě se *milenců*
 W zápalu srdce porozplynulých, gež *Lásky neklamné*
Pán s wýsosti widj, gich čistotu sobě zaljbiw. 1400
 Řekni, *Libinko*, kterau i my máme zamjřiti cestau?
 Těžké zdeř wolenj! A však co dlawho wybjrát?
 Tobě to wšecko milé! Řekniž gen, máme-li podlé

Těch potokůw se winaut ? nebo gji po lauce čarowné ?
 Neb mezihájm postupowat ? či pocházeti různu
 Rozwlněným obiljm po mezjeh ? nebo staupati pospol
 (An ted' Léto skwělé swau nádheru wšecku wyléwá)
 Na přemilé Shenské pahorj ? Po pláni podálné
 Nech blaudj hled náš : oko ted' pozachwáceno slastj
 Rychle těká, kde královské naše město se týčj, 1410
 Ted' zase sesterským k horkám, ge poobkličugjcejm,
 Ted' w Harrow strmiwý, ted' pak, kde o nádheře Windsor
 Kněžné swé očelj do wzdušné wýši wypjná.
 W odporu gemně-milém ku oné wyhljdee welebné,
 Poklidně-wznešené, chceme ted' si zamjriti pohled,
 Temže stjybrotoká kde poneyprw we kragi růstá.
 Nechť oko rozkochané si tadyž neunawně pohjhá :
 Tu wzhled rozdiwený blauznj přes háge wiszej,
 Genž Harrinĝtonowau nad paustkau kloňmo se chýlj;
 Tam se zas obracuge k Hamským až ze chwoge chodbám, 1420
 Kde w stjnech posawád, vzdálen gsa o poklidu čistém,
 S nj, swau rozmilenau družiej w gehu srdci zarostlau,
 Quensb'ry důstogný oplakáwá Ğaye milého,
 Kornbury kde ztepilý se s wolnau milkuge Músau.
 Zwolna se ted' deymež po čarowném údolu Temže,
 Genž se milostně stupmo hadj až onam, kde se Músy
 W Twitnamských laubjeh zdržugj, a tu Pópowi ulhu
 Od Nebes uzdrawiwých želagj; ted' k Hampt'nu hrdému,
 W Klermont powznešený, k Esherským w posledu hágům,
 W ústupu kdež neykrásněgšjm (gegž něžně objhá 1430
 O spanilém winutj čeřitý tok Móle tichého)
 Od wlády vzdálen Pelham klidu swého nacházel.
 Údole roztomilý ! genž předějš wšecku, co Músa
 Kdy pěla o krásách Hespérie nebť i Achaiska ;
 Úwale slastiplný ! Wy pahorky milostně kypjcej !
 Gichž na lebech bugarých *rolnictwa Wládkyně* sjdlj,
 A w slastech se kochá, že widj diwy swého snaženstwj !

Přeblaho ! gak spanilý wýhled wúkol se to šjřj
 Na chlomy, údoly, háge také, na podáliny, báně,
 Města na gasně plápolawá, zlatité řeky, až tam,

Sjrá kde kragina w záclonném dýmu se trácej!
Britsko ty přešťastné, Uměn kde kráلكyně ragska,
 K bodrotě rozpalugje, blahodatná *Wolnota* wúkol
 Krářej nezmezená i po njzkých weskrze chýžkách,
 A štědrým ramenem rozesjwá hognotu kognau!

Půda twáť bohata; twé pásmo i dobrotu dýše;
 Twé řeky hognotoké neprahnau Léta suchostj;
 Krásnyť twé duby ostražiwé; twé údoly mjlo
 Wlnky wodj zlatité; po horách twých množstwo beránkúw
 Libě beřej, an gich po bocjch se poháněge wúkol 1450
 W ohromných stádech tu buřej skot temněbarewný.
 Njže opět zárj twé lauky, we střjci sekáčúw
 Wolně kynauc hrabicem. Libohrádky i po straně každé
 Něžně prokmitagj. Krage twé se w hognotě plaužj,
 Gižto činj gistau rolnjkowi práwo magetné,
 Že, w swogeti chráněn, pracugeť bez přjkory, chutně.

W *městech* twých bydlj o čilém zboru hogně učencúw;
 Bodrotu průmyslnau w ulicech tu i slýchati lidných
 O směsici hlučiwé; ba i trampota těžko-robotná
 Za trakářem se potje, pro paláce uprášena kámen 1160
 Obtesagje, tu radostně hledj. Twé přjstawy hlučné,
 Kde stežně strmiwé k dalekému se wýhledu šjřj,
 W práci plápolagj, gásánj opětugje
 Odplynulých ze lodj, když gich lodnictwo na rozehod
 U plesu pokřikugje, a wazeb sprostiwi i plachty,
 Wětru koráb giž rozložitý důwěrně podává.

Statné i spanilé gest twé *mládectwo* hrdinské;
 Swjzele ge ztužugj a nebezpečnost ge zažjhá,
 Zástupy žeť před njm klesagj; ono po předu býwá
 Gak na bogišti diwém, tak w ljté bauři pomorské. 1170
 Twá se i oslawa leskne gará, když o záměru mjru
 Oblažiwého také rozšafné *kmetstwo* pomeyšlj,
 Genž učenostj podstatnau i wtipem slyne bystrým,
 Cnostj krásleno gsauc wšelikau, statným i konánjm,
 Hostinné i přjwětiwé, všeho bez klamu, wljdné,

Wšak i podobné bauři diwé, když ge kdo urážj;
 Hrůza i ukrutným, ubohým pak záštitá moená,
 Genž bĕdugj wrahovým pod garmem zwúle nelidské.

Slávy synůw též četně chowáš! Twým gestiř Alfred,
 W němž poblesk bugarý diwolowné wálky hrdinské, 1480
 Njr i hrdinněgšj (gestli k blahu národa řizen)
 Krásně byly spogeny; geho gméno w cnosti se leskne,
 An vlastnj ho i Músa kochá, všech ozdobu králůw!
 Edwardů pak i Henrichů s njm hwězdy se lesknau,
 Gmén to proslawených: oni prwnj Ğallii pyšné
 Wehnali hrůzu diwau před twým ozbrogstwem udatným,
 Duch že gegj posawáde trneř. Ty i hognotu čjtáš
Státnjkůw i vlastimilůw. Twým gesti nezwratný
 Mórus, w zápalu genž prawolibném, ačto newčasném,
 Wzteklotě přjhodně zdorowal zwolnjka surého, 1490
 Kátowi pewnostj, prawotau Aristídu podobný,
 Gak Cincinnátus přjnsný, wšak rovně chudobný,
 Mysli neohroženě, smrti genž se w střeci usmjwá.
 Twůg ge i Walsingham, gegž krášlila skromnota, maudrost;
 Drake i proslawený, gjmž mořskau tůni owládáš,
 Po swětě genž hromovým hukotem twé gméno ponášel,
 Tak že hořel Duch twůg! A wšak komu wypsati možno
 Wszech tu hrdin, gežč oslawila twá Wláda Panenská?
 Raleigh twůg spogugeř gich wszechněch sláwu welebnau,
 On Španielska to bič! zhaucj gehož utrobu mudřec, 1500
 Wlastenec, i statný wjtěz wespolečně obýwal:
 Neklesla zmužilost i geho, kdy wláda pochábná
 Wrhla ho w pauta tuhá, ba zrádně odewzdala poslěz,
 Nepřjtel by zwjtězený swau pomstu napágel.
 Leč i zdeř geho duch, wždy čilý, ano neznage wazby,
 Bedliwo obšjrné zkaunmal gest předwěku děgstwo;
 Swět zbohatěl we dobách strastné geho wazby žalářnj:
 Zkaumagecjm tadyř žádný čas býti se nezdál
 Tak slawným, wšak i tak podlým, gako ten geho sawwěk,
 W němž, ač wjtěz nezmožený, přece žalně krwácel. 1510
 Sidney též nebudiž bugarý od Músy wylaučen,
 Okrasa wálky garé! wjtězstwjm záhy owěněn

W myrě se skvěl co milán, w něžném wawřjnu co básnjk,
 Hampden též slowe twým, ó krásná země slowútná!
 On maudrý, statný, nezwrtný, myslí necháblé,
 Praud tarasil doby, genž se ku anpadu chýlila mocně,
 Sklonná k otroctwj, a welel, bys powstala opět
 W blesku přistwořeném wolnosti statně planaucj;
 On prowolal — a tudjž mužowé se na obzoru leskli,
 K nimžto okem zhaucjm bude wěk pohljžeti přjštj, 1520
 Leč krutnjei budau wždy, gegich děge čtauce, trnauti.
 Kwjtkúw neykraššjch mi naneste, abych gimi postlal
 Hrobku tu, w njž Russel dřjmá; hle, krew geho mjrná,
 Giž pro twé blaho byl wycedil o radosti poklidné,
 Poškwrnila děgepis žalo-wěštný wlády malátné,
 Genž k zwolné mocnosti hledje, se skácela podlá
 W chlipnau rozkasanost bezčestnau, wšj meze prostau,
 S njm smrti též *přjtel*, co Britský Kassius, uzřel;
 Byltě neohrožený, úporné myslí hrdinské,
 Geg předkúw učenj k wraucj zahřálo i lásce 1530
 Wolnoty předčasowé. Zmnožugj twau sláwu welebnau
 Též *mudrci* wznešenj, pak i něžnj *pěwci milostnj*,
 Gak mile slunce Wědy switagjcej šjřilo záři
 Swau rannj, a tudjž k pjsnjm powybauzelo Músy,
 Bákon twúg ge i syn; nešťastným byltě we wolbě,
 Bezmocným, by opřel se diwé rozmjšce obecuj,
 By skrze pochlebiwost surowau dwořeninstwa drzjho
 Cnostj nezwrtnau, wšak sklonnau, ku předu stálo
 Mjřil běh ražený; geg uhodlala Přjroda něžná
 K zástinu wěd přjsných; gasný, hlubiwý a dowtipný, 1540
 Dúkladný a libý, bohaté we swé duši welké
 Mjlo Platóna chowal, Stağyríta i Tullia pospol;
 On welikým byl zprostítelem, genž z temnoty tagné
 Skreyšky samostanců, ze škol i, poboňky urječjch,
 Mudrolibost wybawil přesnau, ana přes časy dáwné
 W kauzelných okowech dlela, w těsnoduchém slowotepstwj,
 Wýměrech i prázdnych: on gi znowa k pokroku wáděl,
 Dcerku nebe spanilau, genž staupá wolně ku wýši,
 Zkaumageci spogené řetězj neomylně bytewstwa,
 A skwaucjm napotom nebe dráhu kresluge prstem, 1550
 Thomsonowy „Počasý“; *Létó*, 6

Ashley chlauba i twá spanilý; on lidstwa milowný
 Wlastnosti zpytowaw geho, w něm swé bratry nacházel,
 Pjllil gich křehkost zahalit, gich zvýšiti záměr,
 Gich duši způsobilau k pohnutkám zgemniti čistšjm,
 A krásau mrawnj gich srdce ownadniti wolné.

Boyle i gmjn tu budiž, on zkauškau zbožně planaucj
 W úkrytu tagnu-plném swých děl, důwtipně učejcj,
 Tworce welého hledal. Gak Lockowi oslawu dáti,
 Swět genž uwnitřnj učinil swým naskrze žiwlem?

Newton i twüg (pauhý to rozum, gegž Bůh pozapůgèil 1560

Člowěku, by zkaumal směle zákony prosto-welebné
 Děł geho bezmezných) nechť oslawu w mudrolubectwj
 Hlásá twau wršitau! Rozumem se ponášege bystrým,
 Obraziwostj též tvořiwau, pak náhledem ostře
 Zkaunagecjm wšeliké lidskéhož záhyby srdce,
 Shak'spear úžasný gest twau i Přjrody chlaubau.

Zda wšeliký saubor Mús welkolepých a welebných
 Proslaweně slaučen tu nenj w twém Milt'nu milostném?

Duch geho byl rovně wše-posáhlý, gak geho předmět,
 Úzaso-plodný co směsice, spanilý co kytinka 1570

Ragských ze kwětiněk, wznešený gako obloha nebnj.

Nech můg zpěw nemine staršjho i pěwce milosti

Spencera statnéhož, syna obrazivosti lepého,

(Genž, bugarý co ručeg; swé prozpěwy bugně wyléwal
 Čackých o kružinách w kragi pohledu roztomilého);

Dáwnoletého aniž geho mistra pousměwawého,

Chaucera maudrého; wrozený geho zpěw mrawopisný

Welmi i káragecjm w gothicém omraku zářil,

Gjmž sauwěk i gazyk zastjnyly génia twého.

Zawzni lahodně nynj moge pjseň, když twoge *djwky*, 1580

Krásná wlasti, slawjm; nebo gich gest krása dědictwj,

Srdce i autlocité, prosto wšj auhony lestné,

Strůgnota i wkusnost, přemilá pak bez wady sličnost

Sauhlasností rukau tvořená; gich twáře kwětaucjm

Ruměncem gsau ozdobené, genž gemně prorážj

Skrz bělawo wrozené, přes ljce wyléwage rozkwět

I wnadnost bugarau; rtoma (rozdělenýma co paupě

Růže začerwenalé, swlažena kdy ge gitra rosičkau)
 Dýše radost; plynutým pak a do tmawa černým
 Nebť i rusým kadeřjm, nebo nahnědlými prsténky 1590
 Zacloněny pnau ladně krček se i řádra kynaucj.
 Pud tu neodbytný pronikáwá utrobu chwěgnau,
 Mocně weden gsa dušj, gestliž tato w rauchu milosti
 Z wýše se usměwagje, we očjch si zasedla citelných.

Ostrowe přebłažený w prostřed moře podmaněného,
 Genž gekotem hromowým se o twé břehy ljtě orážj!
 Ty spolu úžasným gsi diwem, hrůzau i radostj
 Země-rozencům rozlehlým; gich přjstawy dálné
 Zwiklati hned naručest, twé možno ge sjle pomořské,
 Twých wšak zwiklati nelze, neboť wes náběh udatně 1600
 Rozrážjš, gako twóg břeh hučné přjtoky mořské!

Tworče! gehož kynutjm všemohaucjm wáha osudná
 Řjše se buď wýšj aneboť pozwratně se kácj,
 Sešli *cnosti* blahé, by ochránily otěinu šjrau
 Co stráž gasnoskwělá: bělawý *mjr*; *lásku* obecnej;
Dobrotu něžně pohljzegecj, genž we chwatu pjlj
 Oblažiwým ke činům, a slzj úsměwně wyléwa;
Prawdu neohroženau, spanilého i srdce *šlechtnost*;
 Rozwážnau a hbitau *zmužilost*; pak *mjrnotu* kognau,
 Srdci i pohledu spásy-plnau; pak i *čistotu* přesnau, 1610
 Genž se rdj w studu růžowitém, nech kamkoli kráčj,
 Přjmým pozmatená pohledem, gegž znjtila nechťje;
Pilnost nezmrzelau; *účinnost* nikdy necháblau,
 Genž žiwotem hogným nadaná, neustále probauzj;
 Wšak na čele skwaucejm nech zárj w blesku welebném
Zápal vlastenský, cnost otců wždy prwotnj,
 Genž na wšeco tudjž péčj dohljžege rownau,
 Stále na mysli chowá blahorodné dobro obecné,
 A chwalně wětšjm wždy se djlem ochotně zanášj.

Slunce se giž njžj, čjm dál, postupmo se šjřje 1620
 Dnem nad pokloněným. Měniwá šjře oblaka wúkol
 Mjlo porozložená (weleslawný gesti to zástup!)

W nádheře ted' se kořj geho stolci *zacházegecjmu*.
 Welmoře, země i wzduch we spolném úsměchu žjřj. —
 Gak kdyby wúz geho uhnětený po besjdce se pjdl
 Amfitrýty milé, i po Nymfách k posluze wolných
 (To pěge báge Řekůw): tak kruh geho ted' se potápj; —
 Ted' geho půl se nořj — ted' lesklá, co zlato, křiwka
 Swětlem plá kmitawým — až pak tu dokonce zapadla!

Takto we kauzelném se otáčege okruhu stále 1630
 Den nedobytně mizj marný, plu podvodu, šalby:
 Gak kdy přelud blauzuj w licho-twárné obraziwosti,
 Utrobu dráždě na čas k blaho-kradným náruziwostem,
 Až těkawý mžitkau se tratj. Tak i den prchagjej
 Zádumnému nenj, leč bělmem wšj ceny prostým,
 An zuřiwý bjdnjk obraz w něm hrůzy nacházj,
 Když se po čas dlauhý we hnusné rozkoši wálj,
 Gsa břemenem si lichým, nebo když tu šemetně neřestným
 Heyskům statky ty rozhazuget, genž z nauze by mohly
 Wyrwati ctнау rodinu, w neochylné bjdě tonaucj. 1640
 A wšak *mysli ryzé* — genž stále ku dospěchu pjlj,
 Genž ubohého pooblažugeť, že si w rozkoši weyská,
 Genž gen dobrodinj wúkol sebe ráda wysjwá,
 Gjm se wšak nechlubj, co rosička potagmo kanaucj —
 Té gediné pohled delšj na žiwot prawidelný
 Gest pramenem blaženosti, gakau gen cjiti možno.

Od obláčekú zwěstowaný ponenáhlu uhaslých
 Gemný rychle *wecer*, powětrj walně umjrníw,
 Staw swúg obwyklý pozagjmá we wzduchu střednjm.
 Má stjnůw do tisjce nazad: neydrjwe se spauštj 1650
 W njžinu pauze geden, napotom se powolně dokrádá
 Druh geho temněgšj, pak stále we postupu tmawšj;
 Kruh na kruh se kupj, až wšecko zastaupeno wúkol,
 A twárnost wšeho w temnu mizj. Ted' w průwěgi čerstwé
 Háge se ukloňugi, a potok nepokogně wlnj se,
 An podechem stinným žitná se pláně pomjtá,
 Kde křepelička plachá prchlého wolá si samečka.
 Nad suchopárem kopřiwitým (an wzduch se nadauwá)

Bjlá prška nynj rostlinných se wlage pjrek
 W rozmaru rozdiweném; nestranná Přjrody péče 1660
 Nic za sprostó nepokládá, ona hostiti pjlj
 Swé děti neysprostšj; by oděw měly rok na budaucj,
 Od krage ku kragi pjrkowité semenáčky zanášj.

Giž stádo spogené pastwec ku saláši pohánj
 Mysli o rozčilené, a časem nadlehčuge djwce
 Ruměnné, gj mlékaplnau poponášege djžku.
 Gestí to kráska, kterau asi giž geho srdce bezelstné
 (Neznageej, co by as znamenal ples, w bázni napágen)
 Wěrně kochá, aspoň gistj řeč takto nemylná
 Zornic plápolawých, i činůw, genž k odměně wjžj. 1670

Giž putugj pospolně oba přes wýše unawné
 Neb po doljch hlubokých, čjm dál, tjm wjce samotných,
 Kdežto za odwečej čaroděgné heyno se scházj,
 By w kwasu a w reydech děsiwých noc tráwilo letuj,
 Neb tak we wsi celé poslaupná zwěstuge powěst.
 Mlčky se odwracugj však od sebebogcowy hrobky,
 Gegžto osud gest zaufaliwý nešťastně doháněl,
 By swau hruď prokolil, zbawenau wšj útěchy, čáky,
 Wraždau hrůzoplnau. Wěž rovně tu wezdy samotnau
 Snažně minau, neb sijně gegj duch kwjle obýwá, 1680
 Gak w noci postrašená si obraznost stále domejšlj.

Podlé cest točitých, w každinkém křjčku zahustlém
 Plá swatojanka drahým kamenjm, že z temnoty dálné
 Bludný blesk se kmitá. Hle, wečer giž mlčky podává
 Swět noci, a však newhalené ted' w rancho pozimuj
 Husté osnovy Stýgické; gen lehce we plášťjk
 Přitnawělý whalené. Seslablá záře konečnj
 Pobludně zde těká po wěcech twárnosti neznačné,
 W pohled roztržitý wrhagje genom obrazu půlku,
 Au lesy rozwlučné, bludné řeky, wesnice, skály, 1690
 Ba wznešených též lebký wrchůw, genž se skwěly neyděl
 W záři ubýwageej, kmitawým gsau pauze gewištěm
 Ted' sebe neznageejm. A však ted' rychle zabjhá
 Zrak k nebi uhnětený, kde tichaunké láskey hodinky

Gemně s sebou si wedauc, *Lada* neyčistšjmi paprsky
 Se skwj bleskuplná. Od klidné východu chwjle,
 W nž dne swětlo mizj, až kdy znowa křjseno opět,
 Prosta sokyň wladařj, noci gsauc swjtilna milostná.
 An zárj kmitawan se nuj do sytosti napágjm
 W úžasu rozkošném, pobludné *swětlo sewernj* 1700
 Přes nebe přjmo tĕká, a na obzoru kosmo pobjhá
 Twárnostech o diwých, což chatra w bázni tonaucj
 Za zlé má znamenj. — Lesklých u prostředu kaulj,
 Genž nebe ozdobugjce širé, ku žiwosti ge gitřj,
 W prostředu těch sluncj, swětlem co žiwj swěty dálné,
Wlasatice skloněná z nezměrné prostory mrtwé
 We kwapu ted' se wracj, an, běh zrychliwši ohromný,
 Přjmo plápolawá k dalekému slunci sestaupá;
 W postupu až zapadá pod stinnau kauli pozemskau,
 Strašný rozprostřewši ohon po prostoře šjré, 1710
 Že hrjšný národ se děsj. Wšak zwýšena walně
 Nad powěrné ustrašenj (genž w pauta otrocká
 Wjže luzu zděsilau, náklonnau k wjře šalebné
 A k žasnosti liché) krasocitná hrstka učenců,
 Božská gichžto mysl ge powýšena mudrolubectwjm,
 Nádherného cizince slawj. Oni w rozkoši božské
 Ljbě tonau wznešenj, kochagjce se w sjle mohátué
 Myšlének wěru zázračných, genž k wýši letjce,
 Odwrhugj škwru země šerau, nebe rozměřugjce,
 An meztjm daleké od pauti po étheru pustém 1720
 Opět w čas gistý wždy wěrně se nawracugjej
 Zázrak plápolawý widěgj ted' poznou w wyslý,
 Gak se zdá, w hrůzu whalený, wšak mjlo powolný
 Rozkazu *Lásky* neobmezené a wšecker žiwjcej:
 Snad, aby stíásala páryplná ta oháňka ohromná
 Žiwnau šťawu nowau na nečetné okruhy dálné,
 Skrz něž wyměrená se gegj tam schodnice pljtá;
 Snad, by nowý podpal hasnaucejm snášela sluncjm,
 Swětlo swětům dalekým, a oheň by napágela wěcný!

Swětlé *mudrolubectwo!* tebaw, twau w gasnu welebném 1730
 Zárjcej korunau nech swau giž pjseň owěnějm!

Hogný ty zdrogi, zkad se prawda i oswěta prýšty!
 Genž w mysl zaswěcenau zlato-lesklau záři wyléwáš,
 Blesku poledujho swětlegšj, úplně čistau
 Gakž ta, gegjžto tiché wlněj duši ze swěta wyšlau
 Oblažugeť, dosawád nezwyklau w swětle nebeském.
Duch, napogiw se tebau, ano od tebe mocně sesjlen,
 Se k nebi powznášj, spanilau hrdobau gsa powýšen
 Nad heyno klamawé ošemetných náružiwostj,
 Genž luzu rozmařilau wjžj; zde po angela křjdlech 1740
 Wzlétage, cnosti wrehol pak i maudroty týmě zagjmá,
 Kde s weseljm poklid wladařj! On w Přírody řjši
 Hned w krage záhwězdné, hned w tagnau tůni bezednau
 Zjrá bystře okem *rozumu*, zrakem *obraziwosti*:
 Swým *rozumem* stopugeť (pozačaw od prázdnoty děsné)
 Přjčin a účinkůw řetěžem swěta saustawu krásnau
 Až k Bytnosti neobsáhlé, všehomjra ku Tworci,
 W němž se wšeccko to saustředuge; — swau *obraziwostj*
 Gjmá sláwu nebes, pak prostoru země malebnau,
 A krásu wšelikau, hned něžnau, hned diwopustau, 1750
 Hned bljzkau, hned i odlehlau, an nadto citelnost
 Rozněcená maluge wše barewněgi w mysli horaucené.

Od tebe wycwičené básnictwj swůg we budaucené
 Hlas časy pozwedagje, swětowých knih stránky nadýchá
 Hudbau, malbami, neb spanile-wznešenými pomysly,
 Po wěky genž nehynau! ono gestič lidstwa newadlým
 Pokladem, ozdobenjm ztepilým, wršitau i radostj.

Bez tebe což by tu byl člowěk, wšj oswěty prostý?
 Nic, leda pauze diwoch, co hwozdy a pauště objhá,
 Po plenu se shánj, pelichem huňatým a neljeným 1760
 Bjdně genom zahalen, wšj umné úswity prázden,
 I wšeliké žiwota zdoby. Ach, blaženosti domáčj,
 Kde s láskau něžnau přjtučná péče se mjsj,
 Ni klenotů mrawnjeh, ani poklidu pospolitého,
 Zákona ni chranného by muť nestáwalo. Brázdy

Gak přehrnaut, nebo strog gak řjdití mocně, by neznal,
 Nic newěděl by také, co statná plawba korábůw,
 Genž gistým wedená-tě nehem, bez postrachu rowně
 Pásmu horaucjmu wzdorugeř, gako točně sewernj,
 Přjkrá, wšak plodná četných roditelka radostj ! 1770

Nic neznal by, leda lhostegnost, laupež a podwod,
 Strasti a trampoty daw, gen stálé hrůzy komonstwo,
 Gichž pluk přjšerný by žiwot nám o mnoho horšjm
 Nad nebytenstwo činil! — Ted' wšak, gež tys dalo swětla
 Nám, bedljme tudjž nad státu pořádkem a mjrem,
 Co bratřj abychom si žiwot pookrásili láskau
 Pospolu přjtulnau. — Lidu an hmota práce-milowná
 Tužšj wesla wedeř, mudřectwj powzadu řj dj
 Wlády opáčenici statnau; ono, wětru garému
 Mocných rowno nebes, nezhlédně plachty nadauwá 1780
 Nadwětrné, že swět dolenj tjm k wýši umášen.

Wšak negšauc nikoliw na hynaucj země obydlj
 Skrowně gen obmezeno, w blaholesklé končiny wyššj
 Řj dj běh swůg nadswětowý; ono zjratí pjlj
 W šjrý tworstwa obor, by ze zástupu powznešeného
 Neskonalých podiwů Gedinau tam poznalo Bytnost
 Zúplna bezmeznau, na gegjž gen slůwko gedínké
 Giž wesmjř se gařil! Nato pak w duše utrobu zjřá,
 Swé hledy obracugje w ideálnj řjši čarownau,
 Kdež ruče (sotwa že kauzelné gest wyřknuto heslo) 1790
 Hned se gewj, hned zas prehagj podobizny powolné,
 Hned spogeny, hned i rozwedeny, hned slaučeny w saubor
 Každá w swém pořádj, poněťůw od zástupu prostých
 Krásným až k podobám horugcej obraziwosti.
 K posledu též rozumem pak z prawdy prawdu wywádj,
 Pogmy i odtažené, kde teprw rozlehle počjnná
 Tagná řjše *duchůw*, žiwotem značená i konánjm
 Proštým stjnu a wazby tuhé! — Leč řjši tu hustá
 Oblaka obhalugj (tař Wěčné mandroty wůle!).
 Nám gest dosti wědět, slzawé že to sjdlo nyuěgšj, 1800

Zkáleno marno-činy, spurnými i náruživostmi,
Tento dětinství čas nás k dospěchu připravujej,
Účelem auhlavním děl Božských býti nemůže,
Děl, stvořených kynutím věčné Maudrosti a Lásky,
An, postaupage, duch vždy nové gich stupně nacházj.

Thomsonových

P O Ā S Ů

zpěw třetj:

P O D Z I M.

O B S A H.

Wytýčenj předmětu. Přípis Onslowowi. Wýhled na polnosti, hotové ke žněm. Oslawa průmyslu, tjmto wýhledem prowolaná. Žatwa; přjběh. Bauře za času žatwy. Střelba a honba, gegich ukrutnost. Wýhled na owocnici. Owoce po škarpách. Winice. Popis mlhy, gakáž býwá w pozdněgšjch dobách Podzimku, načež w odchylce zkaumán půwod pramenůw a řek. Pohled na ptactwo toho počasu, an se ted' stěhugé. Náramné množstwj téhož ptactwa po sewernjch a západnjch ostrowech Skotska; pohled na kraginu tamnj. Wýhled na wyrudlé wadnaucj Iesy. Na chmurný, ač přjgemný den nastupuge swit měsjece. Powětrné úkazy w Podzimku. Gitro, na které nastupuge tichý, čistý a gasný den, gakýmž obyčegně počas tento uzavřen býwá. An zemské požitky sklizeny, kragina se plesu oddává. Závěrek činj oslawa rozšafného žiwota wenkownjho.

An se srpem lesklým, i pšeničným wjukem owěněn,
 Přes planiny žlutawé *Podzim*, giž ukláněge týmě,
 Se blížj weselý: na Dorickau pjšřalu geště
 Gednau zahragi teď. Cokoli mraziwé Zimy ledkem
 Připrawenoř, cokoliw Garo pestře powykwětagj
 W přřslibku zplodilo bělawém, a co Léta paprsky
 Gsaw swařily pruké: teď w pohled kupmo se tjsuř
 Dozřalau plnotau, že i slawný můg kyne předmět.

Onslowe! k Múse tiché, genž gménem Twým se wychlanbá,
 Od hlasu Obce račiř na chwjlku uchýliti posluh 10
 Swůg šetrný, by gegj tjm zpěw wážnosti nabýwal,
 Zápalu, okrasy téř. Ona zná Twau péci šlechtnau,
 Cnosti pak občanské, genž Twé myšlénky zagawše
 Twé čelo ozdobugj, a planau w Twém srdci horaucném;
 Wj ona, Twůg že gazyk (ku němuř naslauchage wládců
 Zbor se radostně tulj) wždy o wýmluwnosti lahodné
 Rozwjg sady sladčegšj, než pjsně gegj gsaw:
 Wřak ona občanských po cnostech rovně se pjdj;
 Gest sice w sjle slaba, wřak mocna we wůli horaucné;
 Neb kdyř vlast milená do gegjho se srdce zahostj, 20
 Mužněgi prozpěwugje o plápolu téř se pokauřj,
 Gakže by básnický s vlastenským smjsila zápal.

Gak mile *Panna* skwělá dnů krásných zástup uwádj,
 A w miskách rovných rok půlnj *Wáhami* wážen:
 Š wýře nebes klenutých giř Léta ustaupagecjo
 Palná záře padá sražená, žeř modrota čistšj,

Obziwlá swětlem zlatitým, širodálně odjwá
 Swět zase oblažený. Ted' mjrněgi slunce wystaupá,
 Rozmile plápolagje, an s oblaku leskuplného
 Poklid štědre kane přelibý. Giž zástupy dálné 30
 Osmahlých plahotín skloňugj hlavy od zrna těžké ;
 Klidně stogj, obihem sklopené, nebo ted'ko ni wánek
 Swých lehkých wlniček nekulj po pláni pochylné ; —
 Poklidnost bohatá ! — až powzdueh w kraužky potáčen
 Ze swé wáhy padá, a wanauti zefyrku dopauštj.
 Tjm naručest se trhá wlněný na blankytu pláštkj ;
 Oblaka rozwedená prchagj, že slunce papršlek
 Náhle powystřelený zlacugeť pole w lesku planauej,
 An hned stjn škaredý sledugeť nato we kwapu bystrém.
 Wýhled roztomilý, gjmž srdce se ku plesu šjřj, 40
 An (gak oějm daleko lze dopatřiti w okruhu luzném)
 W praudu se bezmezném *obilj* rozwláčně pomjtá.

To wše ge twé ovoce, *Prûmysle!* wládce ochotný!
 Gegž wezdy sledugj se potcej Práce a Pilnost !
 Ty zdrogi roztomilý uměnj wšech rozkoše-plodných,
 I wšeliké žiwota wzdělanosti zpûsobilého,
 An gsi powýšil rod lidský, gegž Přejroda neyprw
 Bezmocný a nahý uprostřed pauštiny lesnj
 Zpupným a hrotiwým w nemilostnau moc dala žiwlûm.
 Sjmě porozličených uměnj bylo wštjpeno hlaubně 50
 W mysli geho zsuřilé, a w hogné štědrotě wûkol
 Rozloženoť bylo látky na daw, to wšecko nadarmo ;
 Geště nepowzbuzeny, ztupělé wlohy dřjmaly pewně
 W srdci nesauwědomém, a lakotná zhauba neřestně
 Szjrala wšecko dawem, štědré což dobroty rámě
 Rozsilo šjrokolem přes rok diwobugně kypcej.
 Geště diwoch surowý se, kočowně pobjhage, mjsil
 S drawci pohubnými ; chtěge bráti si gjdlo žaludnj,
 S kancem prudko-bodým bogowal ; nebohý se lekával,
 Útěchy wšj zproštěn, ljtá když bauře sewernj, 60
 Gsauc se Zimau sdružena, nečasû powysjlala mjšeň,
 Kraupy a déšř, pak sujh nebo mráz, genž palčiwu dýchá ;
 Tehda w chyžce chudé ochranstwj bjdně docházal,

Bauřeplný kde nečas nudiwý přetrapně uháněl.
 Neznal, což ge domow milený, ono mjsto ochranné
 Lásky a rozkoše, mjru tytýž, pak hognoty kogné,
 Kdež mile podporuge wzágemně přjtele přjtel,
 Přjbuznj kde dražj u blahostném spolku se mjsj.
 Rozkoše této diwoch surowý, ach! nikdy nepoznal,
 W strasti opuštěn pohromiwé, a gehu dny žalostné, 70
 Smutné i zmrzelé gen těžko se pljžily dále;
 Paušř to časú hrowových! — až Prúmysl mjlo zawjtal,
 Geg tu z hdyplné leniwosti zhurta probauzel,
 Rozwinuw i schopnosti gehu, přátelsky ukázal,
 Přjroda nespořiwá kde wedaucjch Uměny loktáw
 Potřebugeř; pak i geg poučil, gak sjlu malátnau
 Walně mohau dosadit strogowé mocnosti obrowské,
 Gak by z podklenuté všelikau rudu země dobýwal,
 Prudkoty rozběsené tawiwého tu ohně užjwal,
 Tam zase bystřiny saustředěné nebo wětru čilého, 80
 I kterako wěčitý, ohromný hwozd by potjnal.
 On geg učil, gak má otesáwati kládu i balwan,
 Až postupmo tudyř hotowá se wypjnala stawba.
 On s gehu rovně beder swljknuł gehu hauni krvútnau,
 A přioděl ho we šat, zrobený z wlny gemně hřegjej,
 Neb w leskle-měňawý hedwab i we plátno plynaucj;
 On mu na stůl pokrmů zdrowo-datných hogně rozestřel,
 Skljknu mu pak naplnil pěniwau, by probauzela gemně
 Wtip slušný a čilý, žiwobyť genž rozmile šlechtj.
 On na holé a drzj pak potřebnosti nepřestal, 90
 Nébrž kráčege dál zmužilý, gemu cestu ukázal
 K rozkošnosti skwèlé, k weselj, wděkn, uhłazenosti,
 A (wznešenau wnuknuw w gehu utrobu oslawy žádost,
 Maudrostj, uměnjm, sláwau gehu twář i ozářiw)
 Pánem býť mu welel mocným všelikého pozemstwa.

Nadto lidé sdruženj, wrozené slaučiwše tu sjly,
 Zřjdili Občanstwj, genž wše blaženosti obecne
 Podrobuge, wšjm k nj směřugeř, co ku cjli welému.
 Powstal i důstogný vlastenců we předu wýbor,
 Genž krásnau tu obec bugarau úsilně zastaupil. 100

Wystawiliř napotom poswátný ochrany zákon,
 Saustředili stawy oddělené, wědy křjsili gemné,
 A, spogenau tu silau Ukrutnost wrhše we pauta,
 K weslu i přidružili prawodatnau Saudnici, a wšak
 Též odpowědnau; oni robské neměli zdánj,
 Žeř milióny lidj lopotjech snáseti statky
 By měli swé wšelike, i wšechen med práce mozolné
 Těm, genžto pro swau gediné se powýřili rozkoř.

Takto druh wšelický žiwota znowa pěstowaného
 W řád uweden, chráněn, ba i k zápalu ladně powýřen, 110
 K důkladnosti dospěl. Wše pogjc se zmáhala četně
 Statná pospolitost, šťastná, mrawu uhlaženého.
 Město potom bugaré, co milostné Uměny kogná,
 W nádheře přespanilé wěžatau swau wypnulo lebku,
 Šjřilo hogně ulic, pak dřew na tisjce wyneslo
 Z propletených pralesů, z tisowých též we chwatu hágů
 Ku wznešeným klenutjm, gich djtkám wýře wystauplým.

Obchod pak bohatý prowodil na tržiřtě weřegné
 Kupce ochotného, zbudowaw gemu kotce ohromné,
 Wztyčiw i obrowský mu geřáb, a zbožj mu cizinské 120
 Po přeplných ulicech nakupiw; — twé též wlny, Temže
 Šjřá i hluboká, spanilá řek wládkyně wážná,
 Ke schodu sobě konečně obral. Giž po straně každé
 Co hwozd obholený za zimy, směle hauřtina stěžnú
 Swrřky wytyčila swé, mežitjm pak plachta wypauchlá
 Wzduch si wlagjcj oswogila: hle! koráb tu začaudlý
 Těžkem dál se walj, tam lesklá zas pluge loďka
 W postupu ladně poodměřeném, an knitně kocábky
 Lehké rozhrnugj weslownj w obvodu křjdla;
 Rozlěhá se kolem směšený hluk práce lopotné 130
 Od břehu ke břehu rozmnožený, an ožebřena daubjm,
 Britskau střelbu nesauc bromowau, tam o pohluku bauřném
 Loď škaredá w moře rozgečené diwoletmo se řjtj.

Statná klenba potom, podnářena ladně piljři,
 Wypnula strop wydulý, a čarowná Skwostnota wúkol

Poklady rozsila leskuplné: kment gemně plynaucej,
 Žjřegeejm žiwotem wykynuw, se do pohledu mjhal
 Postawa co wtělená, genž zdála se dýchati wolně,
 Gakby tělem hebkým oděná, že se Obrazotwornost —
 Uměny wytwořiwe se tknuwši — pozarděla staudná. 140

Wše Průmyslu to dar, žiwobyť což gen koli wýšj,
 Geg přemile kráslj, přjgemným člowěku tepnuw
 Geg i činj. Smutnau Zimy twář on rozmile gasnj,
 Žeť ona pospolitém u krbu blahočitně naslauchá,
 Gak wichry wně diwé o strašném powzteku bauřj;
 On zběhlau i rukau Garo krásně w šperky odjwá;
 Bez něho gen pauštj by také bylo Léto wyprahlau,
 Žeť by tu Podzimnjm pak dáti nemohlo měsječm
 Zásobu dozrálau, genž hogná w dálku se táhne,
 Genž i kolem se wlnje zwe zpěw mág z wýběhu nazpět. 150

Gak mile gitro mladé se na obzoru zachwěge gasném,
 Den pak rozwinutý giž rozkládá se nepoznán :
 Dozrálém na poli w luzném pospolně pořádku
 Ženci stogj; každý u swé to kochanky milostné,
 By těžšj na sebe wzaw stránku, we úwětě wjdné
 Službičkau wšelikau tjžné gj djlo ogemnil.
 Ted' se pagednau nakloňugj a plné snopy wjžj,
 Po zboru an weselém tu howor mimowolně bezelstný,
 Tamto dobrodružstwj sdělené, zde šprýmy šutečně
 Letmo se postředugj, mrzutý aby čas se ukrátil, 160
 A, snáze zmařeny, trapné se uháněly chwjle.
 Následugeť ge šafář, snopy an we brotky ukládá,
 A zkušeny, bedliw na wšecky pohljžege konce,
 Oblibným tu okem radugeť se w srdci powolném.
 Pak paběrnice též hned sem, hned i tamto se chýlj,
 A sběragj si po klásku zbylém swau žatwu chudobnau,
 Skaupým gen, rolnjku! nebud', a z lásky podjlné
 Uzmuw sobě štipec, podhod' gim z hrotku plného
 Částici neskrblau! Pomniž pak, wzdáwage djky,
 Gak Bůh úrody dobrotiwým se k tobě ukázal, 170
 Twém na poli plynutém rozšjřiw hognotu walnau,
 Thomsonowy „Počasj“; Podzim. 7

An nebohé tyto nešťastné, ač gsauee ti rowny,
 Zdeč tebe obklopugj, co chudobné ptaetwo nebeské,
 O skrowný swúg djl žebromjc. Swé Štěstěny rozwaž
 Nestálost; že se twým djtkám nedostáwati může,
 Co zcela zatwřelý ted' poskytnauti se zpauzjš!

Gindy *Lavinia* sic gest mjwala přátely ladmá,
 Wšak při gegjm zrozenj se smála Štěstěna zrádně;
 Neb za dětinstwj hned všechněch pozbywši dokonce
 Statkůw, podpory též, (nebe gedno a bezwinu wygmiz!) 180
 S matkau owdowělau, stářjm chorawau i chudobnau,
 Bjduě se gest žiwila skrowné we chalaupce podálaj
 Uprostřed winutín w odlehlém úwalu lesnjm,
 Tak dálnau samotau, hustým též stjnem okolnjm,
 Wjc wšak skromnostj cnostná gsauc zastřena mrawnau.
 Takto žigjc surowým potupám se uhýbaly dlauho,
 Gežto okaušeti cnost schudlá obyčegně musjwá
 Od hrdoty zlobiwé, zwrátké od náruživosti.
 Z Přírody gen sprostých neywjce tráwily dárků,
 Klidny co ptaetwo čilé, genž w sen ge koljbalo sladký, 190
 Nikdy si nebědugjc pro skrownau potrawu rána.
 Djwěiny pleč kraššj byla gest rúžinky za gitra,
 Když rosa ljštky gegj swlažugeč, byla bez škwrny, čista,
 Gak liliátko bělé, hornj snjh čerstwě napadlý;
 Krásné cnosti také we oějch se usjdlily gasných,
 Genž staudně sklopené ku zemi gsau mjtaly wlhké
 Šťelky paprsků swých po kwjtkách w rozkwětu ladmých;
 A když matka časem zloby wyprawowáwala tjšné,
 Štěstjtm gak mnoho gj gindy slibowáno newěrným:
 Tuť w zármutku gegjm, zrosená co wečernice gasná, 200
 Leskly se gj we slzjch. Wrozená pak něžnota slušná
 Bydlila po zdobných pěkném tu w sauměru audech,
 Genž whalené w sprosté — neykraššj ozdobu — raucho,
 Skwostný šperk nucený zastjnilj; krása zagisté
 Potřebná—tě nenj wnadného blesku cizjho,
 Neyzobeněgšj gsauc, nucené wšj ozdoby prostá.
 Na swau nezpomenauc hezkost, gedinau byla krásau,
 Uprostřed hágů schowaná w skrytu hustě zarostlém.

Rowně jakož w wydutých Apeninského chlumu řadrách
 (Obwodem autlých gsauc uchráněna mocně pahorkůw) 210
 Myrta se powznášj, a, očjm zastjněna lidským,
 Zápach předce libý balsámu po pauštině šjřj:
 Tak co prostomilé též kwjtko Lavínia něžná
 Kwětla-tě newiděná; až pak gj kázala gednau
 Nauze neuprosné mocněgšj wíle ukrutná,
 S klidnau, gakž we očjch se usmjwala, trpěliwostj
 Sbjrati giž po roljch bohatého *Palémona* klásky.
 Welkoduchý chlaubau rolnjků byltě Palémon,
 Wenkowský žiwobyt w čisté genž rozkoši tráwil
 Přjgemný, gakž geg malugj Arkádie pjsně 220
 Nám ze časů minulých, když neznaly záhuby geště,
 Kdy zpupný obyčeg gest člowěka geště nepautal,
 Nébrž kdy zprawowal se mraw dle Přjrody wolný.
 Obrazem an gednau w duchu podzimnjm se zabýwal,
 Plodné swé po roli dle postaty kráčege ženců,
 Tuť w oko překwapené mu Lavínia padla chudobná.
 Swé moci newědomá se tudjž odwrátila nakwap
 Od gehu pohledu, prostomilém w ruměnci se zardjc.
 Poznal krásu gegj, newiděltě ani však polowičku
 Wnad, genž pod pokorau se skromně skrýwaly mrawnau. 230
 Čistá láska tudjž, baženj pak rowně počestné
 Zegmuly se w řadrách gehu, — sám, gak se stalo, neznal; —
 Geště nebyl pokořen swět, aniž gehu wýměchy děsné,
 Gichžto neobrozený mudřec též mnohdy se bává,
 Giž gehu srdce čilé sbjračka pozagmula klásků;
 I proto tagnými wzdechy úpěl w swé duši takto:

„Strasti to ukrutná! takowá žeť postawa něžná,
 Krásau rozhořalá, ožiwaucj kde smysl gasný
 S dobrotiwostj týž newšednj pospolu sjdlj,
 Určena gest, aby gj neimotorná obgala náruč 240
 Sprostee nerůdného! — Wšak mnjm, gestliž se nemýljm,
 Z wětwe Akastowa žeť ge rodem; neb stále ku myslj
 Mého pěstitelē blaženěgšjch dob mi uwádj,
 Štěstj gjmž i moge štědré wzalo ondy počátek.
 Do hrobu giž klesl on; domy pak gehu, statky, pozeanky

Gsau rozptýleny ted', geho rod četný ge rozeznán,
 A kdesi neznámém posawád prý w ústupu pustém,
 Přislušnau nucené hrdobau, bolnau i památkau,
 Mjst od oněch na podál, doby kdež gsau mjwaly lepšj,
 Bjdně žigj geho obstarlá wdowa i dcera ladná, 250
 Gichž moge pátránj dosawáde nemohlo nagjí. —
 Přánj prostolibé! kdyby tať geho as byla dcerka!“

Z djwěiny gak mile pak, gi skaumage, wýprawy poznal,
 W prawdě onáť že to gest, geho ondy přjtele deerka,
 Dobrotiwého Akasta: kdož tuť popsati může
 Směs tĕkawých pocitůw, geho genž se zmocnily ňáder,
 Utrobu genž w zápal mu zbjhaly wšecku tetelný!
 Hned plápol náhlý udušen, genž giž směle háral;
 Neb, zrakem an gi celau gest zde přehljdnul ohenným,
 Láska i útrpnost i wděk braly úlewu pláčem. 250
 Stála zde zmatená, geho slz leknuwši se náhlých,
 W kwět wznešený se gegj rostaucj zarděla krása,
 An prawolibný též, gsa zanjcen w lásce, Palémon
 Zápal swé zbožné duše taktó wraucně wyléwal :

„Tys tedy poklad onen, genž nám po Akastu pozůstal?
 Tys ta, po njž wděčnost neunawně se pjčila dlaho
 Má, wšak marně potud? I ba owšem, tys ta milostná!
 Wěrný, wšak kraššj wznešeného přjtele obraz!
 Každý zrak tu geho, swjžj též údoba twáře,
 Autlegi wšak tvořená! Ty milegšj, nežli ge Wesna! 270
 Od onoho kmene zůstawené ty kwjtko gedínké,
 Odkud má blaženost kogena! Kde to as bylo? powěz!
 Ach, we gaké trudné gsi na se wzala pustíně dálné,
 Pohled onen gemný, w němž rozkoš skwj se nebeská?
 Rozkwětlau kde krásu takau, ony půwaby gemné,
 Zkázy-plný ligawec, mraziwá ač bjdnoty bauře
 Wěk na twüg autlý ljtě zlobu mjtaly tjžnau?
 Giž spanilá mi dowol, w bohatěgšj bych tebe půdu
 Bezpečnau přesadil, garnj kde slunce i deštjk
 Účinky blažené gen šjžj wlažnoty rodné: 280
 Odtud giž ty budiž mé kwjtnice chlauba i rozkoš!

Neslušnoť tebe gest, ba nehodno dcerky Akasta,
 (Muže, gehož wždy chudým přjstupné zásoby, statky,
 Ač weliké, přece nestačilyť geho srdci welému,
 Otce našich to dědin), we takau by snjžena podlost,
 Těch po roljch bjdné gen sbjrala zbytky po žatwě,
 Gichž geho láskyplnau ted' přjznj šťasten užjwám.
 Giž pak onen tebe neslušný z ruky obžiwek odhod',
 K tak trudnému která nikoliw nehodj se konánj.
 Tať role, pán i gegj, i wšecker budiž twoge, milko, 290
 Gestli ti wolno, bláhu mnohau, gjž w štědrotě rod twúg.
 Mne přeplujwal, geště nowým mi dowýšiti štěstjm,
 Štěstjm neydražšjm: tě ošťastniti žeť mi ge možuo !“

Tuť zamlčel se ginoch; wšak okem geho mœcněgi mluwným
 Zářilo poswátne wjtězstwj srdce kalého,
 An, swé cnosti wědom, spanilé wděčnosti a lásky,
 Chatry tu nad podlau stál rozkoš božně powýšen.
 Odporu on nečekal; wjtězné dobroty něžnost
 Djwku i zagnula gest, že wšecker w zmatku se genuém
 Krásná giž tetelje, kynulať ruměncen uwolným. 300
 Práwě zpráwa onu w dobu došla i matky radostná,
 Když tato úzkostná giž přeprudnými pomysly,
 Což se Lavínii as dělo, chwjle uháněla trapné.
 Ohromená, těžkem powěsti zdáwala wjru;
 Ples se tu žil wetchých zmocnil, neb krásně papršlek
 Na schodě giž žiwota skwancej gj kwjčer ozářil.
 I plesalať blažená, gak dwé šťastných to milencůw,
 U bláhu genž sladkém gest kwětlo, a četně potomkůw
 Sobě podobných odchowaloť, dobrých i milostných,
 Okrasy to wznešené dalekého okresku celého. 310

A wšak často i gih parný, genž we wzteku rázném
 Djlo roku zničugeť, welemocnau záhubu snášj.
 Neyprw sotwa widět, gak hwozdů swršky tetelné
 Se kmitagj, an huňlagecj šum rychle objhá
 Žitných po planinách, genž lehko ke půdě se chýlj.
 Když pak we wzduchu rozhrnutém wjcher se nadauwá,
 A w toku rozbrógeném (ač oějm geg spatřiti nelze)

Prostora powětrná širodálně we zpaustu uwrhlá
 Nad swětem úpěgecjm šumotj o zpauře poděsné :
 Les hlubo-ukloněný, do kořánj strašliwo tjsněn, 320
 Šumnau pršku sršj listůw, ač geště newadlých.
 Wúkolnjch od hor sražená (k nimž dohnala z pusté
 Drastiny) *lauře* diwá, trhagje se, pohučně burácj,
 A w ružegi brudiwém se we pádné úwaly řjtj.
 Giž cele podrobená neykrutšj wzteklotě wichru,
 Genž obilj gezerem se zmjtá we kruhu různém,
 Pláň šire rozwněná šewelj; neboť, ač se podává
 Praudu gehu, přec ugjt lapiwé gehu sjle nemůže,
 Wjrem do kruhu hned točená, hned i co plewa prázdna
 Úplně rozdrtěná. Ligawec pak s oblohy černé 330
 Střelhibitě setřesený, širodálně přjmo se kácj
 Rozwodnj ulitau. Neustále tu wichřice geště
 Temnotu spljtá nad temenem, a stále tu geště
 Wystupugeč *powodeň*; až posléz úroda wúkol
 W rozlitině ztonulá, zde ležj giž we brudu kalném.
 Přjkopy rychle kynau, i plowau giž w rozliwu lauky.
 Přjwaly čerwenawé s drhawých řjtj se pahorkůw
 O hluku rozdiweném, řeku pak welemocně naběhlau
 Wýšj nad poričj. Hle, gegjch we wlnách se koljcejch
 S chýžemi giž obilj, pastewci, howádka, beránky 340
 W směsce diwé se walj; cokoliw nezachwáceno wichrem,
 Zničeno w době diwé — wšeliká, ach, náděge krásná,
 Poklady nasnešené celoročnj práce mozolné!
 Odběhlý na wršek, nebohý, ach! bez rady řolajk
 Na zpaušř různodiwau, zuřiwým genž wjrem uhánj,
 Shljžj zasmušilý, a widj, gak w praudu tonauj
 Wúl unešen tu gehu, s njm pak gehu djlo lopotné,
 A k duši úzkostné mu tudjž zima děsně doléhá
 Obžiwy pozbawená, a drahých geg o potrawu djtek
 Žádagecjh zástup. — Tehdáž vlastnjci pozemkůw 350
 Pomněte na ztrnulau ruku, genž se mozolně namáhá,
 Genž i we rozkošnost a obih wás gemně ukládá;
 Pomněte na sbrocené a osmahlé přjpalem audy,
 Práce gegichž wás zahřjwá, wám nádheru wěněj;
 Pomněte štůl na chudý, genž krměmi bjdně opatřen

Wám bohatau na tabul blahokognau skwostnotu snášj,
 Čjše waše zněcugeť, waši pak duši ku plesu gasnj;
 Gen tu ukrutně nežádeytež, co praudy ligawců
 Wichry i wše-hrotiwé pokaziwše uchwátily rázem.

Pohluk různodiwý mysliwce porozčileného, 360
 Sřjlna i hřjmagecj, pak lesnice zwučně plynaucj
 Wábj Músu, by o kragowé teď zapěla *konbě*.
 Hle, kterako slepičák (zaraziw se we náběhu pádném,
 Wětru po páchnaucjm ztužené rozwjrage nozdry)
 Se pljžj; pak bystročuchý pozwolně se laudá
 Bez strachu, wšak pozoren, schowané ke kořisti pobljzké,
 An tu na slunci wřelém si kuroptwj heyuo okrauhlé
 Pjrká peřestá zahřjwá, ač bedliwo wúkol
 Skrz bodawé strnowj očkem pokradmo pohljžj. —
 Ach, w okatých tenatech lapeny, třepagj tu nadarmo 370
 Křjdloma neplatnýma, se tjm gen wjce matauce;
 Ba w pružných i wlnách wzduchu bez meze rozloženího
 Wjtězně wznešené, negsau ani ochrany gisty;
 Puška neboť trefná, gjž ptáčnjk ostře namjřil,
 Křjdlá gegich šuniwá přehonj: ona w úchwatu náhlém
 Let zameziwši gegich vysoký, ge k půdě porážj
 Bud' hned bezdušné, aneboť ge o rozplachu různém
 Snášj nastřelené w neobratných wětru kotaučjch.

Músa wěj takowých nekochá wšak mjrumilowná,
 Nechce i swau čistau spanilá gimí przniti pjseň, 380
 An neyradše widj, když wúkol w spolku milostném
 Pestrá směs wšeliká zwjřátek různó-rodinných
 Šťastně žigeť weselá. I nenjť gj k oblaze žádné
 S wražďau hra sweřepá, genž bjdnau ostnuge rozkoš,
 Zábawa ni zdiwená, genž mládci netrpěliwému
 Spáti nedá, a po ránu prwém geg zhurta probauzj.
 Kdy z lupu drawci se nawracugj, genž z nauze dotěrné
 Noc po celau temnem se proháněli zacloňugjejm:
 Tuť, gakoby wědomjm winy swé se štjtili swětla,
 Staudně se odstraňugj. Nečinj tak čłowěk ukrutný, 390
 Zpzdilstwjm genž nesmyslným nebo pánowitostj

Rozohněn hubiwau (zbúgstwj m překonáwage wraždny m
Šelmy i neykrutšj, co řwau po drastině pusté)

Gen pro radost zuřiwý wrahowau honbau se objrá,
To vše o lesklotě přespanilé w hlém dni milostném.
Nezbednost nám rozkacenau gen wyčtěte, drawci!
Wás gen hlad dráždj a nuzost, genž zákonu nezná;
Leč, na sytost krmeni štědrými Přírody dárky
Byste se w strasti cizj kochali, w krwi rádi plynauce,
Ach, toho rozdiwená vaše utroba neznala nikdy!

400

Bjdnó ge wjtězstwj nad postrašeným i zagjcem,
Genž wylnán z obilj chránj se w skreyši samotné:
Bud' to močálu we rákosité m, w šjpěnce pobodné,
Stráněmi rozložené, w brázdě strnitého pahorku,
W drastině kopřiwité, anebo w malinjku zarostlém;
Bud' w kapradj swadlém přátelské barwy, mu rovné,
Neb i na auhoru kaumarowém, by na slunci se zahřál
Teplaunkém; nebo tamto na pjsčíně wábně kynaucj,
Z bludných bystřiny genž winutiu přjwršně wystaupá. —
Marnáť wšak geho ostražitost, an we skrytu bedlj

410

O shrnutých tu sluchách, i hledech, gichž we snu nekrýwá,
(Nebť od Přírody zwýšeny gsau, aby přehledl obzor),
A hlawu podkrčěnanu založi w mezi poběhy srstné,
By skokem odprehnul; nebo teď stopu rychle načichlá
Giž rosa prozrazugeť. Ach, o každém průwanu lehkém
Různo-chodý tu štěkot (genž geg k auzkosti dohánj)
Z dálky slyšj; ba widj, děsiwá gak bauře se bljžj.

Když pak w pohluku rozmnoženém wždy se wjce nadauwá
Powzduch úpěliwý, polekán se wzhopj; — tu pagednau
Buguá honby duše wšeliká se ku autoku bauřj:

420

Smečka tu psůw různě-štěkawých, tam lesnice hlasná,
Genž pahořjm se porezléhá, tu komoň po polowce
Diwě se pjdjej, posléz pak gásot i honcůw
Nad tworem ustrašeným, genž, neznage zlosti, utjká —
Wšeccko to smjšeno w slasti diwé a we pohluku běsném.

Rowně gelen, vzdáleně od swé kupy, s njžto, parožný
Hauštiny mocnář, dlauho tēkal we stjnu polesujm,

Bauři ubjhá rožděšený. Zprwa w autěku rychlém
 Spásu hledá bugarý, a strachem z lohu hurtě wybauřen
 Swau duši co wzduch rychloletau giž ke kwapu bádá. 430
 Naproti wětru tĕká, aby, gak mnj, záze necháwal
 Pokřik wraždy-chtiwý, genž takto zdá se mu menšjm.
 Podwod krátce mu gen platný! Ač rychlegi wichrůw
 (Přes hory sichro-deché Seweru zlopowážně uprehlých)
 Hauště šeré prometá, mezihágjm chwátage bleskem,
 A w neydiwěgšj se wrhá pak hlaubku polesnj :
 Zdlauhawo sie, wšak gisté (neboť stopy páro-načichlé
 Pewněť giž se držj) tu za njm wždy o postupu přjmém
 Mjřj zbor lupiwý, a z hlubče ho rychle wyhánj
 Zastĕněné, na wzdor wšelikým klamawým to wytáčkám. 440
 Rozhánjť semotam se lesjm, ano úpěge patřj
 Pláně na nálesnj, kde skwaněj den se usmjwá,
 Kde w sporu bezškodném tlučiwými se sandruhy často
 Wálějwal bugarý, i srdečně milosti hledjwal.
 Často okaušj též, we wlnách se přjmo waljcejch
 Zápachu gak by ztratil, naručest boky kaupage palné;
 Swau kupu někdy hledá, zděšená kupa se wšak uhýbá
 Bratra žalosti siré, pečugjĕ gen o záchranu vlastnj.
 Což mu nynj zbýwá? Geho žláziny gindy mohútné,
 Pružné, sjlyplné, geho ted běhu oslabeného 450
 Wjce nepodporugj; honbau giž do mdloby padnuw
 W srdeci drhá chorawém, u holého se konce ocjtjw;
 W zaufalstwĕj hrotiwé zhynulau swau čáku potápj;
 Mokwageej slze giž mu kanau přes ljce přesté;
 Aupj rozželený, krwolačné an chrty gižgiž
 Se chytajĕ oprsj geho krásně powyklenutého,
 A slabiny strakaté mu krwj giž zheyrále prznj.

Wšak giž dosti o tom! kdy mládež hwozdu milowná,
 Gjž krew rozpĕněná rozžjhá utrobu bauřnau,
 Bez honu býti nemůž: nech do lwa tu nezlekaného 460
 Se wpaušjĕ, genž wyplašený odwážně a státuě
 Přjmo ratištĕ na nastawené bez háznĕ wrhá se,
 I tlupu na zhromenau, genž dálně držj se ochablá;
 Nechť wlka na wrahowého také (když ze sluge děsnĕ

A z hlubče zhrozené wydral se) ku zhaubě ochotné
Poštwe psůw huňatých, by diwého zadáwili drawce!
Neb strakatý kdy kanec, wyštwán z lohu, rochtage děsně
Swé kly ku wraždě stawj, w osrdj nechť potwory ljté
Hrot hubiwý naručest ze pružné pěsti zableskne!

Těch však wlast nezná; nuže tehdy rodáci lowečnj 470
Swau hru diwau a neljstostnau proti šelmě naléčte,
Genž lupiwá w noci wám we saláše se chytře zakrádá.
Kdy gste gi pak z winuté a necestné wyštwali skreyšky,
Hřjmot powšechný tu za nj honu rychle wypusťte:
Přjkopy přes široké bez přjtrže hurtě se žeňte,
I ploty přes vysoké, hlubokého se rovně močálu
Nic nelekeyte, a pak přes pustiny přjmo poděsné
Cestu pochybnau zaměřte; skrze přjwaly bystré
Pusťte se bez trnutj, puzeni znowa wraždy-milenstwjm,
A přeplawiwše ručeg, čile od břehu ke břehu hlaste 480
Wjtězstwj dobyté, by ze skály ku skále se wíkol
Gásot rozléhal, rozrážen od ozwěny kružné;
Pak pohořjm ruče na chwogaté wystupte wrcholky,
Řiřte se w roklinu pak děsiwau, a po lánu podálném
(An mezery wšeliké obraznost hurtě přebjhá)
Napněte giž kwapiwost neunawnau k honbě ochotné!

Gak za blahého se má, kdo wšecky nesnáze okaušel
Honby, wždy zmužilý! kdo skryšku i zálohu každau
Wyšřáral, názwem znám pátrala ostražitého;
Šelmu kdož lapenau přebolestně komjrati wjďal 490
Bez wšeho ustrnutj, we diwém dawu od sta a wjce
Tlam cele roztrhanau! Slawenýř on w zástupu walném
Družcůw nezhožených, když lesnice k návratu posléz
W sňj ge wolá strašiwau škaredé powěsti podáwné,
Šperky wyozdobenau lownjmi (i lišky tu kúze
Se stropu ladně wisj, šediwých an w obvodu po zdech
Šjře porozložené mezi obrazy útway dáwné
Těž gelenj parožj se wypjná). Noc kdy zahustlá
Sklesla potom, činy on teprwé se tuhými herausj,
Gichž ani neyprwšj Centaur Thessalie neznal, 500

Že sdělenými diwy společenská sň se ořásá.
 Zářj leskle-rudau swjtj krb hogně opařen ;
 Čjše se bugně pěnj, a širý stál w obvodu aupj
 Keytau pod dymawau, pořadjm od konce ku konci
 Dálně porozloženau, w niž pak w zaufalstwn řezákem
 Hosté hlaubně perau, mezi tjm swé země slowútnost
 Rozhlašugjce, na niž naprosto se poškwrna žádná
 Neb gen stjn skrowný nedopauštj; w paštiku taktěž
 Ohromnan wpadagj w přestáwkách druhdy nastanplých
 (Ač, gestli hladowý žaludek přestáwku dopauštj), 510
 Wychwalugjce řadem přeslawné honby řemeslo.
 Hlad pak dosti sytý žjžeň, swau sestru, wybzij,
 Čjši by chystala ohromnau: hle, bokál tu mohútný
 (Šřawau žjřegecj naplněn) šire w okruhu dýchá
 Zápač tak medowý, gako wýdech, gjmžto lahodná
 Mája pooblažugeť pastýřku w lásce tonaucj,
 An na fialkách rozložená pastewci naslauchá,
 Genž tetelj se tělem, we gegj se wkrádage náruč.
 Pak nechyb j tu také Oktobrák mjlo nahnědlý,
 Genž dost odleželý teď opauštj piwnici temnan 520
 Po třideceti letech; gehu twář, bez poškwrnny, čistá,
 W záři se leskne čilé, že malebná se směle traufá,
 S wjnem i neylepšjm se ů záwod pauštěti čestný.
 Byť doby žjžněplné se ukrátily, chwjli i karban
 Zasmušilý gde kolem, točítá skrze oblaka kauře,
 Z dýmek páchnaucjho šedých; nebo koska ochotná,
 Hřmotně se z pušky kuljc wyduté, též w okruhu hučném
 Křjsj hru klepawau; mezi tjm pak lowci paničku
 Žertuplnau semotam škubagj w dwornosti nerůdné.

K posledu od skřekawých tu hřiček se dokonce upauštj, 530
 A spolek odlehlý, i w pohluku rychle wyprahlý,
 W užšj kruh si sedá; a nynj giž w záwodu mocném
 Notné počne pitj. Teď pak se ni odchod obelstný,
 Wýmluwa ni střjdmá nedopauštj, gestli nezwyklý
 Nesnese kwas kdo taký; giž čjše namjřeny po krag
 Utrubu proplakugj wšelikan, až i stál plowe mokrem,
 Podlaha též daleká, pokluzká chůzi opilcůw.

An tak wšeccko toneč wúkol w tratelišti obecném,
 Rozprawa pohlučná (to i z úst dwadecjti nagednau)
 Od wěci ku wěci rychle tĕká, od koňstwa, ode psů 540
 K wládě nebo k djwkám, anebo strašiwým ku pohádkám
 W točkách zapletených, se kolem bez konce winaucjch.
 Náhle potom mezi tjm w přestáwkách rychle uwázlých
 Zpĕw lowĕj z plesawých utrob pohlučně wyrážj,
 Žeť každá duše přjbuzná ge pozagmuta rázem,
 A křik rozčilený se walj z úst notně wpauchlých.
 Štjpot, smjch a čilá rozháňka porůzňe objhá,
 An ze sna kwapiwo zbuzených psů smečka ochotná
 W pohluk ten mjsj štĕkawau swau hudbu podennj.
 K posledu, gak bauře škareda, co škádlila tůni 550
 Noc po celau, s menšjm hukotem ponenáhlu se trácej:
 Takĕ i hukot tu mizj, a gazyk wšem rychle ochromlý
 Bleptati giž tu ani slowa těžká wjce nemůze
 Ráznau pro ztupilost. Do oĕj, giž we chmuře modré
 Kljmagecjcjch, dwogitĕ kmitawá gim swĕtla se hemžj,
 Gak slunce, kdy po den mlhawém se w blankytu tápj;
 Až ponenáhlu wšem sklapugj. Ay wesměs a rúžno
 Láhvice, pak nowiny, swržené pak sklenky a dýmky —
 Sám gakoby stůl podnapilý se neřestně potácel —
 Pustĕ ležj we zmatku diwém. I pigáci hrdinšj 560
 Rozloženi gsau pod tabulj co po bitwĕ udatné:
 Gjzdnĕ sedj leniwý w špinawé tu sláwĕ panownjk,
 Genž libo kljmagecjcj, se ode strany ke stranĕ klátj,
 An druhy sen hluboký zatopil bjlého do rána,
 Někdj dozorce genom, rozšjři w pandero notné,
 Saudek dobře to wysmolený a na pitku uwyklý,
 Wšeccky tu přečkaw, pohrobené swĕ stádo opaušj,
 A, zcela pohřžen we morautnost rozwažugjcj,
 Teď žalugeč na časůw seslablost tĕchto poslednjch.

Byť pak i rod sweřepý býwal diwobugnĕ popauzen 570
 Ke hře tak urputné: nech rozkoš honby ukrutná
 Utrobu autlocitým *krásenkám* nikdy neprznj!
 Wzdáleny gich buďte smrtonosná honby milownost,
 Odwaha neslušná, nesličná úplně zbĕhlost

W přeskočenj přes plot, w krocenj pnaucjho se hřebee,
 Bič i klobauk mužský, všeliké pak šperky neženské,
 Čjmž něžný gich cit sweřepj, a všecka milostnost
 Gich pohlawj se tratj, ač gindy lahodně zagjmá.
 Hezčegi gim to slušj, při bolu kdy giného užásnau,
 Kdy slowu při všelikém i hnutj gim ruměnce autlý 580
 O wděku ljbezném krasokwětná ljčka poljwá,
 Když se i neymenšj zhrozuj krutnosti neljené,
 Neschopnyč nigaké, w strachu gsauce i neyspanilegšj,
 A kdy zwolna takau bezmluwnau lichotiwostj
 Mužstwo do wazby berau, ułožiwše mu ochranu sladkau.
 Kézž oči gich na ginau nikdy by nepatřily bjdu,
 Leč na milánka slzy! spanilegšj honby to hříčka,
 Kdy, stopowány, tichým kauzelné lásky šibalstwjm
 Rozmrzelého milence minau. Ó kéžby ty audy
 Autlaunké gen w prostomilém se plaužily šatstwu! 590
 Kézžby we sauměru utwořené i neuměly, lečto
 Gjmati náchylné duše w roznětu plápolagjejm,
 Na rtech láskodechých genž w něžném úsměchu wjřj!
 Kézžby neuměly, leč lautnau mile nýti, a gemným
 Kročkem (genž na udiw všeliké wděky chůze wywádj)
 Lehko plynauti a pak spletité rozwjgeti tance;
 Na plátno bělawé něžných powyšjwati kwjtků;
 Kystku wodit w barwách smočenau, i skladby hudebnj
 Čjtati, a plodiwému roku připomjsiti chautky;
 Šlechtiti Přjrody dobrotiwé obratně lahůdky; 600
 Swé wděky pozuowu we krasopučných křjsiti djtkách;
 Pak weselým besedám wkusnost poudjleti slušnau;
 Stále domem dobře zwedeným muži chystati rozkoš;
 W maudrotě podrobené, zkušenostj naskrze skromnau,
 Prospěšným uměnjm všelikým (genž strasti zapauzj)
 Cnosti powýšiti swé, muži k zámožnosti pomáhat,
 A k žiwota bědotám medowých příkládati slastj:
 W tom nechť swé hledagj hodnosti a ozdoby krásy!

Spěšte, pastewci! ku náspě nynj, ljskowcem orostlé,
 Tam, kde potok, w podolj se walem diwobugně winaucj, 610
 Se prahu ku prahu chroptě padá! We sukýnce uzaunké,

Přjhodné do křowj a do hauštiny bugně zarostlé,
 Pogďte panenky také! Wám sladkau k posledu pjseň
 Hág pěge zažloutlý, an *ořjšky* w hroznu wiszej
 Wám milenec blažený stopugeť we stjnu potagném.
 Spatřiw gich tu chomáč, genž skwj na wrcholku se hebkém,
 Mocnostj bugarau vysoký keř k půdě uklánj,
 Neb ge zralé střásá napořád ze slupky powolné :
 Prška to leskuplná, hučdobarwau smjšena zářj,
 Rownau té, gakowau i kadeřky Melindy se blyšj 620
 We zboru roztomilém, zdošená genž powděkem autlým
 (Ač toho newšimná) vyniká krásau a rozumstwjm,
 Wýše to powznešeným wšelikau nad pochwalu wšednj.

Praených od plahotin, kde znjwala bodrota wúkol,
 Přespanilých teď po krutinách w Podzimka se deyme
 Bludniny bezmezné; pak, očerstweni, wúni lahodnau
 Ssagme tu ze *štěpnic*, bohatých wšude na stromy rodné.
 Rozkazu buď wětrůw nebo mocněgšjho paprsku
 Poslušna, z wětjw skloněných bez přjtrže krápá
 Prška tu dozralá. Okolem, hle! u hognotě štědré 630
 Hruštie šťawyplných tu ležj daw wesměs a různu.
 Sladkost rozmanitá bubřj tyto wýplody gemné,
 Přjrody uprawná to rukau (genž wšecko umjrnj)
 A z wody, ze wzduchu, země také, pak i slunce paprskůw
 Ljbezně směšena w zágemném spolku lahodném.
 Tak za nocj chladných o porůzné hognotě wúkol
 S wětjw hustě padá womná též zásoba gablek,
 Gež napořád ruka důrazná roku rozplawiwého
 W štěpnici čerwenawé bez počtu do tráwy setřásá.
 Ljh čerstwý chuti rozličné, i zakysle-lahodný 640
 Bydlj w gich rupicech studených, a w postupu ostrj
 Mest mile zašťawlý pro gazyk, co w žjžni wyprahnul.
 Byl to i twůg předmět wrozený, genž mocně tě zagnul,
 Phillipse spanilý, ty Owocněny pěwče lahodný!
 Genž gsi druhý se byl odwážil, bez rýmu we weršjch
 Wolnotě o Britské Britskau zazpjwati pjseň :
 Tak gako wjna skwělá perlj ze sudůw se Silurských
 W roztoku přáhledném, buď perná, by kwasy zimnj

Mjlo porozgařilař rolnjčkŕm prŕcemilownŕm,
Bud' libo-zasladlá, by oĕerstwila parna hodinky.

W tom poĕasj weselém, an skwaucj slunce wyléwá
Přes dny lahodněgšj neysladšjch hogně paprskŕw,
Nech w zeleuŕch a blahostiplnŕch mne blauditi chodbách
Twého, *Dodingřtne*, bytu spanilého i roztomilého,
Přjroda prosta kde wladařj, a we wŕhledu kařždém
Prostraněném gasné Dorsetské wjdati hráze
Šjře se táhnaucj, zdobené huňatŕmi lesjky,
Neb bohatŕm obiljm, nebo niwstwem od brawu bjłŕm,
An pak i welkolepost twého wznešeného palácu
Leskem zaplanulŕm kauzlj oko w slasti tonaucj. 660
Krásy nowé kařždŕ tu na den se w hognotě přŕšřtj,
Slaupy i dmau se nowé, kařždé Garo poznowu přišlé
Křjsj kwjtka nowá, a nowé lesy šperkuge listjm.
Wšeccko tu twŕm honosj se duchem, kdeř i Uměny bydlj,
A w besedách tagnŕch, w chodbách se milostně ĕeřjcejch
Tobě winau spanilŕ cnostnému i Youngowi wawřjn.
Rád si tu obcházjm, řjřnj pak mocně pobádán
Po twé chwále milé, w samotách ssagi klidno-tagemuŕch
Powzduch k zápalu přjhodnŕ, a z Přjrody kunjhy
Stále porozložené se uĕjm, bych w srdeci zanjcen 670
Z nj poznal, gak bych mrawnj měl zapěti pjseň.
Zdeř — an wysluněné samoten dle škarpy se plauřjm,
Kde s owocem mile purpurowŕm Podzim se zahřjwá —
Předmět mŕg přemilŕ wřdy nowé myšlénky mi křjsj,
Broskew chlaupkowitau mi namjtage, blumku i lesklau,
Neb woňawau nektarku rudau, nebo temněbarewnŕ
Fjk sladký, schowanŕ širokého we pokrytu listj.
Winnŕ rovněř i keř, kružitě powyháněge reywj,
Hrozny tu wywěšugeř, řjřcej ke straně giřnj,
A, spokogen gsa tady, krage teplegšjho neřádá. 680

Nech na chwjlku nynj obraznost rychle zaljtne
K pásmŕm plodněgšjm, kraginám, genř mjlo se táhnau,
Kdeřto slunka mocj, genř dospělo k wŕšině kolmé,
Winice bugně kynau, obrávcny ke dne paprsku,

An hned rozložené podoljm, hned zhůru se pnauce
 Bugněgi tjm se winau, čjm výše skála postaupá,
 A w slunitém vysoký lokagj výklenku papršlek.
 Audy keřů břemenem se klonj, an hrozny polesklé,
 Prokmitagjce ze zálistj, buď w plápolu zářj,
 Buď milo-průhledné se skwěgj, an dostata šjřj 690
 Nádech pobělawý přes kožku mohútně napauchlau.
 Když pak hrozny tokem výborným gasně se lesknau,
 Rozmile zažlutěny směšeným we šťáwě paprskem:
 Přes niwy giž se rogj wenkowštj s djwkami mládci,
 Každý pjle, abyť prwotinku družince utrhnul,
 A w plesu giž zgewugj, že *sbjřka* zawjtała *wjna*.
 Přistupuge k lisu nadto winář, že krag, plyna wúkol,
 W střjci se bugně pěnj w potocjch, gež smjsily kádě;
 Až nápoj pak dokwašený, a dokonce učištěn,
 Národy rozněnge plesawé, w blaha čjše naljwán 700
 Buď co Klaret gemný a rudý, rtům libě podobný,
 Člowěku ze připitj se zdá, gako ústka by ljbal,
 Buď i co mjrné Burğnndské, nebo rozčilugjcej
 Šampaňské, prchawé gako wtip, genž gjm se wybauzj.

Shuštěny teď Poletjm, ano giž přjchladně se njžj,
 Hogné wýpary sestupugj; wšak zatknuty náhle
 (Když, oku geště skryty, w prostředuj wrstwě se táhnau)
Mhu zde linau dwogitau přes chlumeč hogně wreholky.
 Giž wětrné pohořj nebetyčné, úžaso-rodné
 (Genž ze swých pobočin řek četné přjwaly řjtj, 710
 A hráze skalité mezi řjšemi žehragecjmi
 Týčj w dálku šerau) nepadá w oko wjce diwáka
 W různotě rozmanité; nebo páry mráčně zahustlé
 Zkřjsily noc si nowau, sklamaným žeť naskrze smyslům
 W stjnu šeredném wšeccko mizj. Giž temno mohútné
 Šjře se prostraňugjce ponenáhlu pláně požjrá;
 Hwozdy i rychle minau, a potok, genž temno prorážj,
 Zdlauha a mutně walj těžké wlny, we mze tonaucj.
 Slunko tu (ač w poloden vysoký) cele stjnsněno poblesk
 W pomraku tom zlomený gen skrowně a slabě wysjla, 720
 Že kruhem odswitným, genž běsně se o mhu orážj,

Národy někdy leká. I w njžině wjdati temně
 Předměty postaw nadlidských, an we wzduchu hustém
 Gsau cele zastěněny; hle, po šjré pustině pastwec
 Co zdiwělý obr postupugeť; až k posledu wúkol
 Chmurně poobwedená, a w hlubšj stále kotauče
 W postupu se stlačugjc, hltawá mha lakotně požjrá
 Wesmjř šjře porozlehlý, že pomjšena hustě
 Zpausta šedá i neúdobná giž wšeccko zakrýwá:
 Rowněž (tak pège bard Hebrejský) na prazačátku 730
 Swětlo nesaustředěné prwnj swau mjřilo cestu
 Po zmole různu-diwé; nebo krásný tehda pořádek
 Z temna čirého posud nezkřsil swého komonstwa.

Ty mhy podálně se plauhagecj (an w praudu kynaucjm
 Po kraginách tu pahorkowitých diwobugně se kauřj)
 Deštěm rozplynulým, i sněhem z alp mocně tagjcjm
 Horské studny plnj, tyto *wod nádržky* mohútné,
 Kde w skalinách wydutých přjtok se schážeze hogný,
 Hned w potocjch se walj, hned tryskem bugně se perlj,
 A kde řekám se i dostáwá gistého bohatstwj. 740
 Druh mudrců za to má, žeť tam — kde přjtoky četné
 W břeh od nárazu haukagecj neustále se sápau,
 Skrz lože pjskowitzé klestjce si cestu potagnau —
 S pjskowitzým zárowně ložem woda stále se wýšj;
 Že w úhlech gehu pak cezená skrze djrky nečetné
 Zústawugeť soli uhlatěné, kdež garma se prostj;
 Žeť pak i tjm skalným cezenjm slazená se tu čistj.
 Pak ztwrzugj, že čilá woda nedlj w postupu pilném,
 (Ačto i úwalem odwlaženým se mnohdy prodjrá),
 Nébrž žeť — cele až na wrchol hory wábena pjskem, 750
 Po krutinách tagených bezpečně gi wezdy wodjcjm —
 W čerstwotě ochladiwé (od swého rodiště podálná)
 Rozmile se prýštj, že pahorky w přjwalu gasném
 Lesknau se pramenů. Wšak pryč s tau naskrze bágkau,
 Sen co lichý klamawau! Gak možno, by se chtělo wlnkám
 Cesty do tak daleké k neywyššjm až to wrcholům,
 An doly gim spanilé po unawné práci lopotné
 Luzným pozhowěnjm tu kynau, bližšjm i ložiskem?
 Thomsonowy „Počasy“; *Podzim.* 8

A kdyby oklamawým pozawáděny po cti lakomstwjm
 Wstaupati giž musely, proč pak by se stawěly náhle 760
 W prostředu rákositých roklin hor přjmo napuklých?
 Proč, nedosáhše posud wrcholůw, by opaušřely pjsek,
 Genž tak dlaho ge byl k staupánj luzně nabjzel?
 Nadto i krušce solj zatwrdlých, w růstu kypjce,
 Nasnešenjm wěčítým by si úplně zacpaly tagné
 Průchody ty wšeliké, že we wolném postupu posléz
 K výšině hor strmiwých by wylubřely údoly kypné.
 Též samo welmoře, w djrkwitau pozapiwši se půdu,
 Dlaho by giž bylo zůstawilo swau tůni poděsnau,
 A zcela obnowilož dobu Deukalióna potopnau. 770

Kdež tedy uschowané gsau welké *struměny wěčné*,
 Genž, gako Přjroda wytworiwá, byly se skryly hlaubně
 Mdlým smrtnjka očjm, ač poklady neskonálními
 Zem naši nawlažugj, wšeliké i bytewstwo radostné?
 Tyž, duchu bádagecj, genž dán gsi člowěku Twůrcem,
 Bys wtipný pátral whalených po bezedna tagemstwjch,
 Hlaubně odemkniž nám pohořj a dokonce rozewři
 Pohledu žasnaucjmu tudyž geho stawbu tagemnau!
 Segmi dotjžnau spaustu dubů s Alp dálně wyběhlých,
 Pak ono garmo siwé prahwozdůw úžaso-rodných 780
 Taurusu od asiatskéhož ku horám až Imegským,
 Genž kočugjcejch přes Tatarůw meze šjře se přjčj!
 Nechť oku mému také zpytawému otewře se Balkán,
 S njm pak Olymp wznešený, genž bystřin heyno wyléwá! —
 S haukagecjch wrcholů širodálné země sewernj,
 S Dofrinských to wrchů (genž po Skandinawsku se táhnau
 Až dalekým ku Loparska mezjm, k moři až ledowému);
 S Kawkazu báně také, gěgž z dálky ge wjdati od těch,
 Genž po Chwalinské tůni plowau, Euxínu i černém;
 S omražených i Rifegských skal (Rusowé ge „kamenným 790
 Welkým pásmem“ i často zowau, zemi obkličugjcem);
 Pak s wšelikých i wrchů, whalených to we bauři poděsnau,
 Genž wrhagj we Sibř rozlehlau praudy samotné, —
 Odmež snjž wěčítý! Poweliž potom Atlasu rychle,
 (Přes moře genž wypnut, pod hlučným stále ložiskem

Pilně robj, a dle báge dutau nebe klenbu ponášj),
 Swé diwy podzemské by okázal! Zúplna odhal
 Podkopy též kowowé, by na den se wylesknuly gasný,
 Ze skal plápolawé Abysínie oblako-kácných,
 Pak ze Měsjřnjch hor, genž wěnjč řjše podálné! 800
 Rozkaž, abyť hory Andesské (co přes ty obrowské
 Země rozence i nadsahugj, rozšjřeny dálně
 Od Rownjka palůw až k welmoři, genžto burácně
 Gižnau točnu tepe) swé hlaubky wykládaly děsné! — —
 Wýgewy úžasné! — Hled', gak se tu temno otwjrá! —
 Struměny ay zde widjm w gich tagném lůžku rodinném;
 W hlaubce slyšjm, gak tam bogugj, by z garma wywázly!
 Zřjm, gak wrstwy se odsazugj směreném o pořádku;
 Pukliny gak tu zegj, aby deště pogjrnaly walné
 Sujh pak i roztawený, mhu také neustále sršjcej; 810
 Zřjm tu i pjsek žjžně-plný; genž přes to naseypán.
 Následuge hrubšj křemelj, nato wrstwy se táhnau
 We směru poměšené muly, prsti i wjce zatuhlé;
 Skalné stružky potom, rozsedlyny pak se winaucj,
 Genžto mokům se wkrádagecjm powoliwše wegjtí
 Ge w běhu obmezugj, a gegich tjm roztoku bránj.
 Dálegi pakť i widjm, slze gak neustále ronjce
 Od skalitých těch ryh nesčctné trubky se šjřj,
 Kašny pak úprawy ohromné, genž z křjdy zatuhlé
 Neb ztwrdlého i klj zrobeny-gsau w prostoru wolnau. 820
 Zásoby nasnešené, přes pokrag walně tekauce,
 Poklady krystalowé swěta (w hognotě připlynulého)
 Pjskem podhrabaným bublinnau cestu si klestj,
 Až napotom — se kolem prostřednj výšky winauce,
 Neb se wlnjce walem dolenjho ze lůna pahorkůw —
 W čistém wýtoku giž tu plynau. Tak, spolčeny wěrně,
 Slunce tu rozpařiwé, bohatý i na wýpary powzduch,
 Pak chladiwé pohořj (genž páry we pršku zahustlé
 Přjtoku o zmlazeném bez přjtrže k sobě pobjzj,
 A přes krásně porozdělenau zemi pak ge wysjlá 830
 Dobrotiwých we řekách k hluboké až tůni pomořské)
 We spogenj sebe podporugj, tjm mocně držjce
 Krásně a bedliwo rozměřený všchomjra pořádek.

Když Podzim tĕkawé giž w odchodu blesky wysjłá:
 Bljžzej-se Zimau napomjnán, si hrage w heynech
 Národ *wiaštowiček*. Hled', gak tu podálně pomjtán
 Prostoře po ztišené o mžitných křižmo točencjch
 Peřný tok semotam se walj! nebo geště naposled
 Rozčileny plesagj, než ulehnu w dŕjmotu zjmnj
 Buď břehu na škaratém we chomáčnych slaučeny hroznech, 840
 Buď kde se Zimě nedostupná slúg w teple potjwá,
 (Ač neywjce se gich w teplegšj pásma ubjrá
 S pŕactwem pŕjbužnym, co na Podzim stráně opaušj).
 W rozkoši tu štwjřj, až poznowu Wesny mĕsjce
 Wjtagecj ge zowau: hle, kmitných gak tu perautek
 Po wzduchu rozlehlých se chomol širodálně omjtá!

Tam, kdež Rýn wznešený pozbýwá sjly welebné,
 W Belgických planinách (zuřiwé gež tůni pomořské
 Ugmula pilnost úžasná, wšak nadto i wjce
 Wolnoty nezmožená ruka, ke zdaru welmi pomocná) 850
 Čápůw občina se scházj; oni we dni negednom
 Předmĕtu o wšelikém se radj, než we zboru walném
 Do wzduchu rozwlňěného dagj se na cestu trmáčnau.
 Určena teď gest cesta gegich: giž i obrali wůdcůw,
 Zřjdlil třjdy malé, a očistili křjidla obratná;
 Podnikagj tu pokus negeden, krátkých we potáčkách
 Powzletugjce kolem; k posledku až úplně sebrán
 Se wznášj zbor pŕiprawený, a polétage wýše
 Nadwĕtrných we wlnách se pomjšen w oblaka trácej.

Tam, kde we wjru diwém bohopustá tůně sewernj 860
 Wře kłokotem nahatých kol wýsep truchlo-tagemných
 Thůle poodlehlé, anebo kde gekotně se wjřj
 Pŕjwaly Atlantské k Hebrídkám w bauři tonaucjm —
 Kdož wypočjsti to můž, gak *četné wýprawy* ročně
 Tam se děgj? co za daw pŕišlých se opĕtně ubjrá?
 W nástupu gak se žene zde žiwými za oblaky oblak?
 Křjidla to nesčetná! že wzduch ge peruřmi zatemnĕn,
 An krákot se diwý rozlĕhá po břehu hučném.

Bezwinný tuzemec prostý swé stádo beránkú
 Skrowničké, a za njm přechudau zásobku howádek 870
 Klidně žene w zeleno plynuté *ostrůvka* malého,
 Rjše to pastýřské mořem ohražené; nebo desně
 Lézage po skalínách sbjrá swé gjdlo wagečné;
 Na břehu rybném někdy lowj, nebo bedliwo někdy
 Kyprá pjrka hledá, by uchystal lůžko si hebké.
 Zdeř na krátkau chwjlku nechař má Músa powolná,
 Letmo wystaupageci přes modrau dálku pomořskau,
 Se w Kaledonii odchýlj k wyhljdcu milostné!
 Nadwětrné zde hory gsau, od moře rozgečeneného
 Obhalené we wzduch plynutý ostrosti dotěrné, 880
 Žeř dech perný rozšjřugj; ony hwozdy ohromné,
 Wywznešené a nepěšřowané, ruka Přjrody wolná
 Sázelu za pračasů; w gich i lúně gezerstwo lazurné
 Šjře se rozléwá, bohaté na klénoty wodnj.
 Hlaubně také se winau zelené tady údoly rodné,
 Přjwaly bez počtu skwaucjmi a ochladiwými
 Rozmile oplawené: od Tweedy začjnage plodné
 (Kde břehy mau prwnj pjseň zaslechly Dorickau
 S podlesnjm i Jedem, potokem gj wolně poplatným)
 Až tam, kdež sewerem rozljcena bauře burácj 890
 Nad lebkau Orky pěniwé, temenem i Betúbským.
 Kogná *národu* tyř! — ke činům genž dospěl udatným
 We škole nešťěstj, wědy genžto i záhy uwjtal,
 Když, Ğóthůw hubiwým zuřenjm rozptýleny, w západ
 Se skryly; — *národu* mužnéhoř, genž wolna-milowný,
 Statnostj slyna, přespanilým též mudrolubeectwj,
 Wěk po mnohý krwawý wytrwal gest w zápasu těžkém
 (Wallace nešťastný za swědka tu slaužití může,
 Wlastimilowný rek, wšak špatné odměny došlý!),
 By statnau a neodwislau *swogi* řjři zachránil, 900
 Ažto wšeccko nazmar! *Ont* nechtěge garmo nerowné
 Snáseti pak, rozešel se dawem, dopuzen eti-milenstwj,
 Po wšecchněch kraginách, pro gegichž blaho w hognotě tekla
 Krew *geho* proslawená, kdež i duch *geho* hogně wysjwal
 I pěstil mjr oblažiwý, co swé snahy úkol:

Tak gako od strany půlnočnj o přjtku lesklém
Ewropu přes ďalekau powycházj gitro sewernej!

Zda vlastence nenj, genž sobě by mjlo uchystal
Rozkoš tu wznešenau (neb ona k Bohu člowěka rowná),
By zšťastnil na tisjce lidj, gich i djtky budaucj 910
Až do kolen neypozdněgšjch? by o welkodušenstwj
Pozwedl pilnost utlačenau? by k žatwě obizné
Ustrnulý dopomoh' rolnjkům w nauzi tonaucjm,
A pracnau ruku mjlo učil průmyslu garému?
Gak něžným uměnjm lze tkáti si šatstwo domácj;
Gak i, roweň sněhu nezkalené bělnosti sewernej,
Swětlá plátna robit; gak přjwaly mrskati ďálné
Weslem i odwážným, nikoliw pak pauze se djwat
W lhostegnosti blbé, kdy cizj ona loďstwa Batawská
Nás směle oblupugj o skwělých ryb heyna početná, 920
Genž, nám zátoky rozduřugjc, pomořj naše tjsnj;
Obchod i gak zwelebit, gjmž wšeckeradostně okřjwá,
Gakže i loď blažiwau okřjdliiti, by plula gistá
Kol zemského kruhu, zpupným mořem obwedeného? —
Genž i mocen by Britsku welel, aby slaučeno w gedno
Gak názwem tak i rowně dušj, moři ďawalo zákon?

Leč stáwáť posawád takowých! *Argýle* šlechetný,
Wlasti ty náděge, podpora též, i miláčku libostný,
Čelnjeh vlastimilůw i hrdin ty potomku hrdinský!
K tobě, snažně prosjc, důwěrná země pohljžj; 930
W tobě co matka widj — honosjci synem se podárným —
Cnosti swé wšeliké i swé wděky w spolku milostném:
Swůg wtip, maudrotu swau, čaroněžné swé i chowánj,
Sláwu swau wznešenau, zmužilost we zkaušce necháblau,
Klidnau, a zcela nezhoženau, byť w gjenu i wálky
Sjrowité na diwém Tenierské wraždy bogišti!
Mjru i palma gará očelj twé rozmile wěněj:
Neb, meči twému roweň, gazykem twým přeblahořečným
Wždy plyne přeswědčenj, wjtěžné we sporu hlučném,
An milokrásně w sobě pogjš i mladictwa lahodnost, 940
I bugarost mužstwj, wtipnau pak i maudrotu kmetstwa! —

Těž tebe, *Forbese* náš (gegž každá zásluha krášlj,
 An gako prawda gsi upřjmný; dobrý, co slzjej
 Přátelstw; pak i welkoduchý; mlčenjm i welebný)
 Poznává vlast oblažená w uměnjch ožiwaucjch,
 Gež twá mandrota powzbudila, twüg pak duch okřjsil,
 Tak žeť, tobě roweň, zemi řjdko přjtele stává!

Hle, kterako *strakaté* giž *háge* dokonce tu wadnau
 W stjnech prohlubených, kraginu whalugjce okolnj
 W raucho hnědé! hle, gake pestré odstjny porázných 950
 Walně barew se kupj od mdlé zelenosti wyrudlé
 K černotě až sazawé! Ony ted' mile Músu samotnau
 Klidně šumjce zowau, by po chodbách kráčela listných,
 A zgewugj Poletj w poslednjm wýgewu luzném.

Raunem lehkoletým zastjnu w *klidnotě gemné*
 Prostor nadwětrný; každá geho wluka tetelná
 Tjše stogj, newědauc, kam by měla mjřiti medle
 Poběh swüg čeřitý, an ted' poozářena dálně
 Oblaka obrošená lokagj w sebe blesky slunečnj,
 Genž skrze raušku skwělau metagj swau sjlu malátnau 960
 Na swět poklidný! Ted' whodná nastala chwjle
 Těm, wěda gež přemilá i krásná Přjroda kauzlj,
 By ztratiliť se tudjž od zástupu odrodilého,
 A, wyšinuwše se nad malicherné wýgewy wšednj,
 Pošlapali hrotiwým podupem směle mrzkotu podlau,
 Chlácholili spurné w poklidnost náruživosti,
 A w chodbách we tichých nabyli swé mysli pokognost.

Nechť i nynj samoten, zabrán w myšlénky tužebné,
 Čerwenawau přes *lauku* časem si lehaunko pocházjm,
 Neb skrze *hágek* zasmušilý, kde slýchatí sotwa 970
 Hlas býwá skonawý, gjmž lesnjk práci si lehčj.
 Owdowený tu pěwec nĕgaký žalopjsně wyléwá
 Prozpěwem oslabeným w paseku krasopustě zažlautlau,
 An sborowé skřiwanů, drozdů, giřiček i malinkých,
 I chřtánky wšeliké, gichž něžné pjsně nedáwno
 Prostomilau stjnu zborných rozdawaly hudbu,

Ted', duše pozbaweny krasohlasné, smutně usedly
 Na stromek uswadlý, co malátná kupka morautná.
 Giž neměj se také leskem gich pjrka malebným,
 A w zpěwu gich nezny, leda pjpot pauze neladný. 980
 Ó nechtěgte, okem potagj mjřjce nelidským,
 Puškau ukrutnau přjštj zavražditi Wesny
 Hudbu milau ! rod bezwinný — genž nástrahy šalné
 Seř nenadál ubohý — co kořist (gen náhrady bjdné)
 Střelmo o powšechné nechtěgte srážeti wraždě !

Sestaupá giž *rok sinawý*, ač geště *lahodný*,
 Wnaukage rozmar rozkošný. Bez přjtrže ljistky
 Walně nynj se hrnau s wětwj lesa zasmušilého,
 Žeř lekagj toho, zádumiwý genž pod nimi kráčj,
 Powzduchem an wlnitým padagjce powolně se kraužj. 990
 Ted' ale silněgšj we haluzkách wichřice aupj :
 Po wzduchu šjře walj listj powodeň se mohútná,
 Až prškau šumiwau zacpány wě zmatku užáslém
 Gsau lesa chodby šeré, a po každém wýdechu wětru
 Swadlá spaušř žlutawá, chumeljce se, žalostiwo šaumá.
 Giž zeleno z plahotin škaredých pouprehlo wyrudlé,
 A w rabatech zkrnělý kwětinek rod pěkněbarewný
 Swléká šat slunitý. I tuhé paběrky owocnj
 Se stromem obholeným napořád padagjce se lauěj ;
 Kwětnice, háge, role zsinalé, pak štěpnice pusté, 1000
 I wše kolem swadlé žalo-tesknau utrobu tjsnj.

Zdlauhawo přistaupá a w každém wánku 'se bljžj
 Ted' libomudřecké giž *zádumiwosti* bohowka !
 Bljži gegj tušenau zgewugj slza náhle kanaucj ;
 Ljce i rozhořalé ; sklopený pak něžně i pohled ;
 Gemné w twáři tahy ; blahokogné srdce tepánj,
 Tjsnj cnosti garé wšelikau welemocně gatého.
 Působenj zde gegj wznešené duši mjlo owjwá,
 Rozněcugeř čile obraziwost, a do utroby něžnost
 Wlěwá rozplynulau, nad prostoru země šeredné 1010
 Pozwedagjce myšlénky tudjž garobugně kypcej.
 Rychlých na sta tisjce widiu, genž nikdy dokonce

Se sny luzy sweřepé bjdnými se podle nemjsj,
 Se w twořiwé oko kwapně hrnau ducha rozněceného.
 Gak čile sauhlasné teď nárůžiwosti se prýšťj
 Rozmanitosti o důstogné ! wážná se pobožnost
 K zápalu w tužbě tiché, k božilému to úžasu wýšj ;
 Nezmezená pak láska čilá ku Přjrodě, pak též
 K lidstwu celému gatá, s žádostj slaučena čestnau
 Bláhy gehoř ; postesk, sdělený tiše zásluze trpné, 1020
 W temnu skryté sočiwém ; pohrdánj rovně šlechetné
 Pýchau zwoljnků ; zmužilost wšeho postrachu prostá ;
 Obdiw, gegžto budj rek umjrage vlastimilowný,
 An drahných po řasech rozdauwá oslawy tauhu ;
 Srdce tlukot zbuzený pro cnost i sláwu pohrobnj ;
 Saucit přátelstwa wěrného a lásky upřjmné ;
 I wšeliký zástup saudružných utroby djtek !

Wyř moci ! w hustě poochwogené mne stjny uweďte,
 W háge šeré, do dolů, kde wládnu zwěsty nebeské ;
 W geskyně obslzené, we proroekau temnotu wážnau, 1030
 Kde twory angelské (skrže saunrak hrůzowelebný
 Powzletugjce) čilé oko kauzlj obraziwosti,
 A kdež i nadlidský hlas, prostoru ozwukugjcej,
 Se w ucho rozněcené o milostném přjtoku praudj.

Neb přjliš toho temna-li gest, mocnosti tagemné !
 Wládkyně wy štěpnic a bytůw tu na wenku okolnjch,
 (K nimž, mile zářjcejm w nepočetné hognotě wůkol
 Po kragině spanilé, wždy Britansko radostně pohljžj),
 Wedte mě w chodby širé, genž w dálku se rozmile táhnau,
 W rozkošný a blahostiplný rág Stówe milého ! 1040
 Sám Cýrus Perský ani po břehu Jónie ladné
 Lesnjch scén takowých newiděl, takowé wěci krásné,
 Wraucjcm důwtipem obžiwené (genž w plápolu mjrněn
 Chladněgšjm a tichým uměnjm), že se Přjroda luzná
 Mnohdy bogj, zmnožená by neklesla we zápasu těžkém.
 Tam, Pite cnostiplný, welečasná vlasti Ty chlaubo !
 Pod pahořjm mile překlenutým, dowol, ař si usednu,
 Neb w „chrámečku“ onom přemilém, kde w době budaucj

Gmáno Twé spanilé bude skwjti se w lesku welebném,
 An we spolku blahém *poslednj Podzimu úsměch* 1050
 Zjiti budeš, gak zažlautlé přes háge se leskne.
 Tam kdy s Tebau po libém, čarokrásném okruhu blaukám,
 Paustee to sauměrné: má obraziwost se radostně
 W myšlénkách do lesůw Attické země ponášj,
 Swíg wkus prostoduchý zkušéné dle Twé chuti šlechtjc;
 Pak štětec opravugeť si po Pjřrody prawdě neklamné,
 Gegž tu — stjny citu prosté zanechawši na chwjlku —
 Powznášj, by také spolu srdce wykreslila lidské.
 Pakli rukau wšak zběhlegšj má kreslena býti
 Scéna ta tragická: poučiž Ty gi, gak by nemylně 1060
 Proměny rychloleté nastjnila utroby lidské,
 Barwu gakau wšeliký ráz w ladném sauměru žádá,
 Řeč i gakau pak náruziwost wšeliká. I dodechni
 Wážnau w pjsně gegj wýmluwnost, genžto pozorných
 Wládců raddu i přeswědčugeť a do zápalu kauzlj,
 Hrozby i rozněčené zlobokárné blesky wysjla,
 A škaředý podkup s podlého přestolu kácj! —
 An w howoru přelibém Elysegské skrz doly pospol
 Oblaženi krájme, časem spěge z utroby powzdech:
 „Přeškoda, Cobhame! žeť zelené šiky mjru-milowné 1070
 Stromkůw sestawených neřadjš w pochwilce tichaunké
 Mjsto oněchto šikůw, genž w plápolu přes pole táhnau,
 Drahných mjsto pluků, smrtonosnau bitwu kugjcjch;
 Neb, an Frank zpupný, člowěčenstwa zhaubce a zrádce
 Potměšilý a hrdý, prowolal w swět wálku pohubnau:
 Britské gunstwo nynj (chtjc přes meze mocně wytjsnit
 Ty wrahy uhlazené, tyto otroky po cti lakotné)
 Poznowu podrobugeť welemaudré twé se poručce,
 Odwaze předložilé, i twé zkušénosti nemylné!“

Slunce giž aupaduj kratšjho ode dne ugjmá, 1080
 A zwlhlý se *wecer* we wzdušný wkrádage prostor,
 W postupu okřehlém pozahustlé wýpary srážj
 K půdě šeré. Kde tichá woda w mrtwé bahno se trácj,
 Neb kde mořál se brodj, a winau řeky walně šumjcj:
 Zawěšené mby se kupmo walj, po pláni plowauce

Temně pozastěněné. Meziťm pak w auplni *luna*
 Okrauhlá, ztrhaný skrze oblak cestu si klestje,
 Šjřj baubelaté swé ljce na východu různém.
 Kaule gegj šplihatá proti slunci zrowna se leskne ;
 W nj hory se zwedagj, stinné se pak údoly táhnan, 1090
 Rokle i prohlubené, gak w průhledu wjdati skelném ;
 Země to menšj, genž wracugje nám slunka polesklost
 (Wšak požehů prázdnu), mjrněgšj gasno wyléwá !
 Hned se za táhnaucjmi kolem pomráčky ukrywá,
 Hned zase se wznášj po nekalné blankytu báni.
 Roztok šjře bledý se wyléwá, mjrně plynaucj
 Přes nebetyčné ted' pohořj až w úwaly stinné ;
 Od skal i wod blyštných odrážj lesk se tetelný,
 Že wšecken powzduch se bělá giž w přjwalu dálném
 Záře stjřbroskwělé, genž kol swěta se chwěge gasná. 1100

Leč kdy gegj zář seslabená, i do půlky uhaslá,
 Hwězdiček autlegšjch plamenům pak pláti dopaušťj
 Ostřegšjm bleskem po blankytu prostore dálné,
 Neb když kauli gegj zhynulau a naprosto uhaslau
 Nelze widět, leda w lesku-holé bledawosti chorobné :
 Wywstupugj tiše w tom počasj od stránky seweruj
 We wzduchu *úkazy ohněplné*. Pometawše naneyprw
 Prostoru neynižšj, se pagednau k báni nebeské
 Pospolu pozwedagj ; sřjtiwše se w úpadu rychlém
 Wšecky dolů, zase wywstupugj w čerstwosti podobné ; 1110
 W switku potom se toěj hned uhaslé, hned zase lesklé,
 Po wzduchu zmatku plném se honjce o swětla točencjch.

Od hledu ke hledu nákazný strach rychle pobjhá
 Skrz luzu rožděšenau, genž postawy hrůzopodiwné
 Z wýgewu hned si tworj : rozměrné zástupy wogska
 Žjřgegcjch na konjch, to s powětrnými ratišřmi ;
 Až řady pak daleké šjře rozloženého woginstwa
 W bitwě se giž splynuly wrahowé, a přjwaly krewné
 Přes nebe pláň se hrnau w smrtonosné zhaubě ukrutné.
 Wýgewu bágka nynj napořád wšeligak se wykládá, 1120
 Až wšude rozdauwán stracho-rodné powěry pohluk

Nezmezený. Těkawý tuř nesmysl giř si powjďá
 O krwawých bitwách, o městech, w trosky ulehlých,
 Buď hltawým zemětřesenjm w noci náhle zapadlých,
 Buď hrůzně whalených we požár diwo plápolagjcj;
 O hladu pak sinawém, o powodni, o bauři burácné,
 Pak moru, i wšelikých metlách, člowěctwo hubjcjch,
 Řjšech o rozkotaných, osudu kdy drzjho hodinka
 Padla neúchylná; ba i Přjroda nezrušitelná
 Dle důmněnky mnohých na času kragi giř se potácj. 1130
 Takto nesaudj muž wzdělaný, genž w ty zgewy patřj
 Mudřeckým-tě okem; zwědawý přehljžege záři
 Rozwlněna, se snažj, by tudž důwtipně wypátral
 Půwod, i látku ruda, i přjčinu geště neznáma
 Obgewy této nowé, genž krásau mocně zagjma.

Noc černá a čirá teď spauštěti giř se počjná
 Stjn co neodmezený! Giř klesly w temno hasjcj
 Zem i nebe spanilé, pohrauzeny w paustku welebnan.
 Mizne pořádek giř zmatený, a krása tu pustne.
 Prehnul teď rozdjl wšeliký, an různota pestrá 1140
 Ge whalena w škwrnau powšechnan: gen swětla mocenstwj
 Roztomilé ge s to, wšemu záři a údobu dáti.
 Hrůzný staw nebohého, gehož noc náhle přepadla,
 Genž co w paušti širé skrže hustau temnotu blaudj
 Pln strašných gsa gewů, gen w obludy kol sebe patřj,
 An nikdež newidj mile řjdjcjho paprsku,
 Genž kde z chyžky malé neb skwostné gizby by zářil.
 Mnohdy také, an giř mrzutý neustále klopečtá,
 Odtržené nenadál od rákositého močálu
Modré swětlo kolem něho blaudj; neb, ruče sebrán, 1150
 Dlauze plamen klamawý mechaté po stráni se wláčj.
 Obludným a siwým plamenem tam lestně wywáben
 (Hned cele miznaucjm, hned poznouwu wyšlehugjcjm)
 Gezdec giř se bořj s klisna do propasti močálnj,
 An mezitjm den ode dne geho wdowa, stále se saužjc,
 Djtky i w pláči sirém čekagj geho návratu marně
 W důmněnky strašné wnořeny. Wšak někdy opětně,
 Strážným gsauci duchem noci teď wyslána do teana,

Swětlice bezškodná zasedá na hřjwu si koňskau,
 A, switu hogně linauc, zářj po stezce mu auzké, 1160
 (Genž čeritá w smrti auskalinách wede), neb ho ochotně
 Mnohdy uěj, by brodem hrozonosným se směle prodral.

Prechla-tě noc teď giž delšj: hle, w záři milostné
 Swjtje *gitro* čilé, i nořje se w blesku rosičky
 Podzimu poslednj den w luzné kráse wywjgj.
 Slunce powýstupné napořád prehawé mhy zahánj,
 A w gehu záři skwělé tage wolně mrázek utuhlý,
 An na haluzkách wšech, každém i na tráwy lupjnkú
 Na sta tisjce kapek rosných se w přjswitu leskue.

Ach, gakž *aul* kypný powražďen a bjdně wylaupán 1170
 W gámě ležj — wydrancowaný za chwjle wečernj
 Pod noci zastěněnjm, wina gjmž se lichotně ukrywá —
 Postawený nad sjru čpawau! Nenadaw se napasti
 Národek oblažený, woštinných meškage w buňkách
 Klidně seděl, se objrage záměry ke blahu obce,
 Gak by i přes Zimu úšetrný přežiwil se chudobnau,
 An w plesu prostomilém na tekaucj zásobu patřil.
 Wšak naručest dusiwý kauř we mraku černě wystaupá,
 Žeť tu rod autlinký, zwyklý gsa na zápachy gemné,
 Giž po tisjcech wráworagje z medowých to domečkúw, 1180
 We prachu záhubném se o smrtném zápasu wálj.
 Zda proto za spanilé gste w okol ljtáwaly Wesny
 Od kwětu ke kwětu w pjli libé? proto-li gste, bažátka,
 Bedliwo w Léta se žjřegecjm utrmácely parnu?
 Zda w Podzimku proto w kwětných gste hledáwaly stránjeh,
 W každý slunce polesk, tak abyste we bjďě tu zašly?
 Člowěče! wládce krutý! gak dlanho Přjroda medle
 Podlehlá pod twým zuřenjm má úpěti ljtým,
 Obnowu zas čekagjc? Kde se obsluha tobě udjlj,
 Zpupně kazit-li musjš? Cožť od nich z krmě nebeské 1190
 Sobě nemůžeš pügčiti? an pak w odměnu slušnau
 Gim bysi ochranu zas za to dal proti bauři pozimnj,
 Neb, rok-liž tjsnj ge tuhý, opět ge magetkem
 Gich vlastnjm podělil mile usměwawého za audnj?

Ach patř, gak skalitý základ gich města milého
 Strašliwo rozkotaný zde ležj! ach, wjdai semtam
 Daw pomoci zbawených, genž, úpad vlasti přežiwše,
 Zemdleny si bėdugj, zanechány tu ke smrti ljté. —
 Taktěž město i nádherné, bohaté a polidné,
 Práceri mjru oplýwagecj, se radostně bawjcej 1200
 Při kwasu neb we diwadle, nebo w sen hrauženo pewný
 (Ten-tě, Palermo, twůg byl osud!) zachwáceno býwá
 Hružodiwým zemětřesenjm; tu burácně trháno
 Z úhlůw nešťastných wymyká se, a ztápeno w hustý
 Dým smrdutý, kácj se we roklinu sjry hořjcej.

Pryč s tjm pohledem úrazným! — Ted' rozmile *teplý*
Den, giž wystaupi w, se po půdě i blankytu šjřj
 W lesku neobmezeném, genž wůkol wšecko pogjmá!
 Gak wzduch gesti tichý, genž pauze tu nitky pokožné
 Smjtá odprchawé rosy lehko se swršku palaukůw! 1210
 Gak gasnoř nebe nezkalené! gak barweno hlaubně
 Modrem blankytowým! gak bugně se klenba do wýši
 Zpjrá nadwětrná! na gegj pak báni lazurné
 Gak milo slunce se usmjwá! gak i země podolně
 Pozlacená se w mjru kochá! — Giž *poklady žatwy*
 Gsau *sklizeny* wšeliké, bauřj pominuwše burácnyých,
 Rolnjku zcela bezpečné; giž i hradba okolhj
 Zawřena, a střebawé Zimy se wzteku netřeba báti.
 Krag okolem pak, swátečnjm oddaw se radostem,
 Usmjwá se tu o hlasitém gasu rozkoše čisté, 1220
 Péče do wětru hodiw. Mládež we práci utuhlá,
 Rozčilena zbuzeným pocitem ted' hudby poluzné,
 Giž bugarým o diwé wnadnosti si hopkuge tancem.
 Půwabu rozwjgj ted' wesnice *kralka* mladistwá,
 Bodrá, ohněplná, nadaná od Přjrody krásau:
 Střjhljř pohledy významné; hled', sotwa že úsměch
 Doslala přjzně-plný, giž hurtě melau se obuzky,
 Až-tě silau dwogitau se obemknuli w zápasu gunci.
 Kmetstwo se též weselj, w howoru swé kausky mladosti
 Wyprawugjce weselém. Tak wšickni se we plesu praudj, 1230

Nezpomenuwše tu, wýročnj ze opětně za gitra
Práce tuhá wstauj we koleg, bez přjtrže běžnau.

Kéz blaho swé by znal, kdo všechněch neyblaženěgšj
Klidně žigeť! napodál kdo ode swěta hauře burácné
W údolu odlehlém, o srdečném wýboru přátel
Nezkalené *žiwota* ssage *wenkownjho radosti!*
Sjdla boháče nepohřešugeť, genž z brány hrdobné
Každé rano wrhá tlupu podle se podkloňugjejch
Ljsáلكú klamawých, genž klamstwjm gen sebe šálj!
W skutku řemeslo šedé! — Co na tom, žeč raucho polesklé 1240
Každé barwy (gakauž odrážj swětla papršlek),
Hned plynuté, hned i přjtuhlé gsauc od zlata tje,
Zbláznilcům k pychu a k čuměnj, ho netjžilo nikdy?
Což mu na tom, že žiwot wšeliký wzácnosti poplatné,
Z pásem gegž dalekých a mořj ge nelehko dobýwat,
Proň nekrwáj? stůl že také nekupj mu nesytňj
Wraždy a rozmlskůw? co na tom, že bokál mu nežjřj
Štáwau přjehutnau? co na tom, w peřinách že hebaunkých
Bjdně nocj dlaných neuhánj w rozkoši trapné,
Neb leniwým že časem neplýtwá w nádheře marné? 1250
Což posledně na tom, že newj o radosti gešitné,
Genž gen heysky bawj, zmrzelé wšak k posledu šáljc,
Genž weselost na twáři plodj, ale w srdci žalostnost,
A w prázdnych hodinách neumj giž wje zabýwat? —
Mjr mu tichý za podjl, i žiwot, genž pewně otýněn
Nezná strasti diwé, ani náděge oklamagjej!
On, spokogen, ge bohat na štědré Přjrody dárky,
Beylj nebť owocj; cokoliw zelenj Garo ladné,
Když nebe w deštěch sestupugeť; co haluzky ohýbá,
Když Poletj se rdj, nebo Podzim mjrně se leskne, 1260
Neb cokoliw-tě ležj násněžnau pod Zimy hraudau,
Pohledu ukryto gsauc, bohatau i zatučněno štáwau:
Stále mu dáno w obih; nechyb j pak stáda mu mléčná,
Šjře porozložená zde po úwalu temně bučejjm,
Chlumky aniž bečiwé, ni potůčkú žbluňky hrěcejch,
Ni bzučenj wčeliček, k gistému spánku zowaucjch
Utrobu bezwinnau buď w hustém stjnu lahodném

Bud' wonném we křowj o lahodném druhdy pohodlj ;
 Wýhledy zde krásné, bohaté i na prozpěwy háge,
 Temné geskyně, zřjdlá čilá, i gezérky polesklé! 1270
 Stánek i swúg tu magj upřjmnost, bezwina prostá,
 Krása nepoškwrněná, i mladost, genž zdráwa i mrawna
 S málem se spokogje, ku práci ge wezdy ochotna ;
 Sjla gará, pilnost, genž nikdy po sláwě nedychtj,
 Klidná rozmyslnost i tichost, gak pěwci gi ljěj.

Nech si ginj po mořjch bogugj, wýzisku milownj,
 A smutné po měsjece tepau wlny truchlo-morautné ;
 Nech tu ginj, genž pustošenjm swau oslawu šjřj,
 Se w krwi bugně brodj, nádherná města bořjce,
 Úplně zatwrzelj, plesagje widow při žalosti, 1280
 Při křiku deer bědawých, úzkostném nářeku djtek ;
 Nech tu ginj od swé otcowské vzdáleni půdy,
 Tjsněni bud' nauzj, bud' drsným hnáni lakomstwjm
 Pásmem pod dalekým hledagj si giného obydlj ;
 Necht' i ginj w městech neschůdnau cestu si klestj
 Zákona buďto mocj, bud' w kličkách druhdy šalebných,
 Wšecken cit pro obec zadusiwše ; i nech si dokonce
 Zpupně giný luzu rozkacenau bud' k zpauře wybjzj,
 Bud' gi we otroctwjm zhrocugeč ; nech pak nebohého
 Druhdy ginj zmotagj w tenatech pletichárstwa lichého, 1290
 Spornau rozdmuchugje neřest i práwo matauce,
 Rod krutě zatwrzelý ! i ginj nech w posledy twáře
 Sličněgi uhlazené, však bezlidskosti podobné
 Si w piklech škaredých libugj, w skwostnosti titěrné,
 W poklonkách se winau, úsměšně se přetwarugje,
 A směle nastupugj spletité bludnjky unawné : —
 Onť (prázden wšelikých hromobitných náruživostj,
 Člowěka genž tēkawého matau) we vzdálině gisté
 Slýchá — však gediné slýchá — gak bauře buráčj
 Lidská, hustě halen w duše mjr. Ani úpady králůw, 1300
 Národy ni w sporu pozdwihlé, ani přewraty řjšj
 Zdeř nematau ho ; neboť, swětu rozrušenému uprehlý,
 W ústupu poklidném na kwětné rozkoše paustee
 Gen hlasu Přjrody naslauchá o stjždě měsječů

Dnůw i tichých, i rokůw kolugjećch w sauměru ladném, —

Přjrody, giž mile obdiwuge zde we útwaru každém,

Cjtě gegj sladké wanutj w swém srdci pokogném,

Ze štědré i gegj ruky wděčně pogjmage dárky!

On, kdy drahé kamenj za mladistwé preytuge Wesny,

Prwnj paupě widj, powzduch ssage ozdrawugjeć 1310

W utrobu rozgařenau, a gegj pak neyweselegšj

Chwjle ho rozčilugj, an žádná nekwěte krá sa

Žádné kwjtko i rozwinuté tu nedýše mu na zmar.

W Létě potom bugarém, pod stjnem, gjmžto oplýwá

Bud' Tempe studené nebo Hémus i ochlazugjeć,

Čjtáwá, cokoliw o tutěch gest Músa milostná

Dáwno před časy giž w nesmrtných zpjwala weršjch,

Neb psáwá, cokoli spanilá mu do péra powjdá;

Zhljžege pak wúkol, z počasj radugeť se ryzjho.

Když pak swět zlacený w žlutawém Podzimku se leskne, 1320

A w pole dozralé se srpem rolnjka wybjjzj:

Plésem zagnuto powšechným, gemu srdce se šjjj

Rozkošným tlukotem, že, když we paprsku lahodném

W myšlénkách se nořj, se mu zpěw neylépe dāřjwá.

Těž Zima rozdiwená hognost mu blahosti přinášj:

Bauře poháňky diwé, hubiwého pak aumrazu zpausta,

Genž přehlaubně nynj ukrytau přes půdu se šjjj,

K myšlénkám wznešeným zbuzugj; pak i obloha nočnj

Otvořená, a mrazem wele-čistným gasně hořjccj,

Leskem znásobeným plage pohledu pozwedenému. 1330

Přjtel aneb kniha ted' prchawé gemu chwjle ukrádá,

A k maudrosti ho gemně ladj; perutjch o mohútných

Obraziwost tu gehoť po zemjch i mořjch se ponášj,

An bud' prawda nebes, geho giž zmocniwši se mysli,

Staw geho powznášj, i geho schopnosti wywjggj,

Bud' cnost nezkalená we hrdinském srdci mu hárá.

Sladké swazky také zná přjbuznosti a lásky:

Skromný pohled očj, gichž poblesk *gen gemu* zāřj

K rozkoši zápalné; pewné obggjmky maličkých

Djtek žwatlageccjch, a o krk se mu něžně winaucjch, 1340

Genž, po přjzni gehoť dychtjce, pocit mu otcowský

Sladce a mjlo budj. Žádný pak ke plesu náwrh,

Ke zpěwu neb k tanci zde nebývá přjsně zamjtan.
 Štěstj nezkalené i mudrcwtj, pochmury prosto,
 Stále tu k sobě winau se při úsměchu mjrumilowném! —
 Eyhle žiwot, neznámý těm, gež i auhona saužj
 W městech rozmařilých, to žiwot všeho aurazu prostý,
 Gak za časů kwětných geg gsau tráwjwali gindy,
 S angely, ba s Božstwem kdy člowěk geště pobýwal!

Pjrodo wšetwořiwá! všeho Wládkyně nezpytatelná! 1350
 O zbohatič děl swých mne znalstwjm nestižitelným!
 Zwed' k nebesům mě, a tam swé zázraky w okruhu slawném
 (Nesčetných to swětů skupenj, genž w bezdno se táhnau
 Hogně porozsypané přes blankyt nezměřitelný)
 Wolně ukaž! hyby gich, pak zákony, oběhy řádné
 Znáti mi dey, i poučně wediž mau cestu pochybnau
 Po hlubinách zgewených, w pryskýrné dospodu wrstwy;
 W kwětný swět rostliu, genž k swětlu se bugně wymáhá;
 W saustawu pak žiwochů, genž giž pozawjgena wjce,
 Wýše i powstupugeť; k wznešené až řjší dušewné, 1360
 Kde hbitě sestawené myšlénky porůznu se wjřj.
 I kde se náružiwosti garé bez pjtrže mjsj;
 To vše očjm mým rozkochaným na wždycky otewři! —
 Zkaumánj wznešené, gež i běh času nikdy nekoněj! — —
 A však gsem-li nedostatný k tomu, krew-li se wláčj
 Pjřliš wáhawo we hrudi mé, že mi zpupně zahágj
 Sláwu tu neydražšj: položiž mě w stjny ukrywné,
 Bych se kochal tu neoslaweny u tichého potůčku
 We snu, w něgž mě nořj šept twůg! Můg wezdy začjneý
 Zpěw se tebau, tebe stále prowod', i tebau se ukončiz! 1370
 Ach, nikdy nedopusť, abych od tebe giž se uchýlil!

Thomsonových

P O Ā S Ů

zpěw čtvrtý:

Z I M A.

O B S A H.

Wytýčenj předmětu. Přjpis hraběti Wilmingtonowi. Prwnj přjstap Zimy. Dle přirozeného běhu téhož počasu popsány rozličné způsoby bauře. Déšť. Wichřice. Snjh. Chumelice; člowěk w nj zahynulý; načěž přemýšlenj o strastech a bjdách lidského žiwota. Wlci, sestupugjcj s Alp i s Apennin. Popis zimnjho wečera: gak geg trávj vzdělanči, gak lid na wenku, a gak w městě. Mráz. Pohled na Zimu pod sewernjm, točnowým pásmem. Tánj. Dozpěw mrawoučný o žiwotě posmrtnjm.

Ay Zima nastupugeť wedenj roku odstrogeného,
 Smutná, zasmušilá, i wedauc diwo zástupy walné
 Wichřic, Par a Mračen! Tyto buďte prozpěwu mému
 Předmětem, an w duši mocně linau myšlénky welebné,
 Rozmysl též božilý. Přjbužné temno mi wjtey,
 Hrâzo i z mládi mi powědomá! Wždyť má noha často
 W rozkoši prostomilé — w pacholetstwj gitru milostném,
 An gsa kogen samotau a o trpké newěda pěči
 U plesu nezkaleném o milé gsem Přjrodě zpjwal —
 W rozkoši, djm, po okresku twogjm kráčjwala drsném, 10
 Staupala bezwinná w suěhu čistotnosti panenské.
 Slýcháwal gsem i wichry fučet, řeky praskati ledné;
 Wjdal bauře diwé kwašenj, ana kypěla mocně
 Báni po rozkacené wečerem. Tak čas mi ubjhal,
 Až Garo roztomilé pak ze swětničky polednj,
 W slasti se mjlo nořje, wyljldlo we úsměchu wábném.

Tobě, ochránce milý *prwjnj té* we zpěwu zkaušky,
 Toběť, *Wilmingťvne* spanilý, pěge poznowu Músa!
 Prošla-tě w okruhu giž mnoholičném rok kolugjcy:
 Dotkla se Wesny garé, a po mocných orlice kãjdlech 20
 Zkaumala, gak by také Letujm se wznesla požárem;
 Se stinnými potom w Podzimku i blauznila wánky,
 A hle! na oblaku ted' Zimawém, genž mocně kotálj
 Se s bauřj dwogitau, powznášj geště se gednau.
 Pjľjť, staupageejm by swé žwuky rozduła wichrem,
 A sklon pjsně garé dle spádných ladnila bystrin,
 Zpěw by gegj, gako sám předmět, byl hrúzowelebným.

Přeblažená ! podařj-li se gj, by w Twé ucho sandné
 Wniknula odważným popisem, zmužilými pomysly.
 Negsi 'Ty gen zběhlý, wznešené když náwrhy třjbjš, 30
 Národ gak by tudyť welemocný wjce se zmocnil :
 Láska ku všem rovná ; prawomilstwj úhony prosté ;
 Pewná, nezvratná mysl, zhaubné náказы prázdnuá,
 An w prostřed doby pokluzké wždy w zápalu žjřj
 Pro blaho vlasti milé, hrdobau však neplage chlubnau ;
 Statný duch strwalý ; wolnosti a řádu milenstwj —
 To vše, powýšeno nawzágem, státnjka činjwá
 Wraucjm vlastimilem, ku němuž se i náděge obce
 Zrak i gegj wždy tulj, an i Músa ku pochwale pjlj,
 Tak že ni záwist pochlebenjm to nazýwati nesmj. 40

Když dalekých ted' řjší nebes, wšj rozkoše prostau,
*Střelnj*k půlkoňský opět *Kozorožci* popaušjtj,
 A kdy *Wodař* rok překlopený giž bugně kaljwá :
 Slunce tu, neyzazšjm na nebes kragi dálně wisjčj,
 Prostoře po wzduchowé den smutný pracně wyléwá.
 Mdláť geho záře nynj ; a paprsky, se těžce derauce,
 Účinkůw prosty zwyklých, gen kosmo se řjtj
 Powzduchem obhustlým. Whalené gako we chmuru bauřnau,
 Mdlé, široké i bledé, gižujm se po blankytu taulá,
 A w kwapu odstupugje, předlauhé temnotě nočnj 50
 (Genž vše w stjny halj) swět truchlý záhy popaušjtj.
 Wšak i noci přjchod neleká ; nebo teplota kogná,
 Swětlo, žiwot, blažiwá i radost den opustily wrtký.
 W okruhu černotném ted' wúkol stjny podálné,
 Temně-barewné, páryplné, pak i oblaka kupná,
 A wšeliké chmuřiwé mraky oblohy trudno-morautné
 Obhalugj twárnosti wěcj. *Zima* takto wyzáblá
 Temnem tjhotným na swět vše-požjrně se paušjtj,
 Přjrodu přes nebohau sypagje ted' zkázu pohubnau,
 A škaredé nemoci blaho-rušné sjmě wybauzj. 60
 Rozmrzelá na žiwot chorawá mysl člowěka tesklj,
 Temně pozastěněná ted' pohledem utroho-mútným.
 Skot hlawnu podwěšugeť, a po mrtwých auhoru brázdách,
 Čerstwě pluhem zoraných, šjřj se beránky nelesklé,

Hlidače pozbawené, hlodagjce kořjuky hogebné.
 U hwozdů kořatých, u bahen zároveň močálných
 Aupj zasmušilý a bledý *duch bauře* budaucj ;
 Od skalisek strhaných (s nebetyčné postawy spadlých),
 Od hor, diwě porozpukaných, teď bystřiny hučné
 A sluge — w zlém tušenj — bědugj hlubokau si žalostj, 70
 Žeř se to rozlěhá w uchu obraziwosti pozorné.

Teď pak otec plodný zlobonosné bauře se bljžj,
 W černé temno halen. Neydržjwe tu *deště* neljcné
 Mutně walem se ženau po prostoru w páře tonaucjm,
 Lebky tepauce tu hor, tu w smutné hwozdy perauce,
 Bublawa genž se klonj. I tone twář pláň morautné,
 W rozlitiňách zkalené, an spadlá oblaka rázem
 Přjwaly kupmo ligj (genž stále bez úlewy hurtem
 Wespol se slučugj), a, zahustlá w temno ponočnj,
 Krásnau twář dne halj. Letacj pautnjčky nebeské 80
 Rychle domů se ženau, gediné ty wygjmage, genžto
 Letmo se rádi bawj buď we wzduchu pochmuro-nosném,
 Buď se o důlkowitý rybujk třau we kmitu rychlém.
 Skot se nedotknuw pastwy, také u domow se ubjrá,
 Wýznamným bukotem do zwyklých žádage stágůw,
 Neb někde sklumený žweyká we stjnu nedálném.
 W skryšku pak ochraunau tjsnj drubež se domácj :
 Prwně kohaut s hřebenem, pak w zástupu sljpkj mu wolné
 Zmoklé a sklopené ; záhřewný an se na pecnjk
 Wolně wolák položiw, mnoho uměge k smjchu powjdat, 90
 Žerty powyprawugeř : we šprýmownosti howorné
 Se směge rozčilený, na rachotnau nedbage bauři,
 Genžto na wenku zuřjc kol njzké střěšky burácj.

Nad krage wystauplý — naduřen ručegem to negedujm,
 A břehu troskami teď pokryt we směsce porůzné —
Roztok naběhlý se po drastině šjře wyléwá.
 W pohluku rozgečeném se walem bez zástawy řjtj
 S drsnéhoř pohořj, se samotné pauštiny mešné.
 Kácjť kolmých po skalinách se o prohluku dálném ;
 W údole pjsčinatém wywalen pak dále se plauhá 100

O klidu bezhlučném, až k posledu (poznovu tjsuěň
 Zas dwogitým pahořjm) diworůznau cestu si láme
 Tam, kde skály a háge se pnau přes přjwaly kalné.
 Dospěw k sje trogj, i praudě o wju se hlaubném,
 W obtočinách pěniwých tu geěj, až i bauřně wyrážj.

Přjrodo! matko welá! ty, gegjž ruka pilně pohybná
 Kruh prohawých Počasů w měniwém roku wezdy otáčj,
 Gak wznešená gsau, gak mocná twá djla welebná!
 Gak plesem úžasným se citelná utroba šjřj!
 Gak při diwech twých žásne, a twau pěge w úžasu sláwu! 110
 K wám též *Wichry* diwé, genž ted' dauwáte burácným
 Rozkwašenjm, k wám též hlasu swého užásle wysjlám!
 Mluwte, kdež waše zálohy gsau? tworowé wy mohútnj!
 Mluwte, kde wzduchowé swé zásobnjky chowáte,
 Genž ruče rozduřugj hrotiwý kwas bauře poděsné?
 Kde w dědinách dalekých nebe šjře porozložěného
 O hlubokém mlčenj dřjmáte, kdy wšecko ge klidno?

S báně nebes sinawých kdy slunce mōrautně sestaupá,
 An chmury ge wšeliké (ted' přes geho kauli polesklau
 Dawmo chodjce) kalj: pozarudlé prauhy hořjcej 120
 W obvodu dálně planau. Hle! i oblaka stále pochylná
 Wráworagj w kmitu záwratném, gako geště pochybná,
 Pána gakého by poslechláť. Mezitjm i wystaupá
 Zbledlý wolně měsje sinawého na východu báni,
 An kolo bezlesklé mu kusé rohy šjře objhá.
 Powětřjm kaleným, genž ted' přjwalně se zmjtá,
 Hwězdy tupé kmitagj třesawým se smutně paprskem,
 Neb lesk gen kwapiwý ztrhanau skrze temnotu řjtj,
 Dlahau zář bělawau za sebau křiwo-chodmo wlekauce.
 W náhlé *wětřici* ted' swadlé též ljtjky se wjřj, 130
 A w toku rozwlňěném o kotaučku peřjčko se haupá.
 Nozdry porozširené zwedagje k nebi zasmušilému,
 Krawka předzwědawá wětřj wzduch bauře-ponosný.
 Taktěž, hospodyně při tiché kdy práci ponočnj
 S pjlj rozmyslnau wyprádá nitky pačesné:
 Swjčka se stále plawje, i plamjnek prskage kmitně,

Bauři připovězugj. Však zvláště i ptactwo perautné,
 Bydlje báni we podnebnj, *zlau wichřici* wěštj.
 Z pláně klidjce se rozlehlé, kde si obžiwu skrownau
 Zobkaly den po celý, nesčetné zástupy černé 140
 Wran diwo-krákagecjcj, w letu hustém ljně plowaucjcj,
 Skryši po bezpečné stinného hwozdu se pjđj,
 An w besedě klenuté kwjlj bez přjtrže seyček
 O zpěwu zasmušilém. Gracek se potáčege rychle
 Z ujžiny až pod mrak, šanmá přes pláně podálné.
 Hlasně na výši wolawka buká, an křjedly diwými
 Wlašťowka kružiwá rozrážj oblaku rauno.
 Welmoře w tjsni diwé, teď přjtoky rozrušenými
 Rozduto, walně kypj, anoť od břehu (gegž wlny hladné
 W podkopy wyhlodaly w nepokogných stále dorážkách) 150
 A s pohořj hwozdem šumiwým hlas slýchati bljzký,
 Genž slawným hukotem tu welj, by swět se uchystal.
 Teď ale *bauře* surá kácj se o praskotu náhlém,
 A wzduchowý tu obor potrhán střemhlaw se ligákem
 Řjťj rozplaweným. Na powolné *welmoře* páđj
 Sjlj ode shora nadwětrné, a w důpadu rázném
 Mok nebarewný wywracugj tu z tůně zegjcj.
 Černau druhdy nocj, genž prostoru šjře zasedla,
 Wjdati, gak moře rozpěněné wztekem ohromugjcjm
 W zástupu wln zuřiwých nesčetném strašlivo žjřj. 160
 Mocně porozwluěné hory, w oblohu walně kypjee,
 W třeskotu úžasném se kupj: wlny nad wlny dáluč
 Se w zmolu různau kolmo bořj o praskotu děsném,
 Žeť lodi, kotwau i stawené, se z přjstawu řjťj
 (Wichrem rozdiwené) skrze pauštinu pobědugjcj
 Wod diwo-ohromných; — teď střelmo po praudu wpauchlém
 Wzhůru se pracně ženau, teď pak zase ljtě se řjťj
 We sklepy rozgečené diwo-různé tůně pomořské,
 Až žimawé wlny baltické gim přes hlavy bauřj; —
 Pak zase wyplawené, a diwým popoháněny wánjm 170
 Rozběšeného nebe, změtagj se po wichřice křjdlech,
 A w břehy se w daleké wrhagj, gestliž powyčauhla.
 Skála i mělčina podwodná w běhu gich nezarážj,
 Trosky kusé hladinau pak ptýljc wesměs a různu.

Takto i rozkacená po širém *kragi* bauře burácj.
 Hřmij pohořj drhawé; kmenité geho djtky se pádně
 Až k rumu skály kořj, od nich tmawo-zastěněnému.
 Zasmutilý samoten po srázi we pólnoci děsné,
 Giž pozbyw dechu, tmau se pocestnjk w postupu pachtj,
 A mnohdy klesage proti bauři se lezmo opjrá. 180
 Les i ke půdě padá, a w postrachu wšecko setřásá,
 Cožkoli mu zbylo od sršiwé geho sláwy uwadlé;
 Až, strženy hrotiwým neustálé wichřice wánjm,
 Obrowské tu ležj geho audy we směsce porůzné.
 Takto, lesem sesutým klestiwši si cestu powolnau,
 Wěřice okružítá po žalostné pláni burácj,
 A, w kmitu chýžiny doško-kryté, panského i sjdla
 Ostře chopiwši se, potřásá gimi w základě rázem.
 Sen zbauřen tu prchá, a kolem klesawého palácu
 Wjcher rozdiwený — chtě se wetřjt — sichrawo huhlá. 190
 Často i pak býwá we potjžném powzduchu dlauhé
 Kwjljcej skučenj prý slýchat, i powzdechy dálné,
 Čjmž Melusína zwěstugecej hřjšnjku drzjmu
 (K oběti an stanowen) připomjná zkázu a aumor.

Zpaura diwá dalekem wladařj, anť oblaka, kmitně
 Hwězdami poměšená, prchagj přes bání nebeskau. —
 Přjroda we snu ležj. — Poslěz pak Přjrody *Kwjže*,
 Genž samoten wznešený we burácném temnu obýwá,
 (Po kwapiwých perutech širodálně polétage wichrů,
 Strašný i wljdný!) tu pagednau k poklidu káže — 200
 A w tu dobu zpěněné moře, země i powzduch utichly!

Pólnoc wládne posud hluboká. Potkawše se wolně
 Oblaka uhnětená w neustupné temno se mjsj.
 An ted' swět leniwý hlaubném we spánku pohraužen,
 K zasmušilé se *Noci* připogjm o spolku dowěrném,
 I k Dumawosti tiché, genž gest s nj slaučena wezdy;
 Setřesu wrážegecej celodennj trampoty garmo,
 I smyslných se tužeb chci sprostiti tjže potuhlé!

Kam gste se wezdegšj podělyť marnosti šalebné ?
 Zástupe stále ponaukagecj, genž wšak klame wezdy! 210
 Kam zmizely gste nynj ? a gaká wám odplata býwá ?
 Útrapa, náděge oklamaná, pozdné i pykánj !!
 Přesmutná myšlénko ! — a člowěk, gakkoli šálen,
 Předc se po wýgewu uhnětiwém snúw rúžno pomátlých
 A s njm dřjmoty roztržité bez přjtrže shánj,
 By w naděgi zgařené zwrátkém se po wjru potácel.

Otče Ty swětla, žitj ! neywyššj Dobroto Božská !
 Dobro mě znáti nauč ! Ty mě sám weď k cestě nechybné !
 Chraň marnosti mě rozkasané, zpozdistwa a hřjchu,
 Tužby i nezdárné, a nakog mau utrobu lačnu 220
 Prospěšným wědomjm, duše mjrem a cnosti—milenstwjm,
 Slastj poswátneu, podstatneu, nikdy newadlau !

Přjsněgšj počasj bljžj se : o wýparu temném
 Wýchodu od žlutawého anebť od půlnoci perné
 Oblaka hustá wywstupugj, w gichž lúně těhotném
 Dřjmá par powodeň, we *snjh* wšak utuhle pomrzlých.
 Přes swět raunowitý těžkem gich břjmě se kaulj,
 A blankyt truchlj, zahalen gsa w bauři zahustlau.
 Po wzduchu poklidném bělawá ted' prška se spaušťj,
 An zprwu tence genom wjřj, až k posledu kločky 230
 Šjře i dálně se rychle melau, že i den—tě zatemněn
 W přjwalu neskonalém. Přemilé polnosti se wúkol
 W zimnj raucho šatj čisté bělawosti panenské.
 Swjtj krag se kolem, krom mjst, kde snjh se napadlý
 Roztápj potokem čeritým. Lesy ke spodu njžj
 Swé hlawy osněžené ; a dřjw než slunce oslablá
 K rozchodu rozsjlá mdlé šjře paprsky wečernj,
 Země twář wšeliká (hluboce whalená a zamrzlá)
 Osloniwau a holau gest paušťj, genž pochowáwá
 Člowěka djla. Wolek, neunawnau šjgi pochýliw, 240
 Obseypán gsa sněhem tu stogj, ted' žádage o mzdu
 Práce swé strwalé. Strakaté též ptactwo nebeské,
 Skrotlé ukrutným počasjm, kol špjže doweršné
 Ted' chumelj se dawem, žadonje o podárky maličké,

Gež mu wykázala Prozřetnost. Wšech pauze gedinky
 S čerwenawým oprsjm — skřjtkú swęcencem to domácjch,
 Oblohu na měniwau napořád welemaudře pozorný —
 Zasmušilých po niwách, trnitých nebo někde po hauštjch
 Ted' druby zústawugeť zimomorné, člowěku ročnj
 Skládage năwštěwu dăwěrnau. Zprwu geště bogácny, 250
 Zobecem w okno klepá, až pak zmužilý se na teplau
 Pauštj pjcku letem; napotom si po podlaze hopká,
 Prjwětiwý tu na lid pohljžege po straně očkem;
 Škortage chwjli trneť, i diwj se tu bydlu nowému; —
 K posledu pak, kdy se obhljdnul, giž na stole drobky
 Wábj nožky geho zkrnělé. — Paušť potrawy prázdna
 K odchodu nágemnjčky nutj: hle, zagje i bogácny
 (Ač w podobách wšelikých smrt naň diwo-lowně tu čjhá,
 Ušchowaná w temných buď okách, buď psům ku počuchným
 A k lowcům zlým přidružená) ted' w zahradu pjlj, 260
 Nauzj, postrachu neznagecj, donucen. I mečjcy
 Stádo hledj w nebe pobělawé i na půdu polesklau
 Zaufalstw j o tichém, a polem rozptýleno mutně
 Ze sněhu wyhrabuge skupeného zelánku uwadlau.

Ted', pastewci! slabé toto břjmě milostně choweyte,
 Oklamtež zuřiwý rok, a gim žlaby hogně naplňte
 Pjcy přjchutnau, gim schránky i deyte za bauřj,
 A hljdeyte ge ted'; nebo západu od hučiwého
 W tom wrahowém počasj přepočasté wichru perautka
 Smjťá spaustu celau diwo-různé pláne pozimnj 270
 W *záwěgi* předlauhé, a wrhá přes stádo malátné,
 W prohlubni sehované dwau chlumkúw sausedugjcyh,
 Wánici rozwhěnau, až tjm wywstaupage stále
 Údol natlačený růstá w horu bjle polesklau,
 Wěncem přihrotěnau, genž se k nebe wýššině kranžj.

An tak snjhl se kopj, a nynj Zima ljtě-šeredná
 Po wzduchu zasmušilém se w okol diwoletmo pohánj:
*Rolnj*k swém na poli, genž ge w sněhu pohřbeno kyprém,
 Zarmaucen, stoge tichmo, widj, gak chlunky se týčj
 Smutné twáře cizj, a giné gak wýgewy (děsné 280

K pohledňj) hyzďj okolem teď pláni necestnau.

On newidj řeky teď, newidj ani háge, krytého

Paušťj beztwárnau; celinau pak dále pocházj

Od chlumu w údol, stále se tjm boře wjce a wjce.

Rozmrzelý se broďj skrze záváge hlaubně neaeelé,

Myšlénkau na domow popuzen; myšlénka ta teskná

Teď se gehu zmocniwši žilin, gich sjlu nabjzj

W zápas, wšak marný! Gak we swé mysli tu chábne!

Gak zaufalstwo šedé, gak strach gehu utrobu tjsnj!

Když puntjk šerawý — gegž obraznost mu namjtá

290

Obkřowenau co chatře gehu, ze sněhu wystrmugjčj —

Nic-tě nebyl, leda mjsto drzj na zpaušti celotné,

Od wšech cest napodál, šťastného i člowěka bydla,

(An se kolem něho noc bez přjtrže wjce zawjrá,

A mnoho-mocná bauře, hučje kol lebky mu teskné,

Paušti porozdiwené gen wjce diwosti dodává):

Tuž k gehu mysli choré se dotěrné obrazy tjsnj

Hned gam nezgewených; hned hluběin nezpytatelných;

Roklin hrůzoplňných, nebo podwodného močálu

(Gegž ani mráz nekořj); hned srázj rovně ohromných,

300

Záwěgemi přeplňných; neznámých pauštin a praudůw;

Ziždel i lestiplňných (genž prudké nikdy nemrznau)

Buď w bahnisku měkém, anebo w rybňjku podálném,

Kde struměn wždy žiwý přehlaubněm na dně se prýšťj.

To wše mate stopu mu zděsiwau, až bez moci padne

Spaustau pod zuřiwau wše-požjrné wáníce různé,

Úmoru trpkosti wšelike si uwáděge k mysli,

Teskných cjtě i úzkostj, gež Přjroda whánj

W utrobu pohrocenau muže od smrti obklopeného,

Genž wůkol sebe pohřešugeč chotí, djtek i přátel.

310

Darmo-tě choč gehu úslužná proň bedliwo žjžj

Krb milo-plápolawý, nebo chystá šatstwo mu teplé;

Darmo i djtky malé w diwo-pusté chumliny mjšeň

Pečliwo podkukugj, a po dobrém otcí se pjďj,

Au gich očinky ronj slzy bezwiny prostosrdečné.

Ach! on wjce nemá wdowy spatřiti, swých ni sirotkůw,

Přátel swých, ani chýžky milé! Zima úmoro-nosná

Wšecy pozagmula žilky gehoč, že smysly mu tupnau,

Až, studeně wnikagje w geho tagné sly žiwotné,
 Geg w sněhu pohněteném co utuhlau mrtwolu šjře
 Rozkládá, že tudjž bledne w powěgce sewerij.

320

Což na to peyšek dbá weselý ba i nemrawo-pášný,
 On, gegž obklopugj rozkoš, mocnost a bohatstwj!
 Cožtě dbagj na to, genž w tĕkawém plesu chwjle lenošné
 Gen mrhagj w bugnosti drzj, ba mnohdy ukrutné!
 Ach, oni w tanci diwém wjřjce dokonce nepomnj,
 Gak tau práwě dobau přemnozj *smrti* trpkotu cjtj
 S zástupem úšklebiwým sinawých bogugje bolestj;
 Gak přemnozj se nynj we požjrném přjwalu praudj
 Neb we požáru požjrněgšjm; gak množstwo krwácj

330

W ljté wálce pro neswornost mezi lidmi neřestnau,
 Gakže mnozj *bjdau* i šerém we žalári se saužj,
 Gimž ge obecný wzduch zamezen, gimž nelze we obci
 Audů swých použit; přemnozj gak z ějše žalostj
 Trpkých práwě pigj, a gedj chléb pauze zahořklý
Strastj; gakže mnozj zimawými stjsněni wichry
 Křehnau w zasmušilé chatřci zchudlosti newinné,
 Wšech slastj zbawené; i mnozj gak hrůzněgi geště
 Trápeni gsau potagj na katanském skřipci dušewném

340

Náružiwosti diwé, winy, neb pomatenstwa, pykánj,
 An sraženi střemhlaw s blahokogné wýšky žiwotnj
 Látkau zásobugj trağickau w hognotě Músu;
 Gak w ústupku krytém přemnozj — maudrosti newšednj —
 S mjrem, přátelstwjm, s rozmyslem spřjzněni klidným,
 Tjsnj ušlechtílaw, ač marně, skljčeni wadnau
 W tagnu a nauzi kruté; přemnozj gak nadto i smutně
 Obklopugj smrtné lože přjtele rozmileného,
 Tjm smrti zápas mu množugj. — Kdyby blázni gešitnj
 Na wše to pomněli, i wšelikých na tisjce žalostj,
 Genžto činj žiwobyť lidský gen stále bogištěm
 Trampoty ostro-bodé, blaho-borné strasti a bjdy:
 Gistě by nemrawnost zbledlá swůg sewřela útok,
 K pohnutkám tĕkawým by tudjž se i mjsila maudrost,

350

Láska by rozvlažila zlobo-kognau utrobu hřjšnan,
 Dobrota geště by wje rozsáhlé šjřila přánj;
 Powstaly pak by slze strpné, pobědky podjlné,
 A k statnosti ryzj, ku blahostem stále postupným
 Náružiwosti by saudružné swůg mjřily pokrok.

Zdaž mohu welkoduchého nynj opomjgeti *spolku*,
 Genž, lidskau žalotau pohnut, připolepšiti pjil 360
 Snažně hrúzoplných *strastj* šklebiwého *žaldře*,
 Kde běda neslyšená bez sautrpnosti nařjká,
 Kdežto i chřadne nemoc, kdež žjžeň a hlad spolu žjřj,
 Nešťěstj kde chudé zlotřilcowy trýzně okaušj ?
 Neb w zemi wolnoty oblažiwé — kde w přjspěchu rovném
 Silnice každá, sbor wšeliký po práwu požjwá
 Ochranu nezrušenau — zuřili krutnjci nelidštj;
 Sausta umjragecjm ústům skrowného utrhlj,
 Šatstwo i hadrowité s zimomorných sedrali audůw,
 A zbãwily nebohých poslednj útěchy, spánku; 370
 Občana wolnorodého uwrhlj we pauta potjžná,
 Neb, kdyžť ukrutnosti pocit w gich srdci se ozwał,
 Zlotřile kázali ran gemu dáti po wůli potupných,
 Takto žiwot wraždjce mnohý prostředky drzjmi,
 Genž krew i práci by byl wěnowal spolnému rodišti. —
 Záměr welkoduchý ! gestliž genom účele dogde,
 S trpěliwau wyweden pochotau we wřelosti rozumné!
 Gen, muži útrpnj, zkaumeyte tu opět a opět,
 Ukrutnjky ty auskočné na swětlo wywlečte,
 Wyrwete gim z ruky utlačenj giž metlu železnau, 380
 Znáti i deyte surým, nebohých gak saužili trpce. —
 Přemnoho opravu potřebuge w té kaukole době,
 Že vlastence rukaum dosawad mnoho plěti pobýwá.
 Léčky ty zákonowé (gež pauze motauli šalebnj
 Z postrany přiměsili, swětla aby prawdu pomátli,
 A práwo prosté o řemesle wyprávili lestném)
 Kěž cele roztrhané lze widět w den nad wše welebný,
 Občana genž *každého* by pak ku práwu uschopnil !

Zimnjm drážděni mocně hladem, s okresku širého
 Hor diwo-zasmušilých (čeřité gežť Alpy polesklé, 390
 Neb Apenfny, neboť Pyrenége se dálně wlnjej
 K úžasu rozšřrugj rozlehlém po kragi wúkol)
 Ukruťnj co smrt, hladowj co hrobka požjrná,
 Gen se kogjee krwj, zuřiwé kostrauny wyhublé,
 Sbornj sestupugj *wlci* w zástupu děsně zuřjcm,
 Genž dědinau šire rozpoložen wše porůznu požjrá,
 Gak hłodawý kdy sewer smjťá snjh bělně polesklý.
 Wšeccko tu gich ge lupem: wěšegj se na hřebce čilého,
 K půdě ho podtrhugj a garé k geho se hrudi sápu.
 Býk bugarý ni nemůž očelj si ochrániti děsné, 400
 Neb s walných si boků setřásti ty drawce hubjěj.
 W lupném útoku mocně derau se i matce na hrdlo,
 Zheyrale od prsu gj plačiwé trhagjee robátko.
 Nic platno zde nenj boho-dobné člowěku ljce!
 Krása i sjla gehoť božná (w gichž gasno popaťriw
 Welkoduchý zarazj se i lew, tjm náhle umjrněn)
 Se w krwi bjdně brodj, co siný lup w mornu zatáhlý.
 Ba, kdy — strašliwo rozdiwený seznawši gich útok —
 Se kragina wšude ohradilať: wěťjce podálně
 Smečky ženau se diwé (ach, geť to wyprávěti hrozno!) 410
 Na hřbitow úžasný, kde klidné mrtwoly z půdy
 Ljtě rygj wložené, nad hrobkami děsně wygjee
 W stjnuw spolku siwých a duchůw, mysl ohromugjejch.

U prostřed pahořj, kdež w údolu mjru-milowném
 Národek oblažený se Ğrisonských w lokty pogjmá,
 Někdy také se skal přeplných smeknuwši se náhle
 Strašliwo *wrch sněhowý* skupenau swau zpaustu kotálj.
 Od prahu ku prahu ohromiwým hřkotem shora pádj,
 Že wše, uchwáceno směs we diwau, tone w pauěti pozimnj:
 Stáda beránků, smečky howad, rolnjci, pocestnj, 420
 Ba mnohdyť i celá o pochodném zástupu wogska,
 Neb wesničky tiché, w půlnočnjm spánku ležjee,
 Náhle se hlaubně topj w troskách wše katansky dusjejch.

An teď rok zuřiwý o přjsné wládě burácj
 W hlaubi diwé Zimy, an wšude wenku bez úlewy wichry
 Wymuchugj led popleniwý: ústupkem ochranným
 (W hági to úpěliwém podlé břehu rozloženého,
 Gegž wlny bugně tepau o přjtoku nezkrotitelném)
 Wenkowské wyhledám bezpečné *sjdlo samotné*,
 Kdežto oheň se rudý slučujeť se swjčky paprskem, 430
 Temuo by rozžiwily. Zde si, klidně pomýšlege, seduu
 Ke spolkům wznešeným mrtwých, wšak wezdy žigjcejh,
Předwěkowých mudrců, gež božná zwěčňuge úcta,
 Genž dobrěj, co bozi, zmlazené ošťastnili lidstwo,
 Hned wědami, hned i ozbrogenjm swět ze sna budjce.
 K zápalu pak wytržen poukládám na stranu knjhu
 Přjrody stále nowau; hluboko w myšlénky pohrauwen
 Žehnám stjny ty poswátné, genž wázně wystauplé
 Zasným mým před okem se ženau: Hned po předu Sokrat,
 Genž o cnosti nepodwratné w zemi nemrawo-pášné 440
 Sám gediný wzteku krutnjků welemužně se opřel,
 Nezmožený! genž gen wždy o zákon čistě-rozumský
 (Co hlas Božstwa ryzý, bydljcej w mysli pozorné)
 Mocně opřen, se nebál za žitj, ani we smrti děsné;
 Mistr to přewznešený! neywětšj z lidstwa to Mudřec! —
 Sólón hned gde po něm, genž stawěl bláhu obecnj
 Práwa na základě obšjrném; geho zákony gemné
 Mjrnily národ rozgařený, zachowawše dokonce
 Nezhaslý mu oheň, genž (w plápolu hárage bodrém
 Oslawených na roljch buď Uměny něžně bawjcej, 450
 Buď wolnosti čilé) gest zářil o lesku newšednjm,
 Usměwawému to Řecku na čest, ba i lidstwu celému.
 Následugeť tu Lykurğ; pokořilť pod garmo rozumé
 Kázně neúklonné co přjsný weskrze mudřec
 Lidskau náruživost. I widjm, gak w nástupu kráčj,
 Wúdcce we záslibu neskloněný, genž slawně polehnuw
 W Thermopylegských úbočinách byl skutkem okázal
 Kázeň nezwratnau, giž *onen* za prawidlo wytýčil.
 Pak tu Aristid swé čestné čelo wázně ponášj,
 Gegž, spanilého duchem, nelichý hlas wolnoty (gistě 460
 Pochleby neznagecj!) přjgmjm „spráwného“ ge nazwal;

Genž, chudobau wznešenau a nekalnau wezdy welebný,
 Oslawy odřeknul wršité se pro oblahu vlasti,
 Zwýšiw skromnostj pyšného i saupeře powěst.
 Od něho bedliwo wycwičený, we plápolu tiššjm
 Kínón něžnoduchý se skwj; geho srdce mohútné
 Garma šedého se sprostilo gest marnosti mladietwa,
 Žeť, Perské gsa hrdosti bičem, doma zásluhu každou
 W něžné přjzni chowal, wšeliký též Uměny úkaz,
 W sláwě bohatstwa-plné gsa skromným wezdy a mjrným. 470
 Pak muži posleduj giž chýljcjh-se Řecka,
 Přišlj pozdě we čas gim giž naprosto nerowný,
 Wázně se přibližugj: W předu ladná chlauba Korinthu,
 Timoleón w štěstj nehrdý, statný a pomjrný,
 Genž gest *bratra* želel, kdy krwácel zlý co *ukrutnj*.
 Pak i Thebánské dvě, neylepšjm rowno pozemcům,
 Cnosti gehož, cele saustředěny w swornosti hrdinské,
 Zwýšily vlast k wolnosti blahé, ku wládě a sláwě.
 Ten i, za njmžto ryzá Athénských oslawu klesla,
 Úsadu gen w brudu podkalenau zanechawši po sobě, 480
 Phókión spanilý, genž, přjsný w obsluze vlasti,
 Cnosti se wezdy držel w nezvratné stále wřelosti,
 Ač — kdy mu pod njzkým krůwkem geho chýžky slowútné
 Mjr sladký, maudrost i blahá s čela sehnaly wrásky —
 Gemným přátelstwjm wynikal, láskau i milostnau.
 Aĝis i posleduj syn předwěkowého Lykurĝa,
 Genž co obět spanilá padnul, chtěge pádu ubránit
 Wlasti giž odrodilé, a genuž bylo wjdati, gaktě
 Klesla Sparta sama w otrockau přjmo lakoítnost.
 Zástup dwým se hrdin končj k posledku Achaiských: 490
 Mihne Arátos, genž w chřadnaucejm Řecku na chwjli
 Roznjtil duši seslabenau wolnosti chorobné,
 S njm Philopömen statnoduchý, genž, vlasti gedinká
 Naděge poslednj, we bogownost aspoň obrátil
 Nádheru rozmařilau, giž uléčiti nelzelo wjce;
 Co přestý rolnjk pracowalť na statku pokogném,
 Wšak statný zkušenec hřjmalť we wálce lomozné.

Národ ted' bugarý přjsněgšj twáře se bljžj,
 Rod to hrdin zmužilých, doba gichž — gen cnosti milowá —
 Poškwrnny neznala gest, leda žež we plápolu stranném 500
 Pauze *swé* milené kochali přjlišně rodiště.

Neyprw Núma čilý, lepšj onen austawy twárce,
 Řjma nowého to lesk, laupežné an syny mjrnil.
 Král pak Servius; oně založil gest úhly mohútné,
 Nad nimiž ohromná se republika šjřila zemstwem.
 Konsulowé napotom se pnau k wýsosti welebné.
 We předu Obce rodič, genž saukromnjka pozapřel,
 Saudnici na strašné kdy sedělři o přjsnotě mutné.
 Pak i Kamill; zrádná wlast bez něho býti nemohla,
 On wšak pauze gegjch na škúdecjch statně se pomstil. 510

Pak Fabrícus, aukupné genž o zlato nedbal;
 Cincinnátus i úžasný, zwolen od pluhu k žezlu.
 Twúg, Karthágo! pak obětenec, genž wšecko zamjtnul,
 Cožkoli přjrodnost mu namjtala přemluwo-hogná,
 Města celého i pláč, kdy wěrnost, we slowu stálá,
 Zákon i cti přemilé nazpět gemu kázaly gjti.
 Scípio, wúdcce libý, gak wljdný, takři i udatný,
 Genž gest záhy běžel po dráze sláwy newadné,
 A, mladotau bugarý, w básnické stjny ustaupil
 O spolku přemilém přátelstwa i mudrolubectwj. 520

Cícero též; gehu wýmluwnost pozahágila mocná
 Na chwjlku kwapiwý pád řjtjcjho-se Řjmá.
 Přjsný Káto potom, nad mjru cnosti-milowný.
 K posledu Brúte ty nešťastný, ač w srdci milostný,
 Rámě gehož statné, cnostj nutkáno užáslau,
 Řjmskau wedlo ocel proti přjteli gindy milému!
 Geště ge na sta giných, gimž patřj poplata werše:
 A wšak kdo w stawu gest, wypočjsti hwězdy nebeské,
 Neb gich působenj na dolegšj zpjwati wesmjř?

Kdoř se to tam bljžj, přiodjñ gsa w nádheru mrawnau, 530
 Mjrný, přespanilý, bugarý, gak slunce za wesny?
 Budřo Gasoñ ge to sám, budř gisté z Mantowy pastýř!
 Welký pak se Homér tu gewj perutech po mohútných,
 Básnictwj to otec! gemu pak hned po straně kráčj

Britská Músa mu obdobná; hle, rukau si podawše
 Z temnoty wystupugj ústřednjm k sláwě pocestjm.
 Stjny i wšech tu widjm, genž tknuwše se náruziwého
 Srdce, ge wážnau zagnuli hrau, an Athény radostné
 Ku plesu rozgařili mrawným blahokogně diwadlem;
 Pak i oněch, co garau powybauzeli w zápalu lýru.

540

Wy w druhu swém neypředněgšj! wyř Božstwa kogenci!
 W púlnoci, wám swěcené, nawštěwte mě častěgi takto,
 A hruď mau bugarau k myšlénkám ladte podobným.
 Poklide! tagnuplná moci! záworu tobě otwřám;
 Chbraň, by se tauto dobau poswátnau nikdo neweřel,
 Wýboru krom přátel, genž mau zde druhdy pokornau
 Chýžinu oblažugj čistěgšjm weskrze smyslem,
 Umnostj i ryzau, upřjmswjm nad luzu wyššjm,
 I wtipem obratným, weselostj stále srdečnau.
 Pópe i druhdy milý sestaupá s wýšiny Uměn,
 By zwelebil dobu poswátnau, gi k smjchu pobjdnul,
 Spolku-libým i duchem blahocitnau utrobu zahřál;
 Neb — ač gisté Homér nad něg ljbezněgi nepěl —
 Geště žiwot geho ge spanilegšjm nad geho pjsně.

550

Kdež, *Hammonde* drahý, welewážný náš gsi miláčku?
 Přjtelu lásckyplný ty družbiny pjsně-milowné!
 Ach, proč mládce milý w neykraššj úplni kwětné
 Wesno-rodého ducha — kde ze zárodu rychle pučejj
 Wážnota účinná i cnost gest sjdlila mužná —
 Proč tak záhy našj gsi oderwán náděgi krásné?
 Ach, co platna nynj welečestná oslawy tauha,
 Genž duši naukala twau spanilau? co i zásoba hogná
 Wěd brzo nasnešených? co i zápal snažně čeljej
 K službě vlasti milé, genž háral w spolku welebném
 Wlastenských ginochů, gi skutkem i oslawugjejch?
 Ach, co platny nynj wděky žiwě porozgařugjej
 Wtipnosti plodiwé? co i plápol, Múse hořjej,
 Srdce to přátelské, a onať duše we plesu čistá,
 Genž twau cnost spanilau w něžný ponabádala úsměch?

560

Wšeť to podáno genom, by naděgnau sklječilo tauhu, 570
 A krutě nás učiloť, že žiwot ten zúplna marný !

W *ústupu* takto *tichém* chtěl bych přetráwiti mjlo
 Temno Zimy škaredé w přátel zboru gemno-srdečných
 Bud' čile, bud' wážně, předmět gak zrowna by žádal.
 Pátral bych s nimi pak, zda *Přjrody* stawba nemezná,
 Mocněgšjm zbuzenjm ze prázdnoty powstala nočnj,
 Neb zdali as wěčitá z Wěčné se wyřjtila Mysli;
 Zkaumal i žiwstwo gegj, i pochod, pak zákon a úbyt.
 Wýhledy prostraněné na krásný weškera saunněr
 W postupu pak by se rozložily w naši utrobu wolnau; 580
 A wšeliký sauhlas rozptýlen pak by pogednau
 W důkladnosti plné před okem slaučil se užáslym.
 Druhdy bychom we Swět *bytnostj* wstaučili *mrawnjch*,
 Genž, ač nám se widj spletitým, we pořádku se hýbá
 Wýše porozměřeném, řjzen gsa i ladně poháněn
 Obratnau Maudrosti rukau, genž w dobro obecné
 Wšeco proměňugeť. *Děgepisná* Músa potomně
 Rozsudná by i nás w daleký pouwáděla předwěk:
 Tuť by ukázala nám, gak řjše wyrostly i padly
 W státy porozkotané; co i k oblaze národy wedlo, 590
 Zlepšilo půdu gegich, dwogitých gim udjlelo sluncj,
 A proč skljčeni gsau pod pásmem lesku milého
 W *Přjrody* lůně i zámožném. Tato rozmluwa pak by
 Utrobu rozžala nám bugarau, a wdechula mocně
 W nás ten Božstwa podjl a papršlek wěčně planauej
 Neyčistšjch to nebes, genž swjtj w obce-milownau
 Utrobu vlastencůw a hrdin. Wšak, staw-li tu nižšj
 Méně i působiwý nás nutká stjsniti tagně
 Roznět plápolawý z duše mocně powyšlehugjcej,
 Nad cti-lakotnost powznešeni chtěli bychme ochotně 600
Cnostem saukromným se učit: gak plauti powolně
 W stjnech a po planinách zurčjcejm gemně potůčkem
 Wenkowského žitj; — nebo (gestliže náděge kogná
 Nás by uchwátla we zacloněnou předběžně budaucnost)
 Gak wážným tu okem předgjmati wýgewy ragské
 Wyššj bláhy, nowých i diwů, kdež duch se tužobný

Zrůstu o neskonalém, wstaupánjm nezmezitelným
 Od stawu ke stawu, od swěta ke swětu výše ponášj.
 A kdybychom takowým bádánjm zemdleli wážným,
 Hráli bychom, na poodlewenj, si s wýtworthy opět
Obraziwosti garé, a wyráběli w náwalu lehkém
 Malby ony kwapiwé, ony zástupy pospěchagj
 Rychle widin tĕkawých o nowotném zúplna spolku,
 Gichžto žiwý Důwtip ku překwapu mjlo užjwá,
 Neb gimiž ostenatý Rozmar, sám stawě se wážným,
 K smjchu nutj, že tudjž se i každá žjla otrásá.

610

Wesnice pak mežitjm příkládá k ohni olamky,
 An, gak dotwrzená, wěřená tak i rovně nemylně
 W kupce tiché tu o Petrowských strjdá se pohádka,
 Až strach powěrný wšechněm giž po znaku šimrá.
 Neb se porozwinugj we hlučné hospodě někdy
 Hopky i wenkowské. Wůkol kyne bodrota selská,
 Žert i prostomilý (genž w pastuchy řádra se zabraw
 Lehko porozweselj), prodlauhlý smjch i srdečný,
 Někdy hubička poukradená ruče od boku djwce,
 Genž se šibalsky schwalně stawj, gako by spala pewně;
 Poskoky, šprýmy a lapky, neboť též tance radostné,
 Gež zwuk hudby garé o prostém rozměru řjđj:
 Tak se wečer dlauhý krátjwá rozmile zimnj.

620

Město se rogmó honj. We obecne schůzce besednj,
 Předmětu o wšelikém kde howor we směsce objhá,
 Daw lidu temně hučj. Tĕkawj heyřilci ženau se
 Prandu po rozdiweném oklammé rozkoše pádně
 W zkázu nezastawenau. I wzteklice karbanu pustých
 Zmocnila se zde dušj, že we gjcen wšecko-požjrný
 Zhauby neodwratné cnost wážná, čest i pokognost,
 Daw přátelstwa, rodin, blaženost též wšecka se kácj.
 Bodrý rovně tanec we swětlém hopkuge sále,
 Hned splelitý, hned i rozwedený w různosti peřesté.
 Zwlášť beseda wznešená rozlěwá nádheru lesklau:
 Prohlaubá se kolo, třpytiwá pak šatstwa čarownost,
 Swjce, drahé kamenj, sršiwého i pohledu giskry

630

640

Hogně ligj gemnau po mohútných lesklotu sijnjch,
An heysek, co komár, w této swé záři poletuj
Střelmo tĕká, běle pudrowaná rozkládage kĕjdla.

Teď na diwadle také kráčj duch Hamleta děsný;
Sápe Othello se též; ubohá se Monímia saužj;
Belvidéra také swé srdce u lásce wyléwá.
W utrobu hrůza sršj, a gaté přes ljce se krádá
Mnohdy slza slušná. Někdyť pak Músa weselná 650
Wystawuge swětu též geho vlastnj k pohledu obraz,
Nestranný a lepý zbuzugje tjm chytrale úsměch.
Někdy si strunky i výše ladj, an o wýgewu zpjwá
Krásněgšjho žitj: cokoliw gen člowĕka krášlj,
Srdce i rozněcuge, ctný Bévil k pohledu týčj.

Tyť i — gehož maudrost důkladná gemně zagjmá,
Cnosti gehožto vlastenské a prohledy bystré
W států strog tageny (gjmž swět k hybu stále pohánĕn)
Gsau sdrženyť se wšjm, co Milostek oblību zjšká,
Neb co Gasoň wyrobil žiwným kdy o půwabu ohněm, 660
Tyť — genž skwjti umjš se o důstognosti poluzné,
Gsa spolu ozdoba přjgemná, pěstaun i milostný
Uhlazeného žitj — wenkownj Múse to dopřeg,
Chesterfielde! abyť si Tebau pookrášlila pjseň,
Nežli se zas poletem wrátj we stjny pokorná!
Z tauhy gi po cti newiň, a dowol, w Twém spolku by čackém
(Músa kde wšeliká wolné mjstečko nacházj)
Poznala rozmanitost Twéhoň ducha wyhlazeného,
Poznala srdce lepé, vlastenským genž pohrdánjm
Každau léčku pouplacené moci od sebe mrštj; 670
Mraw by lepý widĕlať (genž podlé wýrky obecné
Předĕj nad hlazenau způsobnost Francie chlubné
Při dwoře nádherném, mnoho-lesklé sláwy milowném),
I wtip a důraznost bugarau rozmyslu ryzjho,
Prawdu i nezkalenau, Attickým genž genom ostřjm
Neb satyrau zmezenau doniká tiše w utrobu chopnau,
A, w duši zwolna měřje, kárá bez drsnoty bolné.
Neb, když se plamenem poponášjš geštĕ čilegšjm,

Nech, bych dobrořečil w den slawný zúplna Tobě,
 Kdy k zboru włádcůw náslušných vlastenci hrnau se 680
 W zápalu, by znali, gak věci gich se podjlně ugjmáš!
 Prawda, Tebau oděná w krásněgšj raucho libostné,
 Kráčj mjrně chodem Twé wýmluwnosti dogemné,
 An s rozumem wolným gasněgšj stále myšlénky
 W postupu zaměňugeš, a z pružné utroby laudjš
 Náružiwosti i poslušné, k hlasu Twému pochylné.
 Ba stranu odpornau tolikěž na chwjli zagjmá
 Mocnost Twá spanilá, když po bludnjku peřestém
 Wýmluwnosti lepé hned zwolna, hned zase rychle,
 Gasnu o důkladném plynuté řeči praudy kotáljš! 690

K sjdlu milému tudjž má šťastná Múso se nawrať;
 Neb hled, gaktě nynj přeradostné chwjle pozimnj
Mrazně ponastupugj, a po gasném blankytu wúkol
 Etherowý se *ledek* wznášj, zraku nestižitelný,
 Sžjrage wýpary nákaziwé, a do powzduchu čerstwý
 Půwodnj žiwobyt potagj powyléwage opět.
 Hustě tlačj se obor wětrný, an w náwalu prudkém
 Audy naše znowa rozčilené w swé náruči ledné
 Swjrá; tjm naši krew k žiwotj zase poznowu křjsj,
 A wštěpugeť nám sjly nowé, genž pružně po čilkách 700
 W rozhonu rychlegšjm k garobugné lebce se tjsnj,
 Kdež duše saustředěná o obratné bodrotě sjdlj,
 Gak blankyt gasná, ostré pak, gak doba zimnj.
 Přjroda wšecká nynj čerstwé Zimy přjsilu ejtj,
 Ač tu blbý pohled newidj, leda zpaustu neřestnau
 A zničenj hrowowé. Pozažehlé od mrazu hraudy
 Ted' w hognosti pigj rostjej poznowu šťáwu,
 A zwolna schraňugj rodný preyt rok na budaucj.
 Na twárjch též rozžiwených rudnosti ohenné
 Palněgi žjř plamená. I praudy w roztoku čistšjm 710
 Gasněgi rowně tekau, že gegich wlny, džjwe posupné,
 Ted' zcela průhledné před okem pastewce se šjřj,
 Chraplawo bublagerj na mráz, genž mocně ge tjsnj.

Kde, *mraze!* twé ge bytj? odkud twá zásoba perná?
 Tagnuplná ty moci, hrotiwá genž na wše naléháš,
 Trýzni gegjž ani oklamawý tok utéci nemůže!?
 Zda twá sjla tuhá, giž spatřiti pohledu nelze,
 Snad dlj w zaubcowatých soli částkách, gichž myriády
 Co kljnky dwogité se po dálné prostoře šjěj
 Powzduchu, země i wod? — Proto často za chwjle wečernj 720
 (Pručce i palně pužen gsa od obzoru krewně rudého)
 S ukrutnau Zimy pernostj přehlaubně se mjsj
Wzduch ledowý, genž rychle dechem rybnjky pokrývá
 Kožkau z modra šedau, a zarážj w praudu powolném
 Zpauzegecj se řeku. Střjž lehká, wazbě uwázlá,
 Genž za dne w polo rozplawená poubjhala praudem,
 Ted' giž wje nešumj, an dle břehu rákositého
 Pewně se zawěšugeť, nebo ostrý kámen ogjmá
 Dlažba co krystalowá, we tuhý chyt mocně utwrdlá
 Blankytu dýchánjm; až ode břehu ke břehu wázán 730
 Praud cele giž zagatý w swých pautech chraplawo mumlá.
 Zmrzlá gasněgi půda dunj, a lomozněgi pozwuk
 Odrážj zdwogeny, an bud' na stráži wečernj
 Pes we wsi zloděge štěkotem nočnjho zapauzj,
 Bud galowička bučj, bud' we wzduchu dálně se dauwá
 Zwuk wodopádu plný, bud' pak po stůpěgi rychlé
 Cestownjka tudjž duto-zwučná pláň se ozywá
 Rozlehlým třasotem. W širodálném étheru obzor,
 Genž swěty nesmjrné otwjrá pohledu w obdiw,
 Ostřegi proskwjawá, celinau pak zastřeno wšecker 740
 Rauchem giskrnatým od točny ku točně se leskne;
 Neb od točny ku točně nynj mrazu moc se dotěrně
 Poklidné za noci spauštj bez přjtrže tjžná,
 Přjrody se zmocniwši walem. Giž wšecker zamrzlo,
 Než gitro, wstupugje na swět wšj přjsily přestý,
 Smutně oko zbledlé otwjrá. Wjdati pak tu
 Práce porozmanité, gež noc we tichosti wywedla:
 Se skapu neb wodopádu (gehož ted' praudy umklé
 Se zdagj, gak by posud welemocným šuměly tryskem)
 Přjmo ropauchy wisj, a malebná aumrazu djla 750
 W barwách pnau se čilých, w podobách twaru rozmanitého;

Zamražený se potok, dalekém po wrcholku naprýsklý,
 Táhne co prauha siwá, genž mrazně ku gitru se leskne ;
 Hág sklánj se také pod wlnkami pjrkwitými,
 A snjh, přimraženjm ponabyw bělnosti žiwěgšj
 Kúru i obtuhlau, kročegem pastewce porannjm
 Hlasněgi ted' křaupá, an bud' to beránky zeslablé
 Pohrauzen w myšlénky hledá, bud s chlumka wrcholku
 (Z pokluzké se těše hladiny) hbitě kolmo se pauštj.

K rozkoši náchylná wenkowská we chwatu mládež, 760
 Kdy wše na odpočinek po zwyklé práci se dáwá,
 Hurtě na *led* se ženeč, kochagjc we hrách se porůzných
 I w šprýmech wšelikých, an ze wšech neyblaženěgšj
 Ke zboru bodře hošjk připogiw se, o zápalu pauštj
 Ted' huřiwého wlka. — Kde i Rýn, powybjhage k ústj,
 W rozložité se dělj w drzo-pyšném postupu rýhy,
 Heyna Batawců bezstrastných z dalekého okresku
 Hurtě si pokluzugj, an hlučných rychle na kúslech
 W způsobu rozmanitém a w točkách odměry pewné
 Wětrem kwapno-letým se honj po běžišti polesklém, 770
 Až kragina wšeliká horugeč giž w rozkoši ragské.
 Po sněhu gjzdau uhlazeném dwory ted'ko sewernj
 Nádheru rozložugj. Na saničkách rychle letjejch
 Mládež rozčilená o udatném záwodu pádj
 Klauzawkau šumiwau, an (bodrych dostihy mužských
 Rozkwětlými nynj wnadami krásljce milostně,
 A kwětem úmrazným žjřjce) Šwédská deerusky
 Neb Ruské krasotinky garé w kole luzně se lesknau.

Zgasněn, čist a wesel gest *den* zdrawo-rozněcugjcy,
 Ač w krátkosti prehá. Ted' slunce na obzoru wáznauc 780
 K gižnj stránce wisj w neyzazšjm šjře poledni,
 Wšj moci an zbaweno w studené skal wřšky narážj.
 Stále posud pohořj lesknauc se w záři lazurné
 O mdlém dotku newj, leda žeť by se údolu auboč
 Od hory odraženým potilař na chwjlku paprskem,
 Neb sněhu kločky lesem padalyř se chwúge pochylné,
 Směska co přeskwostných kamenů, genž w leskloty různých

Wlnkách rozmile se kmitagj. W okresku podálném
 Hřjmá rözkoš oněch, co střelbau zheyrále ljtau
 A s psůw podružinau, nemohaucjch dočkati rány, 790
 Pokrag hůře plenj, počasj než drsně hubjcj,
 An zkrutlého roku přežalostnau zpaustu množjce,
 Zwěř běhutau aneb obpeřenau všude do strachu tjsnj.

Než co všeco to gest?! Gak u nás Zima mizne co djtko
 Z nádhery wyswlečená, gestližt oko rozważugjcj
 Pohljžj w *mraziwé* o trnaucjm úžasu *pásmo*,
 Kdež po měsčje neljtostné noc stále zahustlá
 Nad pauštj kmitawau pohwězdne žezlo wypjná!

Tam we žaláři tuhém bezmezné paušti poděsné,
 Pjřrody gegž ledowé proti útěku zawřelo rámě, 800
 Blandj Ruska *wypowězenec*. Nic naskrze wůkol
 We smutný geho hled nepadá, leda pauštiny sněžné,
 Hwozdy poobtěžené a praudy mrazně utuhlé,
 Genž šjřj dalekých po stránjch wěčně samotných
 Zpaustu swau ledowau až k welmoři zamraženému,
 Neb daleká města smutná, gež nikdy dokonce
 (Leč gen, když karawan wýročnj pauť se uchýlj
 K zámožným hranicem zlato-nosné země Kytagské)
 Zpráwy o lidstwa činech neblažj. Wšak i tu plane wůkol
 Hogně žiwot bugarý; zrozena zde po pauštině lesklé 810
Srstná zwěř bytuget: co ačátem wkusně wykládán
 Přespanilý hranostag, čist gak geho we sněhu stopka;
 Černoskwělý i sobol; pak i ginšjch na sta tisjce
 Srsti do temna hnědé, nebo pestré malby porůzné
 We twaru rozmanitém, přeskwestná to dworu chlauba.
 Kupky diwých gelenů, we dychánek stjsněny úzký,
 Na sněhu čerstwém klidně spěgj; mdlau pak hlavu sotwa
 Nad korunu složítu powypjnage los tu parožný
 W bjlé rokli ležj hlubokém o spánku morautném.
 Psůw a tenat lestných zkrutlému tu netřeba lowci, 820
 Ni třeba mu, hrotiwau by kušj diwo-huěně poháněl
 Zwjřata bázuj poplašená; těžkými obuzky
 (Kdyžt ona seslablá ku spaustám wystrnugjcjm

Utrobu marně tlačj tepawau, bĕdugjce žalostně)
 Úzkostj zděšené krwawý na snjh ge porážj,
 A zweselen ge domů, rozhlasně si gásage, snášj.
 Zde smrkowým i lesem takměř polowičně zapadlým
 Medwĕd nesličný, huňatý stjnůw to obytnjk,
 Klátjcm se ledem naduřen pokradmo se žábrá :
 Wážně si vykračugeť, a mrzut gsa na bauři kypjcj
 Pod krami uprawuge plowawými ložisko si drsné,
 Kde zcela trpĕliwý, chábneho i neznage nářku,
 Utrobu obtužuge proti nátoku bjdy poděsné.

830

Dálnau za kraginau rozlehlé stráně sewernj,
 W nižto widĕt, gak wůz popohánj zwolna Boótes,
Národ bauřerodý, gegž mrazný ostnuge Kaurus,
 Rogmo porůznu tĕká, an, rozkoše neznage welké,
 Nauze se též neleká. On druhdy ku plápolu rozžal
 Člowĕctwo ztracené, w okoweč když úpĕlo ljených,
 Zástupy wálečné wyrogiw, genž, strašně sršjce,
 Gižnj na krage seslabené nehorázně napadly,
 Že swĕt zwjtĕzený ponabyl twárnosti nowotné. —
 Od tĕch wšak *Loparé* se lišj : oni maudře se štjtj
 Nesmyslného a zkrutlého zlé wálky řemesla,
 An nepřegjce si wjc, než prostá Přjroda dáwá,
 Swá pohořj milugj, kochagjce se w bauři burácné.
 Žádná zwůle lichá, ani nauze z nádhery pošlá
 Zheyrale gim nekalj žiwota klidného potůček,
 Genž skrze neskonalé a žalostné wezdy zatáčky
 Ctižádosti hrdé nebo rozkoše ljtĕ nebauřj.

840

850

Reny činj wše bohatstwo gegich, mile poskytugjce
 Gim stany, šatstwo i lůžko tiché, pak strůge domácj,
 I zdrowo-datný rovnĕ pokrm, gako rozkoše ějši.
 Gich hlasu poslušna, skloňugj ta howádka powolně
 Šjgi swau ku sanjm, a letj gimi w úprku rychlém
 Kol po horách a doljch, gež nasnesl w obvodu dálném
 Snjh mramoro-škwrnatý, an (oĕjm kam možno dopařit)
 Modrau gest potažen hladinau ledu nezmezeného.
 Blesk meteóru pak kmitawých, genž w pochwatu řjtj
 Zári pooblomenau zde wisjcj s bánĕ nebeské,
 Neb swit hwĕzd a mĕsjce čilý, gichž ostřegi poblesk

860

Podwogitý tu sršj po blyštné paušti podálné,
 Gim mile nahražugj we sewernj půlnoci hlaubce
 Den diwný, genž gim k lowu gasně a rozmile swjtj,
 A k Čudským ke trům odwážné gich kroky wádj.
 Žádaucj Garo pak se wracj, a tu ze strany gižnj
 (An zoře zasmušilá se bljžj w přjchodu wolném)
 Slunce přjwětíwé, zprwu pauze se wykloňugjcj,
 Šjřj w postupu giž swau křiwku powolně kypjcj ;
 Až, za mėsjcůw pak weselých wjdáno radostně, 870
 Běh swůg kraužkowitý giž dále a dále zatáčj,
 A — wždy bljže nořjc spanilý swůg okruh ohenný —
 Wzhůru opět se točj, a wstaupá k báni nebeské.
 W tom počasj weselém po řekách, gezerech i mohútných,
 Kdež duhowé se hory wztýčugj čistého Niémi,
 A kdež růžemi obklopené toky Tenğlio wálj,
 Ryb oni hogně lowj. Na wečer pak, swau si radostně
 Giž naložiwše kořist, wracegj k stáukům se domácjm,
 Kdež čile den po celý w užitečnau hrauženy péči
 Krb gim připrawugj bodré ženy, úhony prosté. 880
 Rod to přebłažený, žalonosné neznage nauze,
 Laupeže zákonné, ani násilného hubictwj!
 Zištnost ukrutná w geho srdce nerozlila nikdy
 Sjmě neřesti šedé ; wenkowský bez wady lid to,
 Genž o zločinstwu newj, a gehož pak děwčata kwětná
 Útrappným podechem newěrné lásky newadnau.

Stále podál se šinauc, až přes Tornéu gezernau,
 Heklu i přes sopiwau, genž žjřj we sněhu paušti,
 Ğrónsko i přes daleké, ba samé až k *točně sewernj*,
 Kde slabšj ponenáhlu žiwot naprosto umjrá, 890
 Músa powolně tĕká na swé odchylce samotné,
 A zde si hopkugeci přes prostory úžaso—rodné
 Pod nebem obnoweným na nowá plesa w údiwu patj.
 Bydljc we *hradu*, wystawěném z ledu blankytowého,
 Zdež *Zima* zasmušilá swůg dwůr wede rozkoše prostý,
 An we gegjch wětrných napořáde o pohluku sjněch
 Wichrůw rozhučelých zlobo—kognau slýchati zpauru.
 Útoky na wzteklé zde přemýšlj krutnice ljtá :
 Zde mrazem ozbroguge wětrné pluky wšeccko—hubjcj,

Kraupy robj kaziwé, sněhowau si i zásobu chystá,
Genž slauzj gj k podmaněnj polokaule podálné.

900

Pak opět se winauc ke břehům východně Tatarským
Músa tĕká šjrym pomořjm, přežalostně hučejm,
Kde zhola od pračasůw roztánjm *nikdy nepustlý*
Snjh nad snjh w čeřitých spaustách se poděsně nanášj,
Že z ledu tjm se nowá hora přes horu tyčně wypjná,
Genž se z dálky gewj plawcům (welemocně užáslym!)
Beztwara co bělawá, nebo oblaka kupmo naneslá.
W děsnau klenbů ponadšinuté přes praudy kypcej
Spausty na spausty se tu škaredj, nebo strašně se řjtj,
Gak kdyby se zmola předwěkowá byla wrátila opět,
Až se i tůně trhá, a we úhlech swět se otrásá.

910

Těž samo *welmoře* wje odolat na prosto nemůže
Wzteklotě pautagecj, an při wšj zpauře burácné
Stjsněno gest w *okowy mrazu*, bez meze gjmagecjho,
W hlaubku na sáhy mnohé ztuha připnuto ke dnu sinému,
A k tichu giž nuceno: zbledlá-tě to prostora dálná,
Drsně krytá wlnitým pahořjm, wšj rozkoše prázdná
I wšelikého žitj, genž (hrůzných záhy měsječůw
Se strachugjc) k gihu se sklidiloť! Nebohým běda plawcům, 920
Genž ztrnulj tady — nasnešených zamotawše se we krách —
W slunci zacházegecejm poslednj uzřeli záři,
An giž wraždyplná, samodružném we mrazu soptje,
Noc gim předlauhá o poděsném pomraku rázně
Na hlawy se spauštj! Takowý Brita rovně osud byl,
Kdy s *prwnj* to lodj (Britowé co newážili statnj?!)
Průplaw gest tu hledal, po kterém se i pj dili pozděg',
Ač gen marně, ginj; neb zdá se, že Přjroda žehřje
Přjstupu geg docela wěchnau byla zawřela šaupkau.
W strašných těch zachycen kraginách Arzíny poděsné 930
(Kdež geho loď, nemohauc odolat, naprosto uwázla
W tůni co skála tuhé) on, tež geho sandruzi bjdnj,
Každý překwapený we plné swé práci porůzně
W ledné zmrzly sochy: k prowazj byl náhle upaután
Plawnjk zasmušilý, lodiwod pak u wesla utuhnul.

Bljže u těchto břehů, kdež bugný Óby kotálj
 Praudy ponamražené, *poslednj lidstwo* obýwá.
 Zdeř polowičně gen obžiwená od slunce dalého
 (Genž bylinám, gako člowěku, zrůstu i dospěchu dáwá)
 Lidská přjrodnost se gewj zcela w útwaru drsném. 940
 Perným před počasjm se w hlaubné geskyni ukryw
 Ohni při zasmušilém, při skrownotě potrawy bjdné
 W temnu širém se mořj rod, wyššj oswěty prostý,
 Dřjmage gen w kožinách. Nezná on žertu čilého,
 Ni zpěwu, ni spanilých pocitůw, ni žiwého bytewstwa,
 Leč gen medwědy přjbuzné, genž wenku se laudj :
 Až pak gitro choré, zgewugjc swé růže zawadlé,
 Saumrak předlauhý powyléwá přes pole lesklé,
 A s taulem diwochy k potřebné houbě wybjjzj.

Pro blaho účinná což *wláda* přispěti může 950
 K člowěka přetwořenj! — Rozlehlý po břehu dálném
 Národ (naskrze newzdělaný doby od starodáwné),
 Krag též ohromný — ale bezřádný — *hlawa gedna*,
 Nadšena mocně nebem, z gothických zkrjsila temnot.
 Toť *Petr* neskonalý! w mocnárů zástupu prwnj! —
 On swé země krotil, gich skály a bahna nerodná,
 Plesa a praudy gegich, pak i gich syny těžko powolné;
 A sweřepé *diwochy* podrjdiw wládě rozumné,
 W hebké mysli *lidj* gemněgšj giskry zaujtíl.
 Předwěkowých wy stjny hrđin, genž po wěky dlauhé 960
 Nasnažili gste se, přepracný uskutečniti náměr
 Řjše spráwněgšj, pohledžtež, gak tu pagednau
 Diw wykonán! patřtež tu na wládaře oslaweného!
 Swůg rodowý on opustil trůn, kdež pauze mohútné
 Stjny wládly posud s mocnostj, podstaty prostau;
 Powznešený rozumem, dwora nádheru wolně zawrhnuł;
 Prohljdnul kraginy wšeliké, a we přjstawu každém
 Žezlo swé ułožiw, weleslawné bedliwo rámě
 K prácem gest přičinil prostým, ba i často potjžným,
 A sbjral wšude prospěšných wěđ i obchodu sjmě, 970
 Maudroty občanské, a nowé zkušnosti wogjnské.
 Poklady Ęwropy nastřáđaw we domow se ubjrá!

A hle, tu města dawem po swětlé pauštině rostau ;
 W drastech zasmušilých se usmjwá úprawa rolnj ;
 Praudy poodlehlé w přátelském swazku pogj se ;
 Euxiu žasně gekům Baltické tůně naslauchá ;
 Loďstwa hrdá po mořjch se ženau, gež půda korábnj
 Předtjm nepěnila zmužilá ; hle, i wogska pořádná
 Lesklé swé šiky rozšiřugj, zde udatně pudjce
 Půlnočnjho nazpět Alexandra zbůgnotu drsnau, 980
 Tam syný zas drhawé přjrsného Turecka dēsje !
 Nešwara, hlupstwo, lenost ; na předešlau hanbu hrdobné,
 Hurtě ze země kwapj, an wšeccko tu w obwodu žjřj
 Carskau statně wodjno rukau, genž křjsila wšeccko ;
 A wědy, obchod i wog we zrůstu ge patřiti wůkol.
 Maudrota což gehu rozměřilať, co i zjskala mocnost,
 To wše i powznešený dotužil gehu mocněgi přjklad.

Ostřin swých wečerem otupiwše si wětry fučejj,
 Mumlawo od gihu z hlaubky dugj. Mráz w úchwatu giž ted'
 Podmaněný ruče rozpauštj *tůnjm* se ronjecjm. 990
 Giz lesknau se hory škwrnité, a přjwaly pustlé
 Okrag nawlažugj. Praudné řeky náhle tu rostau
 Wjce netrpjce wazeb ; s hor pak nenadále se řjťj
 Po skalínách a lesjch w širo-sáhlém roztoku kalném
 Na sta tisjce sněhem kogených ted' pospolu bystřin,
 Žeť, kudy praud se gegich walný žene, pláně šumjcej
 Gsau změněny w paušř bahnau-plnau. Plesa bugně hučejj,
 Točnu co oplachugj škaredau, giž wjce i nechťj
 Zůstati ted' w okowech Sewera, ztuha wládagecjhо,
 A hbitě se zwedagj, wlny k ostré zpauře nutjce. 1000
 Slyš, gak rozduřený tu hukot neustále pobjhá
 Přes tůň roztrhanau, až prasklá spausta nagednau
 Na sta tisjce ledin ku nebeské báni wypjná !
 Těžko tu *lod'* plowe obtěžená bjdnjky bledými,
 Tak že — pozahražená spaustau ledu naplaweného —
 Kotwu zarážj pod krytbau wydutého lediště,
 An mézitjm noc praudy halj, a hrůza se dēsna
 Dēsněgšj tjm býti widj. Ach, gak snese sjla
 Lidská heyno nehod, genž gsau gi sklčjily wůkol ?
 Hlad duši žjragec j a unawnost we mdlobu padlá, 1010

Wichru a wlu hučenj, pukagjej ledniny praskot,
 Genž brzo ustáwá, brzo we wzteku poznowu bauřj,
 A strašným hlaholem po zuřjejm welmoři hauká.
 Strasti ku rozmnoženj Leviáthan hrúzo-poděsný
 S heynem swým leniwým o posnprém žertu buráčj
 Tůni po rozgečené, mezitjm an strašliwo temnem
 Z dáliny od sinawých pomořin wšj potrawy prázdnych
 Nad wichrů hučenj gestiř ryk slýchati bědný
 Stále šelem hladowých, čekagjejeh trosky korábuj.
 Wšak *oko Prozřetnosti* milé, bez přjtrže bedljc, 1020
 S blankytu ljtostně shlžj tu na práci malátнау
 Smrtujkúw giž zaufaliwých, bezpečně wedauc ge
 Ze wšech hrúzo-plných bludnjú strasti osudné.

Giž hotowot! krušná Zima temnotu rozpiala šjrau,
 A strašně wlaďařj roku giž cele podmaněnému.
 Ach, gak mrtwa ležj bezwładná řjše bilinstwa!
 Zmlknul giž libohlas wšeliký, ano šjře tu hrúza
 Paušř swau rozstřela teď! — Zklamaný to člowěče rozwaž!
 W *obraz swého popatř žiwota*: krátkem ti ucházj
 Twé Garo rozkwětlé, wraucj twá Léta mohútnost, 1030
 Twůg Podzim krotký, stárjm genž rychle ti wadne;
 Až k posledku bledá Zima přigde, a wšecko ukončje,
 Zawře gewiště celé. Ach! kam wznešenosti uprehly
 Twé sny wšecky nyuj? nestálá kam se blahosti
 Náděge, kam podělař? hltawá kam i oslawy žádost?
 Péče neukrotné? kam ony dnůw trampoty hlučnych?
 Kamže noci zmařené w plesu? kamž myšlénky uwázlé
 Zdeř mezi zlým i dobrým, w něž rozwrhnut ge žiwot twůg?
 Wšecko hle zmizeloř! Gen *cnost* žige wěčně gedinká,
 Družka to člowěka neskonálá, genž stále mu wěrná, 1040
 Geg bezpečně wodj k wyššj blaženosti. — I pohled!
Slawné gitro se giž zgewilo! zrozenj tu opětne
 Země widjš i nebes! — Hle, procitlá Přjroda heslo
 Uslechši tworiwé k mladšjmu si hopkuge weyskem
 Giž žiwotu, s kraššj podobau, wyprošřěna nawždy
 Wšj smrti, wšech i nehod. Tuř wěčný rozměr ohromný,
 Wšecko poobsahugje a wšecko pogje ku celosti
 Sauhlasné, rozumu zraku bystřegšjmu se gasnj,

Gak mile rozkošná wždy podál wyhljčka se šjřj.
 Zaslepenj wy hrdj! wy tytýž mudráci gešitnj! 1050
 Teď Mocnosti oné w podlém prachu hanby se kořte,
 Maudrotě, giž winili gste začasté: přjčinu wizte,
 Proč žila nezgewena zde skromná zásluha často,
 Bez sláwy skonagjc; proč člowěk práwa-milowný
 Strast gen měl za podjl a žalostné utroby trpkost;
 Proč wdowy bez pomoci, s nimi proč tu w nářku sirotky
 Tráпил hlad w samotách, an nádhera bugně boháčů
 Hliwěla gest wilná, nucugjc myšlénky ohyzdné
 K obgewenj potřeb marných; proč prawda nebeská,
 Mjrnost proč spanilá krvawé znaky nesly začasté, 1060
 Metlau powěry gen wražené; proč bol tu po wůli,
 Neykrutšj co lupič, wtělený co w řádra nepřjtel,
 Šťastnost wšecku kalil! Wy cnostnj w bjďě tonaucj!
 Hrstko šlechetných wás, co potud gste stáli udatně
 Pod břemenem žiwota! krátkau chwjlečku potrpte;
 Neb co slabý zrak wáš (gjmž wám tady poznati částku
 Lze skrownau gediné) mněl zlým, toho nestane wjce:
 Bauře krutá Počasů zimawých skončj se brzičko,
 Pak *Garó neskonalé* poobegme wšecko we náruč!

HYMNA K BOHU.

(Závěrek „Počasů.“)

W těch věcech, an se měnj, všemohaucj Otče gewjwáš
Rozmanitým se Bohem! Bez přjtrže rok kologjecj
Ay plyne stále Tebau! Neydřjwe za Wesny radostné
Krása Twá vstupuge, sduženy s nj láska, milostnost.
Tuť role plápolagj, balsám wane po wzduchu mjruém,
Wýšiny prozwukugj, radugj se tu w úsměchu háge,
A w každém smyslu, w každém gest srdci plesánj.
W Létě potom mocná Twá wládne sláwa welebná
Swětlem gsauc oděna, w němž blyštné wedro se mjhá,
A kwašené počasj sluncem tu zralosti docházj; 10
Twûg tu i hlas rokuge hrůznau o hřjmotě bauřj,
Z gitra aneb w polednách, anebo kdy wečer se ubjrá,
Kol potoků w hágjch, i zefyrku pošepmo howorném.
Pak w Podzim se widj Twá štědrota bez meze býti,
Pro wše tu uprawugjc hody, což žiwotem se ozýwá.
Gak ge děsen za Zimy zhled Twûg! Ay mračna burácná
Obhalugj Tebe, an tu nečas nečasem se pohánj! —
Temno welebné! — Nad perutj popolétage wjru
U. wznešenosti, weljš swětu, by skláněl se pokorný,
An mocný si kořjš i sewernjm Přjrodu wichrem! 20

Kruh to tagemný! Sjla gaká i zběhlota božská
Tu hlubokým se gewj pocitům! Prosté to komonstwo,
A wšak sauhlasném we pořádku smjšeno luzně,

Sestaweno něžnosti rukau, též dobrotiwosti.

Gak daw neshledných stjnuw mile w stjny se trácj!
 Gak tu wšeccko geden we celek sauhlasně se ljbá,
 W postupu každinké že o sobě k rozkoši wábj! —
 Wšak putugje co diwoch citu prostý, zewluge často
 Člowěk; newšjmá si Tebeť, nic Twé ruky mocné,
 Genž u tichém mlčenj činná ony kaule otáčj, 30
 W hlaubech nezgewených pracugeť, pak štědre wyrábj
 Hognotu utěšenau, genž Wesnu krásně odjwá,
 Přjmo která se slunce metáwá plápolem audnj; —
 Té ruky, genž twory wšeccky kogj, genž bauře pohánj,
 Genž pak, anoť se milostná kdy k zemi proměna chýlj,
 W zápal rozvílený žiwota zpraužek se dotýká.

Přjrodo slyš! a duše w gedno spog wšeccky žiwaucj
 Pod šire rozsáhlým blankytné oblohy chrámem
 K pokloně powšechné, by k wýši w plápolu staupál 40
 Prozpěw pospolitý! Wy hudebnj wěgte zefyrci,
 Wěgte lahodně, neboť Geho dech wám dýše lahodnost;
 Tam howorem si rokugte o Něm w rozsedině pusté,
 Kriwě kudyť semotam nad skálaw smrk se koljbá,
 A stjn nahnědlý k zbožnému tu úžasu šjřj.
 Wy smělegi-zwučnj, gichž z dálky ge slýchati nápěw,
 Genž swětem ustrašeným třásáte, ku wýši zawedte
 Zpěw swúg bauřeplný, mluwtež, Kým takto zuřjte.
 Chwálu Gemu wzdeyte, krutinau se potůčky čeřjcej,
 Chwály ty bych se chopil, pobljž wám mysle kdy krátjtm.
 Wy hluboké řeky prudko-toké, střemhlaw se ženaucj; — 50
 Mjrněgšj potoci, zwlhlým se točjce bludištěm
 Tam dolinau; ty zwlášť pak welmoře hrůzowelebné,
 Genžto o sobě swětem podiwů gsi plným a tagemstwa,
 Ozwěte rozhlasnau wy Geho chwálaw se, Gehožto
 Wětšj bauřiti hlas tu welj, tu ukončiti bauři.
 Zápachu hogně wydey s owocem ty kwjtku, bylínko
 Též směsícj Gemu, slunce Gehož wám zrůstu udjlij,
 Wůni Gehož dech wám darowal, Genž wás i pobarwil
 Swým štětcecm. Klaňtež se mu háge i wy plody rolnj
 Rozwlněné, a šumem swým nadchněte žence pošepným, 60
 Kdy k domowu wracegj weselé za blesku se luny.

Hwězdy wy, genž na nebi bdjte, kdy w spánku tichaunkém
 Mrtwá země o sobě newj, ó legte paprsky
 Swětla wy, angelský gichž zbor struny ladně probjrá
 Lýry stjbrozwuké, kdy w plápolu obloha zárj.
 Welký dne zdrogi ty! — wěrný nám obraze wezde
 Twůrce swěho, anoť newywážné stále wyléwáš
 Přes swěty šjrokolem žiwné ono welmoře swětla —
 Slunce! na přjrodu piš každým Geho chwálu paprskem! — —
 Bauře z temna hučj, swěte rozsáhlý tu utichni, 70
 Anto nad oblakami slawnau teď slýcháti hymnu. —
 Bežte pahrbky opěť, ty gegich pak w ohlasu pozwuk
 Měšná skálo zadrž! hlaubným bukotem skotu hučte
 W odpověď doliny! wždyť Welký wládne tu Pastýř,
 A bljžj se Geho králowstwj, úhony prosté.
 Pak w plesu nastuptež lesy; bezmezný se wyléwey
 Zpěw z hauštin! Když den pracný unawen gsa umjrá,
 A w spánek klade swět, w hlučné genž trampotě umdlel:
 Ptáčku ty roztomilý, něžný ty slawjčku okauzli
 Stjny tu poslušné, a nauč noc chwáliti Twůrce! 80
 Zwlášť ale wy, k nimž w úsměchu wšecko tworstwo se taulj,
 Genž hlawa, srdce, gazyk šjrého gste wšehomjra,
 Zwlášť wy *lidé!* korunu slawnau té hymně doložte
 O zboru měst walných; swěto-warhany hlučně doplňte
 Dlauho-zwukým hlaholem, genž často basem se dugcejm
 W přestáwkách slawných se ozýwage, hlasně wyráždj;
 A, plápol kmitawý každým an wzroste plamjnkem,
 Wraucnostj sduženau ku nebes powznete se wýši!
 Neb-li raděg luzné wenkowské stjny woljte,
 Chrám kdež poswátný w každém wjdáte lesjčku: 90
 Ať pastýře tady trestinka i děwčete pjseň,
 Rozhořalý tu seraf, s njm pak básnjkowa lýra
 Ročnjch, an kólugj, Počasû Boha we plesu chwálj! —
 Pakli milý předmět ten gá bych z mysli wylaučil,
 Kdy z Gara kwjtky pučj, neb když Letnjm we paprsku
 Stráně se čerwenagj, neb skwj Podzim se dogemný,
 Neb kdy Zima mraziwá bljžj se na wýchodě temném:
 Ať oněmj mně gazyk, nemalug wje obrazotwornost,
 Mrtwo radosti nechať mé srdce přestane bjti!

Byť pak osud surowý w neyzazšj mne krage zahnal 100
 Země milé zelené, diwochů dalekého do pásma,
 K nezpěwným až někde řekám, kde na východu slunce
 Indie swršký zlatj, nebo západnj kde papršlek
 W ostrowech Atlantských plamená : ay wšecko mi gedno,
 Gešto Boha wšude přjtomnost poznáwati možno,
 W pustině tak prázdne, hlučném gako we zboru města ;
 A kde žiwot gest On wywodil, hognost ge radostj. —
 I kdy gedenkrát poslednj mi hodinka zacinká,
 A w swěty pak mne nowé okřjdlj k panti tagemné:
 Poslechnu hlasu rád, a nabyw pak tam znowa sjly 110
 Zpjwati zas chci nowé diwy ; wždyť pak nelze mi gjti,
 Leč gediná Láska kdežť opěť w úsměchu wládne,
 Genž ony okruhy tamť, i gegich syny pěstuge stále,
 Ze wšeho, zlým což mnjme, genom nám dobro wywádj,
 A z toho zas lepšj, tjm pak bez přjtrže lepšj
 W stálém rozmnoženj. — Než sám w tom Swětle se trácjm,
 Gež lidským gazykem popsat důstogně nemožno ! — —
 Wýmluwným mlěnjm chci Gehoť rozgjmati sláwu !

Poznámky k „Počasům“*).

G A R O.

Werš

5. Hraběnka **Hartfordová**, napotomnj wéwodkyně **Somersetová**, byla, když gj Thomson „Garó“ wěnowal, geště welmi mladá, načež i slova „twau wesnu“ (*thy own Season*, twúg vlastnj Počas) narážegj. Wiz Thomsona žiwot.
21. **Wolawka peřestá**, ginák bukač, *ardea stellaris* der Sternenreihér, die Rohrdrommel.
- 26.27. Slunce wstupuge dne 20. března do znamenj berana čili skopce (*aries* ♈), a 20. dubna do znamenj býka (*taurus* ♉).
55. **Virgilius Maro**, latinský básnjk, nazwán zde „wenkamilowným“ za přjčinau známých „Zpěwů pastýřských“ w českoslowanském překlada od Winařického a Holého), pak „Georžik“, z nichžto zlomek český podán od Šohage w časopisu Českého Museum 1840 sw. 1.
59. Komu zde w paměti netane praotec českého králowského rodu Přemysl, od pluhu k ugetj vlády zwolený (wiz „Přemyslowce“ od Wocele, str. 12); potom Cincinnatus, gegž Řjmané taktěž od pluhu za diktátora zwolili, (wiz Livius II., 3. pak „Zimy“ werš 512); aneho Řek Philopömen (wiz „Zimy“ werš 493—497) a giných wjce?
108. **Auğusta**, králowské hlawnj město Londýn.

*) Proti wýčítku, že zde některé giž známějšj věci uwedeny gsau, ohražugi se tjm doloženjm, že snad předce to neb ono některé části našeho obecenstwa známo nebude, kteréž posud z wětšjho djlu nemá prostředkú k nabýwánj známosti wěcj podobných. Až, bohdá! předewšjm encyklopédický slownjk mji budeme, také takowýchto poznámek potřeba přestaae.

Wers

208. **Newton**, na slovo wzaty matematik, hwězdoslowec a přirodozpytec prwnj welikosti; zdokonalil zwlášť nauku o swětle a barwách, a obgewil zákony přitažliwosti. Že Thomson pěknau báseň památce geho wěnowal, giž w žiwotopisu podotknuto gest; také slawný básnjk Pope gemu tento welmi w ý z n a m n ý náhrobnj nápis složil :

Nature and natures laws lay hid in night ;

God said : „Let Newton be !“ — and all was light.

České přeloženj téhož nápisu wiz w Josefa Junğmanna „Sebraných spisech.“ — **Hranola deštná** (*shovery prism*), das Regens-Prisma ; gelikož se průzračnostj dešťe paprsky swětelné w sedmero barew duhowých rozlučugj. Wiz Smetanůw „Silozpyt“ str. 192.

263. Srowney podobná mjsta u Hesioda a Horáce, pak u Izaiáše XI, 6. 7.

373. **Sámošský mudřec**, t. g. Pythağoras, gehožto rodišťem byl ostrow Sámos. On swým učencům naprosto zapowěděl poźjwánj masa, gednak, že člowěku upjral práwo nad žiwotem zwjřat, gednak, že poźjwánj masa překázeti se mu widělo w postupu k wyššj dokonalosti.

448. **Bukwice**, *betonica*, die Betonie.

456. **Z Mantowy pastýř** t. g. Virğil, narozen w gedné wesnici kraginy Mantowské (*Mantua*), kde geho otec rolnjkem byl. Narázj zde Thomson na přjgemnost čtenj některého klassika we stinném ústupu krásné kraginy romantické.

483. **Libinka**, smyšlené gméno, *Amunda*.

530—551. **Sněžěnka**, *galanthus*, die Schneebume ; šafrán, *crocus* ; sedmikráska, *bellis perrennis (variatio major)*, die Maassliebe ; chudobka, *bellis perrennis (variatio minor)*, das Gänseblümlein ; hognozwonka čili mnohokwěťka, *polyanthus* ; pohoněnka ginák pohaninka, *anemone*, prwosenka čili petrkljč, *auricula*, die Aurikel ; pryskyřnj, *ranunculus* ; pižmowěnka *adoxia moschatelina*, die Bisamblume ; jacinť čili jacinček, *hyacinthus* ; (*Hya-kinthos* byl dle báge Řeků spanilý Spartán a miláček Apollůw. Gedenkráte Apollo s njm hrage, tak silně swým klubem (frčkem čili taušem, die Wurfscheibe) o zem mrštil, že

Wers

tento wšj mocj odražen, Hyacinthowi w čelo wljtnul a geg zabil. Apollo, truchliw z gehu ztráty, utwořil z krwe gehu, čelem wyprýštělé, krásný jacint). — Žonkila, die Jonquille; narcisek čili mágowéoko, *narcissus*; (Narcissos byl dle báge Řeků krásný ginoch, který chtěge ze studánky se napítí, w nj swau podobiznu spatřil, a domnjwage se w nj společnjka widěti, tak daleko se napnul, že do nj spadnuw, žiwota pozbyl.) — Hwozdjček čili karafiát, die Nelke; rychlička, die Federnelke.

636. Česmina, die Stechpalme (*ilex aquifolium*).

757. Kilda, neywdáleněgšj z ostrowů na západnjm břehu Skotska.

906. Lyttelton byl kancljřem královske pokladnj komory; sepsaltě „Drobné básně“, několika románů, a „Děginy papežů“, zwláště wynikagcej. „Sad Hağleyský“ (*Hagley-Park*), gméno wenkowského sjdla Lytteltonowa. Bjdný zahradnický wkus francauzský, gegž zwláště Le Notre w Anğličanech byl rozšřil, počal w tuto práwě dobu ustupowati lepšjmu, tak nazwanému anğlickému, který si welikau zahradu krásné přjrody za wzor bral. W tomtěž slohu, který giž básnjci Bacon a Milton we swých spisech wytknuli, a o gehožto uwedenj we skutečnost se byli chwalně zasadili zahradnj umělci Kent a Brown, gesti také swrchu gmenowaný Hağleyský park založen. Lyttelton dal zde Thomsonowě památce ozdobjnó chrámeček s pěkným nápisem postawiti. Wiz „Thomsona žiwot“.

909. Tempe, krásau na slowo wzaté údolj w Thessálii, gež působily hory Olymp a Osse.

936. Lucinda t. g. twá choť.

957. Sj nec (*the Hall*, die Halle), t. g. libohrádek w témže „Hağleyském sadě“ lorda Lytteltona.

961. Cambria čili Cambray. Toto gméno také dwa ostrowy poblž břehu Skotského nesau, totiž Large-Cambray a Little-Cambray.

994. Swodný hlas; naráženo zde na bági o Sirénách, klama-wých to obywatelkách skaliny w mořské úžině mezi Italskem a Sičiliij, kteréž lichotiwým zpěwem a ludbau plawce

Wers

k sobě wábily, a když tito se přilákati dali, ge pak pohubily. Gména gich byla: Leukosia, Liĝea a Parthenope; mělyť pak podobu půl panny a půl ryby.

L É T O.

29. **Dodington**, napotomnj lord Melcombe; wiz „żiwot Thomsona.“
43. **Blženců středawých** čili se střjdagecjch. Dne 21. čerwna sestupuge slunce se znamenj bliž enců (*gemini* ♊) a wstanpá do znamenj raka (*cancer* ♋), čjmž učiněn začátek léta.
100. **Hladolet** (*Saturnus* ♄), gméno oběžnice w našj saustawě slunečnj; on gest po Nebešťance (*Uranus*) od slunce neywjce vzdálen, a dokonává swůg oběh okolo slunce teprwé za třidcet let (ne za čtyřicet, gak se w text omylně wlaudio). Thomson geg nazýwá „neyzazšjm“, poněwadž za geho časů Nebešťanka geště obgewena nebyla. — Dobropán (*Mercurius* ☿) gest w našj slunečnj saustawě oběžnice neymenšj a slunci neyblížšj, kteráž za 88 dnj swůg oběh odbýwá. Wiz Smetanowo „Hwězdoslowj.“
115. **Slunnjk** čili ekliptika gest zdánliwý okruh na obloze nebeské, gegž slunce od západu na wýchod každoročně obpisowati se zdá, a kterýž w tak nazwané dwanáctero znamenj nebes gest poddělen. Gedna geho polowice ležj na semnj, druhá na tannj straně rownjku čili äquatoru. Wiz Smetanowo „Hwězdoslowj.“ 16.
156. **Nabělawý**. Barwa bjlá gest slaučenj wšech gednotliwých různobarewných paprsků. Wiz Smetanůw „Sjlozpyt“ str. 193.
216. **Ze wšechněch gediná** t. g. slunečnice čili otočnjkwětšj, *heliotropium*, die Sonnenblume, Sonnenwende; kwětina ta otáčj swůg kalich wždy po slunci.
430. **Nad Francauzska bĝhem**. Naráženo zde na mnohé prospěchy, gež Angličané pod králownau Annau we Španielské nástupnj wálce (Successionskrieg 1702—1713) nad Francauzskem po zemi i moři sobě wydobyli.

Wers

564. **Stanley**, gméno mladistvé djwky a důwěrné přítelky našeho básnjka, která léta 1738 w 18tém roce swělio wěku zemřela. Wiz „Thomsona žiwot.“
637. W kraginách rownjku bližšjch býwá úswit wždy kratšj, nežli w oněch, které gsau od něho vzdáleněgšj.
640. **Wětřjk powšechný**, který mezi obratnjky (Wendekreise) od východu aneb od geho bokůw (totiž sewerowýchodu a gihowýchodu) neustále wěge. Půwoden geho gest otáčenj-se země od západu k východu, a působené tjm stjsněnj wzduchu rozředěného.
645. **Dwakrát slunce se nawracugeti**. We wšech pásmech mezi obratnjky stogj slunce — anoť (zdánliwě) ku předu a zase nazpět staupá — každoročně dwakráte prostopádně, což onu úrodnost způsobuge.
663. **Owocněna**, bohyně štěpnic a owoce, ginak Pomóna; byla dle báge choť Vertumnowa.
667. **Tamařinda**, owoce přjgemné chuti zawinulé, kteréž we východnjch kraginách na stromě, Maderam-pulli nazwaném, roste; sušené také do cukru nakládáno a rozesjláno býwá.
670. **Bludnjky fjkůw Indických**. Fjk Indický čili smokwoň nábožná (*ficus religiosa*) spanštj tenjčkě wětwe co wlákna až k zemi, které ugjmagjce se půdy, w nowé stromy wyrůstagj a takto gakoby les wúkol hlawnjho kmene působj. Wiz wyobrazenj „Swětozoru“ I. str. 49.
677. **Mléka-plný**; rozumj se zde bjlá, mléku podobná, a lahodně chladjčj šťáwa kokosu.
710. **Hroch**, das Flusspferd, Nilpferd, ἰπποποταμος. W orižínalu užjwá náš básnjk zde slowa Behemoth, což podlé smyslu to samé znamená. Neboť hebrejské Behemoth תַּיִם מְדִינָה (také w biblj Job. 40, 10 atd. se nacházegjčj) pocházj vlastně ze staro-ěgyptského Pehe mout, t. g. w o d n j b ý k; toto pak z kořenných slow: P (pohlawnj slowo čili artikul), che = býk, a mout = woda, složeno gest. Srowney *Jablonskj Opuscula*, Tom. I. pag. 52.
717. **Niđer**, (*Nigris*) čili Sen e ě a l, ohromná řeka w Africe, která skrze Niđericii protékagjč, do Atlantského moře se austj. (Wiz wers 822).

Werš

718. **Ĝanĝes**, řeka w Asii, národům Indickým poswátná.
740. **Snjžiwiši ho we zpěwu**. We všech kraginách horaucjho pásma ptactwo sice krásněgšjm peřjm ozdobeno gest, nežli naše; ale zpozorováno také, že geho zpěw gest méně lahodný.
712. **Montezuma**, poslednj panownjk Mejika podmaněného od Španiela Ferdinanda Korteza roku 1519—1521. Mejičané a Peruáné užjwali pestrých ptačjch per k ozdobenj hlavy a beuder; odtud raucha peřestá we werši 741.
750. **Sennar**, gméno ohromné pauště mezi Abyssinij (Habešj) a Nubij w Africe.
806. **Ĝojam**, králowstwj w Abyssinii.
808. **Dambea**, weliké gezero w králowstwj Ĝojamském.
826. **Koromandel a Malabar**, kraginy na obogjm břehu poloostrowa za Ĝanĝesem w gižnj Asii.
827. **Menam**, gméno řeky, která Siamské králowstwj we východn Indii protéká. Na gegjm pořičj widěti býwá náramný daw tak nazwaných ohniwých mušek, kteréž w noci pěkné podjwánj činj.
834. 840. 842. **Oronók** čili Oronóko, **Orellan** čili řeka Amazonská, pak **La Pláta** gsau ohromné řeky w gižnj Americe, které se do welmoře atlantského wléwagj. Posledně gmenowaný gest we swém austj 38 našich mil široký.
839. **Andes**, gméno pohořj w gižnj Americe; na geho wjšinách gsau wichry tak náramné, že wšeliké žigcej tworstwo usmrcugj, a mrtwolám takowau tuhost dodáwagj, že lntji nemohau.
854. **Lesoň**, lesnj bůh, *sylvanus*; wiz „Krok“ II. 360.
863. **Žiwěna** čili **Žiwa** byla bohyně orby a rolnictwj, a wůbec do brotiwau plodnau Přírodu wyznačowala.
868. **Racho bylinské**, t. g. z bawlny upraweno býti móhaucj.
871. **Ĝolkonda**, králowstwj we východnj Indii, powěstné pro hognost diamantů.
- Potosi**, (nikoli, gak někteřj chybně wyslowugj, *Potósi*) hora Peruanská (w gižnj Americe), znamenitá gindý pro neybohatšj stříbrné doly celého swěta. Wiz Malého „Dennici“ II. str. 284; pak „Swětozor“ I. str. 304.
872. **Slunce rozenci**; tak se nazýwali druhdy býwalj panownjci,

Wers

Peruánů, totiž Inkové. Powěst Peruánům wyprawowala, že se před dáwnými časy na břehu jezera mezi nimi muž a žena postawy welebné byli obgewili, genž se za djtky slunce a za wyslance dobrotiwého Otce swěta wydawali, ustanowé k tomu, aby lidstwo poučowali a k polepšenj wedli. I byli od Peruánů dobře přigati, a co božské bytosti ctěni. Zřjdili swau mjrnau vládu na základě dokonce náboženském, a zwolili přjrodu, zwláště pak slunce za předmět zbožné úcty. Gich neobmezená wláda, gakož i ona gegich potomkůw, po dlanhá léta maudrotau a mjrnostj wynikagjc, k pozwedenj a oblaženj diwého druhdy národu přemnoho přispěla. O důkazech gegich rané wzdělanosti čti we „Wlastimilu“ 1841, w djlu I. str. 186.

908. **Skrowný zbrognoš**, t. g. šjtr, der Skorpion.

923. 924. **Mauritánie**, nynějšj Berbersko w sewernj Africe. — **Lybie** čili obyčegně psáno Libye, bylo půwodně gméno pro celau, starým známou část Afriky; pozděgi přešlo ono na wšecky země, genž od řeky Nilu a Deltj na západ ležj, až posléz gjm wyznačeno sewernj pobřežj mezi Egyptem a Marmarikan.

951—958. W poslednjch letech Řjmské republiky, giž hluboko kleslé, wálčili proti sobě Cäsar a Pompejus, chtěge z nich každý w neywyššj země wládu mocj brannau se uwázati. A wšak bitwa na Farsalsku, w njž Pompejus na hlauw poražen gest, rozhodla rozepři we prospěch Cäsara. Pompejus prchnul do Egypta ku králi Ptolemäowi, o pomoc geg žádage; tento wšak gemu hlauw stjti kázal, čjmž se Cäsar samowládcm Řjmské řjše stal. Káto, šlechtný Řjman a hagitel Řjmské wolnosti proti Cäsaru, přewzal nuj wedenj Pompejowa wogska, přistál w Africe, a přidál se zde ke straně, holdlagjcj zastáwati swobodu republiky; i přišlo k bitwě, we které za přjčinan neswornosti wůdců a pro strach wogjnů, Cäsara se bogjcch, wogsko Kátowo přemoženo bylo. Káto, nemoha ztrátu wolnosti republiky sněsti, odebral se do Utiky (města w Africe nedaleko Karthağa, odkud také „Utický“ nazwán), a přečetew knihu Plátowu, „Phädon, čili o nesmrtelnosti duše“, sám sebe mečem probodnul w 48. roce wěku swého. Wiz „Aurelia Victora děginy Řjmské“ od J. Chmely, str. 109, pak str. 105 a 107; též Tomkůw „Wšeobecný děgepis“ str. 44 a 45.

Wersá

Numidie, část nynějšjho Berberska za Tunisem a Algjem.
Kampánie; tak nazvána byla dědina okolo Neapoli, o nž Flo-
 rus prawj, že gest neykrásnějšj mjsto celého swěta.

Ausonie, rovněž krásná kragina, která s Kampánij mezugje,
 podlé moře se táhla.

964. **Wicher dusiwý** t. g. tak nazwaný Samum. Zuřj zvlášť
 w čerwenci a srpnu, a gest mnohem horšj, nežli wlský Si-
 ro kko. Powstává brzo po východu slunce, a trwá genom asi 5
 nebo 6 minut; gedíný prostředek k ochráněnj sebe gest těsné
 k zemi se přitlačenj, což zwjřata gakýmsi wnuknutjm popu-
 du také činwagj. Twor, který se gehu praudu neubne, musj
 zahynauti; neboť gehu látka gest pauhý wzduch horaucj. Slo-
 wo Samum gest arabské, a znamená tolik, co „usmrcugjwj-
 tr východnj.“ Hebrejštj nazýwali geg זִלָּפוֹת (ziláfá) anebo
 také זָלָפוֹת (zaláfá), častěgi pak we množném počtu
 רוּחַ זִלָּפוֹת (rúach ziláfoth) t. g. dech horaucj čili
 žhaucj, (*ventus urens* Vulg.); někdy geg pak opět gmenowali
 רוּחַ קָדִים (rúach kádím) t. g. wjtr polednj čili východnj
 (ροτοζ, *ventus auster* Vulg.), a woljwali geg za obraz hrozných
 trestů Božjch. Wiz Žalm 119, 53; a 11, 6; — pak II. Knih. Mog.
 10, 13; Žalm 48, 8; Jerem. 18, 17; a Ezech. 27, 26.

984. 986. 987. **Tyfon** a **Eknefia**, gména dwau zvláštnjch hrůzo-
 plných wichrů, genž toliko pod obratnjky zuřj.

Kudra, t. g. huňatý obláček; neykrutšj totiž bauře před
 vypuknutjm stjsněna gest w malinký, skoro newiditedlný ob-
 láček, gegž plawci wolským okem (angl. *ox-eye*) nazý-
 wagj, an na prwnj pohled w skutku wětšj, nežli ono, nenj;
 neyžuřiwěgi swau moc gewj na předhořj čili mysu „Dobré
 Naděge“ w Africe.

- 1001 **Vasko de Gáma**, Portugalec, byl prwnj, kterýž roku 1498
 okolo Afriky u předhořj „Dobré Naděge“ do Wýchodnj Indie
 se přeplawil. Wiz Tomkúw „Wšeobecný děgepis“ str. 156.

1010. **Knjže Lusitánský** čili Portuğalský t. g. Gindřich, třetj syn
 Jana I., krále Portuğalského. Geho weliká dychtiwost po ob-
 gewowanj nowých zemj byla neyhlawnějšjm půwodem wšelike-
 rých oprav nowějšjch we plawitelstwj.

Werš

1015. **Psohlaw**, ginak mořský wlk, a w saustawě žralok, *squalus carcharias*, der Menschenhaifisch, der Seewolf, Hundskopf; wiz Junĝmannůw Slownjk. Náležj k neystrašnĝšjm drawcům mořským, mage w každé čelisti trogj řadu zubů, za kterau přjčinau w 1014tém werši o „trogité smrti“ (*threefold fate*) řeč se wede. Pronásledugeť lodi, a po lidech čjhá, kteréž pohlcuge, když se neopatrnĝ k tokům přibližugj. Anĝličanům slowe *shark*, Francouzům *chien de mer*.
1026. 1027. **Děšť w časech rownodennosti**, kterýž w březnu a zářj w nesmjrné hognosti bez přetrženj se řjť.
1035. Znamenitj krasowĝdci, gako Home, Gerard, Addisson, Sulzer a ginj, kladau následugj popis moru mezi prwnj wzory básnictwj popisného.
1040. 1050. **Karthagéna**, město w gižnj Americě na pobřežj moře Karaibického.
- Vernon**, udatný anĝlický admirál, kterýž roku 1741 Karthagénu, ač bez prospěchu, w obleženj držel.
1055. Znamenitý anĝlický lékař Mead twrdj (we swé wýtečné knize o tomtěz predmĝtu), že tyto wĝci (od werše 1055 až do 1058.) gsau přjčinami morowé rány.
1056. **Kahira** (arab.), ginak Kairo, hlawnj město Eĝypta. Po rozwodněnj Nilu nasazugj se we mnohých částech města wrstwy bahna čili muly, což spolu býwá přjčinau morowé rány, tam panugj.
1068. **Žezlo a wáhy**, anebo meč i wáhy gsau u wšech, gak předwĝkých tak nowých národů přjznamenj sprawedlnosti.
1161. 1164. **Carnarvon a Penmanmaur** gsau gména dwau hornatých kragin w knjzetstwj Waleském w Anĝlicku. Wiz Balbiho Žemĝpis I. str. 153.
- 1166 — 1168. **Snowden**, vysoká a gakausi poswátmostj z předwĝku powĝstná hora w sewernjm Walesu. Powĝst o nj wypruge, že, kdožkoli na nj druhdy byl usnul, se probudil nadšenjm opogen, gako by se byl napil ze zřjdra hory dewatera Umĝn Řeckých. —
- Cheviot**, gméno pohorj, které Anĝlicko ode Skot oddĝluge, a w rozmanitém rozwĝtwenj po gižném djlu Skot a sewernjm

Wersé

djlu Anglicka se táhne. Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 91 a 92. —

Thúle, neysewerněgšj, starým známá částka země; odtud u nich zobecnělé pogmenowánj „ultima Thule.“ Nowěgšj zeměpisci wúbec za to magj, že by se tjm mjnil nyněgšj Dánům náležegj ostrow Island; zdá se však, že předwěcj spisowatelé onjm gménem gen všeobecně něgakau vzdálenau, gim méně známau dědinu wyznačiti chtjwali.

1171. a 1269. Rozprawa o Celadónu a Amélii, gakož i následugjy kaupelnj selanka „Dámon a Musidóra“ od ney-slowátněgšjch krasowědců wšelikých národůw za tak mistrné gsau gednohlasně uznány, že zde netřeba o gegich poetické ceně slova přidati. Co se týče selanky kaupelnj, ukogen a potěšen gest mrawnj čtenáře pocit skromným odegítmj milugjyho Dámona, a přjslušným celého wýgewu ukončenjm. Zda-li našemu básnjku při skládánj selanky této neta-nul asi na mysli přjběh w II. knize Královske 11, 2 etc., gegž pak swau básnickau wýtwnostj ginak provedl a ukončil? Že sobě Thomson druhdy předmět z biblických přjběhů bral, widěti ze selanky „Palémon a Lavínia.“ Wiz poznámku k 177. werši „Podzimu.“

1301. **Arkádie**, přeblahá kragina starého Řecka. Wiz dolegi poznámku k 220. werši „Podzimu.“

1304. **Páris**, syn Priama, krále Trojského, byl od swého otce zapuzen, poněwadž orakulum zwěstowalo, že by gjm zahynutj celého rodu způsobeno bylo. W ten čas hodila Eris, bohyně pomsty, zlaté gablko do sboru bohů, kteréž mělo nápis: „Pro neykrásněgšj wšech bohyň.“ An se tjm pátka mezi bohyněmi stala, a zwláště Juno, Minerva a Venuše o přednost mezi sebau se hádaly: newidělo se u té wěci pomoci, leda zwolenjm Párisa za rozsudnjho, kterýž w Thesálii na hoře, Ida gmenowané, službu pastýře zastáwal. Každá z nich gemu potagj uznalost za přjzniwý rozsudek sljbila. Jáno totiž bohatstw, Minerva maudrost, a Venuše choť na swětě neyhezcegšj, načěž Venuše, od něho za wšech neykrásněgšj uznána bywši, zlaté gablko obdržela. Venuše pak za to Párisowi naklonila srdce Heleny, choti řeckého knjžete Menelaa, s kterauž prchnul

Wers

a tjm trojanskau wálku prowolal. Wiz „Homérowu Iliadu,“ přeloženjm Jana Wlčkowského 1842; pak „Letopisy Trojan-ské.“

1317 — 1349. **Socha** t. g. medičegská Venuše, geden z neywýteč-nějšjch wýtworů starého klassického řezbářstw. Socha ta, ry-tá z přečistého bjlého mramoru, a něco přes pět stfěwjeů wý-šky obnášegjč, nacházj se w obrazárně welkowéwodské we Florencii. Krasowědci gediné na tom geště usrownáni negsau, zdali wysoce umělý rytec bohyni tuto gako z kaupele wystu-pugjč, anebo z moře wywstáwagjč, anebo před kraso-sau-dným Párisem stogjč we swé mysli byl pogal a w mramoru wyobrazil. Wiz „Swětozor“ I. str. 35., 5.

1393. **Portikus**, dlauhá, krytá, na slaupech spočjwagjč chodba. Řekům i Řjmanům byly podobné chodby ku procházkám a pouč-ným schůzkám welmi obljbeny.

1408. **Shenské pahořj**. Shene gest býwalý názew městečka Richmondu, které as dewět anřl. mil od Londýna po řece Tem-ži ležj, to u prostřed welekrásné kraginy, plné pěkných leto-hrádků, že anřlickými Montpellier nazýwáno býwá. Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 138. Názew Shene znamená w sta-ro-saském gazyku tolik co lesk, skwělost (nynj anřl. *shine*).

1410 — 1432. **Králowské město**, t. g. Londýn. Následugj zde pořadjm gména neykrásnějšjch kragin a letnjch sjdel okolo Londýna, z nichžto některé, gako Windsor, hrad Hampton a giné některým básnjkům o sobě předmětem zpěwu byly.

Sesterské horky t. g. dwa, sobě bljzké chlumky, nazwané Highgate a Hamstead, několika hodin od Londýna ležjč.

Harrow, ginak wůbec *Harrow-on-the-Hill* (H. na chlumku), gest wes s 3000 obywateli, ležjč na neywyššjm náwršj hrab-stwj Middl-eseckého s překrásnau wyhljdkau a kollegj, w njž i slawný básnjk Lord Byron cwičen byl.

Windsor, hezké městečko na Temži, znamenité skwostným zámkem, obyčegným to sjdlem králůw anřlických.

Jakub Harrington, narozen roku 1611, byl počas we služ-bách falckraběte Bedřicha V., stal se pak komořjm krále Kar-la I., gegž ku poprawišti wyprowodil, načež do samoty (odtud w básni: do paustky) se odebraw, swé znamenité poli-

tické djlo „*Oceana*“ sepsal, gež Cromwellowi wěnowal. Za wlády Karla II. křiwě z buřictwj obžalován, co wězeň do Toweru wsazen a pak do Plymouthu odwezen gest, kdež, gakkoli za newinného uznán, w zagetj chowán byl, a 1676 we Westminsteru bjdně zemřel.

Ham, wenkowské sjdlo, kteréž wéwoda **Quensb'ry** se swau chotj („*roz mil en au dru žic j*“) neyraděgi obýwal. Bylť we zwláštnj gich obau přjzni a ochraně anělický básnj **Gay**, neywjce znám co skladatel wjce diwadelnjch her, a co neylepší anělický spisowatel bágek, gichžto druhý djl po geho smrti sám wéwoda Quensb'ry tiskem obecenstwu podal. Snažiliť se wéwodá i wéwodkyně, aby ctěnému básnjku, s njmž také **Pope** w důwěrném přátelstwj žil, poslednj léta žiwota geho co neywjce zpřjgemnili.

Cornbury, anělický dramatický básnj, známý neywjce swau weselohrau: *The mistakes, or the happy resentment* (Omyly, aneb šťastná citliwost), kteráž poneyprwé roku 1758 w Londýně působenjm slawné herečky Porterové tiskem wyšla.

Twitnam; zde měl slawný básnj **Pope** pěkný letohrádek, i složil zde také neywětšj část swých básnj, krásnau wůkolnj přjrodau nadchnut.

Hampton ležj sedm hodin cesy tod Londýna; kardinál Wolsey ge za panowánj Gindřicha VIII. wystawěl.

Klermont, krásný, na wýšině ležjcj letohrad, několika hodin od Londýna. Náš básnj geg pjše *Clermont*; wšak welmi často také *Clarmont* psán býwá.

Pelham, bratr wéwody z Newkastlu, a Thomsonůw saučasnj; on tráwil swé neyšťastněgšj doby w klidném okolj *Es her ském*, gjmž tichý *Mole* swé wlnky čeřj.

1434 **Achaja** byla část poloostrowa, nynj *Morea* nazwaného; gméno to se zhusta za celé Řecko klade.

Hesperia gest řecký názew Italie.

1436. **Rolnictwa wládkyně** t. g. Žiwěna čili Žiwa, *Ceres*.

1438 — 1619. Zdeť začjná na slowo wzatá hymna o *Welko Britanskú*, kteraužto každý wzdělaněgšj Aněličan takořka nazpamět umj, giž we školách se gj přiučiw. Neymnožšj ná-

Wers̄

rodowé magj podobné národny chwalozpěwy, w nichžto gich welké činy, slowútnj mužowé a wúbec gich přednosti oslaweny gsau. Náležj̄ mezi wraucj přánj, aby některý z našich básnjkůw nám podobný chwalozpěw podal, w němž by přjrodny a mrawnj ráz vlasti našj s t r u č n ě nastjñnĕ, a zbor mužů, w našem národnjm děgepisu neywjce proslulých, ke krásnému přehledu sestawen byl.

1179. **Alfred** panowal od roku 872., měl neustálé boje s Dány a Normany, nad kterými však swau opatrnostj a udatnostj zwj-těžil. Poddělilj̄ Anglicko we hraběstwj (*shires*), podporowal wědy a uměnj, a zemřel léta Páně 901.

1184. Stává wesměs šest **Eduardů**, králůw anglických; ney-slowútnějšj z nich gsau Edward I. a III. — Edward I. byl welmi učený král, a znal dokonale wšecky zákony, zřjze-nj a ustanowenj řjše swé. Zjskal si zwláštĕ zásluhu o prá-wnictwj anglické, protož „anglickým Justiniánem“ nazýwán býwá. Dal-tĕ také prwnj swému neystaršjmu synu názew „krá-lewic Waleský“, a 35 let přešťastně panowaw, roku 1309 zemřel. — Edward III. náležj w počet neylepšjch a ney-maudřegšjch králůw Anglicka. Nastaupil vládu roku 1327, powolal umělce a řemeslnjky do vlasti swé, a mnohými wý-sadami ge nadal. Po smrti Karla krásného, kterýž bez dědi-ce zemřel, vlastnil si nápadnictwj koruny francauzské; an však na to ohledu nebráno, powstala dlauhá a Francauzům welmi záhubná wálka, w njž Angličané Francauzsko opano-wali. Onĕ také založil roku 1340 „řád modrého podwazku“, a zemřel 1372. — — **Henrichů** čili *Gindřichů*, králůw anglických, stává osm, z nichž neyznamenitějšj gsau: Hen-ri ch II. s přjgmjm Plantagenet, genž roku 1154 vládu nastau-piw, prwnj základ k wolnosti Anglicka položil; Henri ch IV., kterýž nowé oprawy w parlamentu učiniw, nižšj sněmownĕ wjce moci, tudýť i národu wětšj wolnosti udělil, a roku 1412 ze-mřel; pak Henri ch VII., kterýž roku 1483 na přestol an-glický dosednuw, přemnoho prospěšného pro obchod a plaw-bu, i pro wzdělánj národu byl zřjdid, a welice tjm ke blahu geho přispěw, roku 1509 zemřel.

1489. **Tomáš Morus** čili **More**, neywyššj kancljř za času Hen-

Werš

richa VIII., muž učenostj, nábožnostj a práwa-milenstwjm proslulý. Nemoha u koho koliw nepravost sněsti, nechtěl se též srozuměti s nešlechtnými záměry panownjka swého. Poněwadž téhož ukrutnost k prawé manželce a královně i geho nedowolenau wášeň k Anně Boleynowé káral, a gemu, na wšecka lidská práwa sáhagecjm, se protiwil: byl od něho s auřadu swržen, a 7. čerwence roku 1535 katem odprawen. Wiz „Českau Wčelu“ 1841, čjso 11; pak „Časopis pro katolické duchowenstwo“ 1840 a 1841.

1491. **Káto**, totiž Utický, *Uticensis*; wiz poznámku k 951 — 958 werši „Léta.“

Aristídes, šlechtný občan Athénský, syn Lysimacha, byl udatný hagitel swé vlasti, gakž to w bitwě Marathonské dokázal. Pro geho práwa-milownost přidáno mu gméno „Sprawedliwého.“ Themistokles geg u národa osočiw způsobil, že z vlasti byl wypovězen; a wšak po třech letech geg národ opět do vlasti nazpět powolal w čas nebezpečenstw, kterýmž Xerxes celému Řecku hrozil; načež za wrchnjho wůdce zwolen, wyhranau bitwan u Platéy sebe zwěčnil. Ačkoli w občanstw znamenité důstognosti zastával, gimíž se zámožným státi mohl, umřel předce w takowé chudobě, že po něm pozůstalá dce-
ra na útraty obce žiwena býti musela.

1492. **Cincinnatus**, ušlechtilý Řjmanský rolnj. Po zahynutj A. L., Valeria Publikoly gednohlasně na téhož mjsto za diktátora zwolen byl. Nalezliť geg wyslancowé, an práwě na swém poli pluh řjdił, a gen těžkem ku přigetj oné důstognosti geg přemluwili. Nad nepřáteli republiky zwjtěziw, a swůg úřad dokonaw, opět na swůg statek se nawrátíl. Wiz poznámku k 59. werši „Gara,“ pak 312tý werš „Zimy.“

1494. **Walsingham** byl slawným ministrem za časů králowny Alžběty, wyznačen zwlášť přjkladnau mjrnostj.

1495. **Drake**, znamenitý plawitel okolo země, nawrátíl se ze swé plawnj cesty opět roku 1580 do Anđličan, mnohé nowé kraginy w Americie obgewiw a wybogowaw. Gestíť také powěstný prwnjm uwedenjm zemčat do Ěwropy. Wiz báseň „Mé procházky“ od F. Šohage, w Časopisu Česk. Mus. 1840, str. 327.

1498. **Wláda panenská**; naráženo zde na panowánj Alžběty,

Wers

wůbec „panenskau králownu“ nazýwané. Wiz „Obrazy z Anglicka,“ Kwěty 1840.

1498. **Raleigh**, anĝlický admirál, obgewil a podmanil Virĝinii a učinil tjm základ k anĝlickým osadám w Americ; byl napotom po 13 let w žaláři Toweru w Londýně u wazby držen, kdež děgepis swěta (*History of the world*) sepsal. Z wězenj pak byw propuštěn podniknul náběh na Ğuiánu a Španielské země w Americ; že se wšak wěc tato úplně nepodařila, byltě we Westminsteru stětjm odprawen.
1511. **Filip Sidney**, miláček králowny Alžběty a záhy welmi šťastný bogownjk. Sepsal-tě swůg powěstný román „*Arcadia*“ za doby swého wyhnanstwj ode dwora králowského.
1514. **Hampden**, udatný wogenský wůdce, byl na wzdor welikým zásluhám do žaláře uwržen, poněwadž se gemu, ač křiwě, dáwala wina, že swými řečmi lid proti Karlu I. pobauril.
1523. **Russel** byl roku 1683 štat pod zámjnkau, že prý měl účastenstw w tehdegšjm zbauřenj proti Karlu II. Wlastnj přičina toho záležela wšak w tom, že wévoda Yorkský byl odpornjkem geho.
1528. **Britský Kassius**. Mjn se zde Algernon Sidney, synowec swrchu (w poznámce k werši 1511) uwedeného spolugmenowce Filipa. Bylt znamenitý hagitel wolnosti anĝlické; a wšak po nazpět powolánj Karla II. ke stětj gsa odsauzen, žiwot na poprawišti w Londýně skončil. Bránilt práwa člowěčenstwa také we swém znamenitém spisu: *Discourses concerning government* (Rozprawy o wládě).
1535. **Bakon** s přigmjm Verulamský, kancljř, znamenitý bohoslowec, libomudřec, práwnjk a děgepisec. Opusti w filozofii starau dráhu školskau, zawedl w nj způsob zkušebný čili empirický. A wšak gakožto státnjk nebyl šťasten; neboť s úřadu lorda kancljře roku 1621 swržen, téhož geště roku we weliké chudobě zemřel. Wiz „Průmyslného posla“ od Amerlinga, a „Časopisu Českého Museum“ 1842 str. 126.
1542. **Pláto**, Athénčan a dostogný žák Sokrata, neučil libomudřectwj w saustawě, nébrž w zagjmawém zábalu rozmluw, a stal se zakladatelem zwláštnj strany, která od mjsta, kdež

učil, Akademickau se nazýwala. Wiz „Aurelia Viktora Děginy Řjmské“ od Chmely, na str. 149, poznámku 81. c.

Stağyrit t. g. Aristoteles, důmyslný mudřec ze Stağyry, města w Macedonii, kdež se roku 384 před Kristem narodil. Sám gsa učedlnjkem Platóna, stal se půwodcem strany Peripathetiků. Geho spis „Orğanon“ (*Ὀργανον*), gednagj-cj o loğice, náležj mezi řjdká djla, která stále welikau cenu magj. Sepsalť ostatně k osmi stům spisůw, z nichž gen některé na nás došly, a mezi kterými gehu rhetorika, poetika, gehu praktická filosofie, zwlášť pak pádağogika neywjce wynikagj.

Tullius, totiž Markus Tullius Cicero, weledobře známý slowútný mudřec a řečnjk Řjmský; sám byw konsulem, a mnohé přewraty řjše přečkaw, konečně na rozkaz triumwira (trogpána) Antonia aukladně zawražděn gest. Wiz Aurelia Viktora „Děginy Řjmské“ od Chmely str. 109.

1551. **Antonjn Ashley Cooper**, hrabě Shaftsburský, wýtečný státnjck, narozen roku 1621 we Windbornu, zemřel roku 1682.

1556. **Robert Boyle**, slowútný přjrododpytec, sepsal mnoho děl o přjrodniectwj a bohoslowj; zemřel roku 1691.

1558 **Jan Locke**, narozen roku 1632, zagnul neyprwněgšj mjsto w libomudřectwj spekulatiwnjm swau „Zkaušbau o rozumu lidském“ (*Essay concerning human understanding*). Také gehu biblické a wychowatelské spisy znamenitau powěst magj. K poslednjm náležegj gehu djla „*On government*“ (O wládě), a „*Some thoughts concerning education*“ (Některé myšlénky o wychowatelstwj).

1560. **Newton**, wiz poznámku k 208. werši „Gara.“

1566 — 1577. **Shakespeare** a **Milton**, přjliš dobře známj wýtečnj básnjkowé. Nepřekonaných dram prwnjho se také porůznu překlady české k wydánj připrawugj; wiz poznámku k 646. werši „Zimy“; „Ztracený Rág“ (*The Paradise lost*) druhého nám od Jos. Junğmanna podán gest.

Spencer, slowútný, našemu Thomsonu obljběný básnjck, rozličná djla po sobě zanechal, z nichž gehu „Čarowná králowna“ (*Fairy Queen*) gest neywýtečněgšjm. Wiz „Žiwot Thomsona.“

Wers

Chaucer gest neystaršj wšech znamenitých básnjkůw anglických; zemřel roku 1598.

1626. **Amfitrite**, dle bágeslowj Řekůw choť Neptunowa, a tudyť bohyně a králowna moře; rodičowé gegj byli Okean a Téthys. Wyobrazuge se obyčegně na polo oděna, ana prawicj třjzubeč držjc bud' na delfjnu gezdj, bud' w lasturowém wozjku, od delfjnu taženém, gede, an obsluhubcjcj Nymfy gj průwod činj. Básnjku zde na mysli tane Gasoň čili *Ἥλιος* (bůh slunce), an Amfitritu hledá.
1686. **Стык**, dle bágeslowj řeka w temné řjši zemřelých, přes kterauž tito od lodnjka Charona býwali přeplaweni.
1695. **Lada** čili Venus, hwězda gitřnj, když před sluncem wycházj, a hwězda wečernj, když ge při západu následuge.

P O D Z I M.

3. (též 888) **Dorická pjštala**. Dorické nářečj Řekůw, ačkoli gsauč twrdšj, nežli Jonické, býwalo nicméně pro swau starobylost a wážnost we slawných zpěwech, hymnách a t. d. w hustém užjwánj. Dle způsobu rozličných nářečj byla pak také hudba Řeků we wjce druhůw poddělena, gakož w Lydický, Jonický, Frygický, Dorický i giné. Tento poslednj slaužjwal k wyznačenj předmětů statných a welebných.
9. **Onslow**, znamenitý, wýmlownostj proslulý státnjk, našemu básnjku saučasný.
23. 24. Dne 23. zářj stupuge slunce ze znamenj panny (*virgo* ♍) do znamenj w á h y (*libra* ♎), čjmž nastáwé rownodennost a začátek podzimku.
120. **Geřáb**, mohútný, z lešenj sestawený strog, kterýmž se wěci tjže weliké wzhůru wytahuj, u. př. w přjstawec h z korábů na břeh, aneb naopak; der Krahn, angl. *crane*.
121. **Temže** (angl. *Thames*, die Themse), hlawnj řeka w Anglicku, po njž také Londýn ležj; padáť do sewerného moře
- Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 111.

Wers

177. S rozprawau „Palémon a Lavínia“ srowney biblický přjběh „Booz a Ruth“ w knize Ruth 2. 3. 4. Nekterj němečtj básnjci, mezi nimiž také Wieland, tuto wzornau rozprawu podlé Thomsona wzdělali.
220. **Arkádie**, kragina řecká, vlastnila sobě čest, že gest rodiště bohů a domow Pelasgů, neyprwněgšjch to obywatelů země řecké. Kragina ta od básnjků co sjdlo šťastného žiwota pastýřského a hudby opěwána býwá.
471. **Proti šelmě** t. g. proti lišce.
483. W některých, také anglických, wydánjch gest celé mjsto od werše 483 — 569 wpuštěno, gjmž, gak úplně patrno, náš gemnomyslňý, a pro šlechetněgšj zábawu zanjcený básnjk žiwými barwami nedůstognost a powrhlost podobného počjnanj na oči wystawiti mňj. Tato gemnomyslňost geho geště zřegměgi wyswitá dále, kde o powolánj a slušněgšjch zábawách panj a djwek hower wede (570 — 608).
500. **Centaurowé** byli vlastně předwěký bogowný národ w Thesálii (kragině řecké, nynešj m to pašaliku Larišském a Janinském). Podlé řeckého bágeslowj byli to wšak smyšlené nestwůry, na polo lidé a na polo koně, kteréž Ixion splodil obegmutjm oblaku, gegž gemu Jupiter na mjstě Junóny do náručj podal. Smyšlénka ta powstala nepochybně tjm, že Centaurowé gedni z neyprwněgšjch byli, kterjž koně krotili, a gich gjzdecky, zwláště w bogi, užjwali.
516. **Mája**, dle řeckého a řjmského bágeslowj dcera Atlasa a Pleiony, a milenka Jupitera, kterýž s nj Měrkura zplodil. — Mimo tu wedla ale také bohyně Cybelé (*Κυβελη*), choť Saturnowa a bába wšech bohů, toto přjgměňj „Mája“, od něhož také měsjc *máj* swůg názew obdržel, gelikož Cybelé za wýznak čili symbol plodné a žiwné země powažowána byla.
519. **Oktobrák**, druh silného piwa barwy zatemnělé.
620. **Melinda**, smyšlené gméno.
644. **Phillips**, skladatel poučné básně, k njžto sobě gabčák (*cider*, Apfelwein, Apfelmost) za předmět zpěwu zwolil. Byl on z anglických básnjků druhý, kterýž psal werše bez rýmu; za prwnjho, kterýž tak též byl učinil, se wůbec Mil-

Wers

ton považuge, ačkoli giž před oběma Shakespeare také nerýmované jamby we swých dramách má.

617. **Silurie**, dědina w kragi nyněgšjho Herefordu. Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 146. Gméno pocházj od národu w staré Britanii, od Řjmanů *Silures* nazwaného.

651. **Dodington**, wiz poznámku k 29. werši „Léta.“

656. **Dorsets**, hraběstwj w Anĝlicku (*Dorset-shire*), známé zvláště poskytowánjm výborných stežňů a překrásné wlny. Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 139.

666. **Edward Young**, geden z neyznamenitěgšjch básnjků anĝlických, narozen 1681 a zemřew 1765. Zjskal sobě nesmrtné gméno zvláště swým wýtečným djlem „Nočnj rozgjmánj“ (*Night-thoughts*) w dewjti zpěwech, kteréz také w český gazyk od Jana Negedlého gest prózau přeloženo.

676. **Nektarka**, ginak mednice, die Nectarine; druh broskwj barwy a welikosti giným obyčegné, chuti wšak mnohem přjgemněgšj, která tjm wjce lahodj, an dužnina, zdlahawěgi se rozplynau, déle w ústech potrwáwá.

701. **Klaret** (francauzsky *claret*), druh wjna francauzského, barwy z bleđa čerwené, a chuti welmi lahodné; má toto gméno od swé gemné gasnosti (*clair*). W překladu gsem zachowal anĝlický způsob psanj *claret*.

730. **Hebregský bard** t. g. Mogžjš; naráženo zde na biblické popsánj stwořenj swěta w I. knize Mog. 1, 2. 4. 14.

741. **Druh mudrců**. Náš básnjk zde wywracuge bludnau důmněnkau některých staršjch přjrodnjků o půwodu pramenůw a řek, při čemž, zvláště od werše 805 až 833, také obratným zeměslowcem býti se wykazuje.

770. **Deukalión**, dle báge syn Prométheůw, zasnauben s Pyrrhau. We weliké potopě, kterauž Jupiter lidstwo prwnj wyhubil, gediný Deukalión se swau manželkau zachráněn gest, an lodj k wrchu Parnassu přistál. Oba wyhubené člowěčenstwo opět obnowili, an s wrchu kamenj za sebe přes hlawu házeli; z kamenj od Deukalióna házeného powstali mužštj, z onoho od Pyrrhy pak ženské.

781 — 801. **Taurus**, neydešj pohořj, kteréz Asii probjhá.

Wersá

Hory Imegské (*Imaus*, také *Emodus* nazwané), gsau část pohořj Taurického.

Balkán čili *Hä mus*, pohořj mezi Bulharskem a Rumelij (mezi starau Mösij a Thrácij).

Dofrinské wrchy (angl. *Dofrine Hills*, vlastně pak po norweřsku *Dovreffield*), odvětwtj skandinawského pohořj, mezi okreskem Dronthjemským a Ağđerhuuským w Norweřsku, kteréž gimi na dvě části gest rozděleno. Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 90. a 175.

Chwalinské moře, t. g. Kaspické mezi Ewropau a Asij.

Euxin (*E'vξεινος*) čili *Pontus Euxinus*, gméno černého moře; půwodnj však názew geho byl *Pontus Axenus* (od řeckého *α-ξεινος*, ne-hostinský).

Rifegské skály neboli **hory** (*montes Riphæi*), gesti staré gméno Uralu, ohromného pohořj mezi Ewropau a Asij. Rusům slowau Rifegské hory **Великйй каменный поясъ** (Welikij kamennij pojas), gakž to i Thomson w poznámce pod textem připogil: *The Moscovites call the Riphean mountains „Weliki Cameny poys“, that is: the great stony girdle“.*

Atlas, pohořj w sewerné části Afriky, kteréž státy Marokko Algjr (čti Aldžjr), Tripolis a g. probjhá.

Mésjčnj hory, čili *Lunné hory*, ohromné, posud neúplně wypátrané pohořj w Africe, kteréž takořka celý gegj střed probjhá. Wiz „Wlastimila“ 1841. I. str. 81.

813. **Mula**, bahnitá, anebo pljsnj giž prohnílá země (angl. *mould*; srowněj polské *muł*.)

863. **Hebridky**, od anğlických zeměpisců *Western-Islands* (západnj ostrowy) zwané, ležj na západnj straně ode Skotska w moři Atlantském. Ostrowů těch se počjtá asi tři sta, mezi nimiž 86 obydených a welmi dobře wzdělaných gest; ponebj gegich gest studené a nad mjru wlhké. Gest při nich zvláštnj paměti hodno, že na nich stromy nerostau. Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 109.

878. **Kaledónie**, neysewerněgšj část Skotska; gméno to se druhdy také pro celé Skotsko brává.

Wers

887 — 891. **Tweeda** (angl. *Tweed*), řeka, gegžto dolegšj djl An-
glicko ode Skotska odlučuge; béře se přes Berwick, a wtéká
w sewerné moře. Thomson zde připomjná rodiště swé a prwj
pokusy w básnictwj. Wiz gehu Žiwot.

Jed, potok, kterýž do Tweedy padá.

Orka a Betubium, gména dwau wrchů we Skotsku.

892. 898. **Národu**, totiž Skotského.

William Wallace, mladý šlechtic Skotský a nešťastný ha-
gitel neodwislosti swého národu. Bogowal s neywětšj udat-
nostj pro vlast swau; a však zdrádně Anđlickému králi Edu-
ardu I. wzdán, roku 1305 hanebně odprawen byl. Obšjrněgšj ži-
wotopis gehu nacházj se w 1. djl „Dennice“, zábawného a po-
naučného spisu od Malého, na str. 362. Geden z francauzských
překladatelů „Počasů“ prawj mylně w poznámce: „*Wallace,*
un des généraux des Ecossais rebelles sous Charles II.“ (?)

919. 920. **Batavia**, latinské gméno králowstwj Njzozemského,
někdy pak také pauze Hollandska.

Skwělých ryb, t. g. slanečků čili sledj, Häringe.

927. **Jan Argyle**, člen šlechtické rodiny Skotské; bogowal pod
Marlboroughem we Flaudersku, táhl s wogskem anđlickým do
Španělska, přewzal roku 1711 na mjstě lorda Stanhopa wůd-
cowstwj nad wogskem anđlickým tamtéž, wtrhl roku 1712 s
částkau téhož wogska na ostrow Minorku, porazil 1716 Jakubj-
ny pod hrabětem Marrem u Dunblainu we Skotsku, a stal se
proto wýwodau; zemřel 1743.

942. **Forbes**, lord a státnjk, Thomsonu saučasný, wynikagcej co
zwláštj lidomil a podporowatel uměnj. Wiz „Thomsona
žiwot.“

1003. **Bohowka zádumiwosti**. Zosobněna gest zde z á d u m i-
w o s t čili z á d u m č i w o s t (zamyšlenost, Schwermuth, angl.
melancholy) pod způsobau bohyně.

1040. **Stowe**, wenkowské sjdlo lorda viskounta (mjstohraběte)
Cobhama, plně přjrodnjch okras, gichžto použiw powě-
stný anđlický zahradnjk Kent neykrásněgšj sady zde založil.

1041. **Jonie**, ondy gméno kraginy na pobřežj Malo-Asie.

1046. Mjněn zde **William Pit** staršj, hrabě Chatamský (*Earl of*
Chatam, žil 1708 — 1778), saučasnjk i přjzniwec Thom-

Werš

sonůw a slowútný státník, kterýž wjcekráte gsa w čele vlády ku zvýšenj anĝlické moci welice přispěl. Gestí to otec neméně znamenitého William a Pita mladšjho, kterýž od 1759 — 1806 žil.

1048. **Chráměček ctnosti**; tak slula prostomilá budowa we swrchu uwedených Stowských sadech lorda Cobhama.
1054. **Attika**, kragina starého Řecka, gegjmž hlawnjm městem byly Athény. Wiz poznámku k 675. werši „Zimy.“
1068. **Elysium**, w bágeslowj starých Řeků a Řjmanů ony přerokošné dědiny, gež lidé, za žiwota ctnostnj, po smrti obýwali; odkud gméno to na každau rozkošnau kraginu wůbec přešlo.
1070. **Cobham**; wiz práwě uwedené poznámky k 1040 a 1048 werši. Básnjk zde činj zmjnk u wůdcowstwj, kteréž Cobhamowi w tehdegšj wálce Anĝličanů s Francauzy swěřeno bylo.
1202. **Palermo**, hlawnj město ostrowu Sicilie. Básnjk se zde zmiňuje o welikém zemětřesenj dne 1. zářj roku 1726, gjmž na město weliké zpuštěnj dolehlo.
1315. **Tempe**, wiz poznámku k werši 909. „Gara.“
- Hémus** čili Balkán, pohořj mezi starau Mösij a Thrácij (nyněgšjm Bulharskem a Rumelij); wiz poznámku k 781 — 801 „Podzimu.“

Z I M A.

6. **Hrůzo z mládi mi powédomá**. Narážj zde básnjk na swé hornaté rodiště. Wiz geho Žiwotopis.
17. 18. **Prwnj we zpěwu zkaušky**; zpěw „Zima“ byl totiž prwnj wětšj spis Thomsonůw. — **Wilmington**; sronewey „Žiwotopis.“
42. 43. Dne 21. prosince wstupuge slunce ze znamenj střelce (*sagittarius* ♐) do znamenj kozorožce (*capricornus* ♑), čjmž počátek zimy nastáwá. — **Půlkoňský**, centaurisch;

Wers

wiz poznámku k 500. werši „Podzimu.“ — Wodař čili wodnář (*aquarius* ♃) též gedno dwanáctera znamenj nebeských.

206. **Dumawost**, zamyšlenost, přemýšliwost (angl. *Contemplation*), zde co osoba předstawená.

246 — 256. **S ćerwenawým oprsjm** t. g. čermáček, genž se w čas zimy do lidského přjbytku zahostjwá.

Skřjtkowé, domácj būžkowé starých Slowanů, *penates*, die Hausgötter.

359 — 388. Učinněna zde zmjnká o spolku lidomilů, kterýž se roku 1729 w Londýně pode gménem „*Jail Committee*“ (Wýbor žalářnj) sestawil, a ulehčenj stawu nešťástnjch wězňů (zwláště pro chudobnost zatknutých a neslušně trýzněnjch) sobě za aučel položil. Wytýká zde básnjk nelidské toho času zřjzenj žalářů, gakož i weliké wady tehdegšjho saudnjho řádu w Angličku.

415. **Ĝrisonštj** (*Grisons*, Graubündner), t. g. obywatelé kantonu Ĝrisonského we Šweycarjch. Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 315 a 323.

439. **Sokrates**, neyslowútněgšj mudřec starého Řecka, syn sošnjka Athénského ; narozen we 4. roku 77té Olympiady, čili 469 před narozenjm Krista, zemřel co obět prawdy w 70. roce wěku swého, byw odsauzen k wypitj otrawné čjše.

446. **Solón**, slowútný zákonodárce Athénský, narozen na ostrowě nazwaném Salamin roku 639 před Kristem. Zrušiw krvawé zákony Drakóna, způsobil podstatné oprawy we wládě ; gjm také Areopağ (*Ἀρειοπαγος*) čili neywyššj saudnice w Athenách neywětšjho lesku nabyl. Zemřel roku 559 před Kristem na wyspě Cypru.

453. **Lykurğ**, znamenitý zákonodárce Spartánů, as 888 před Kristem. Bylř sice králewic, odřekl se ale sám koruny, a cestowal po mnohá léta po cizjch zemjch, aby gich zřjzenj seznal. Nawrátiw se pak do vlasti, zawedl nowý řád zemský, gehožto hlawnjm účelem bylo wogjnské občanů wychowánj. U Spartánů, kteříž tehda na njzkém stupni wzdělanosti stáli, sobě tjm weliké zásluhy zjskal.

456. **Wúdce neskloněný**, t. g. Leonidas, udatný wúdce Spartánský, kterýž, od weškerého spogeného Řecka mage swě-

Werš

řeno hágenj Thermopylegského přesmyku (čili těsného průchodu) proti Perskému králi Xerxesu, raděgi se swými třemi sty Spartány čestnau smrt na bogišti wolil, nežli by se byl nepříteli poddal.

459. **Aristides**; wiz poznámku k 1491. werši „Léta.“

466. **Kimón** (druhdy po latinsku *Cimon*), syn Miltiádâw, a poslednj, vlastensky smýšlegicj wůdce Athénský, spolu přjkladnau nezištnostj a tauženjm po blahu obecnjm wyznačený. Od Aristída wěcem vlády wyučen, byl dwakráte za wrchnjho wůdce we wálce proti Peršanům zwolen, nad kterýmiž obogjkrát dobyw skwělého wjtězstwj, w čas pokoge pro zwelebenj Athén přemnoho blahoděgně podniknul. Wšak také on osudu mnohých naneywýš zaslaužilých Athénčanůw neušel; neboť při wšj péči o blaho vlasti byl od swých newděčných spoluměšťanů wyobcowán, kterjž geg wšak, od Peršanů poznouw stjsněni, opět do vlasti powlali, načež, nad těmito zwjtěziw, brzo zemřel, an se práwě o mjr s Peršany gednalo.

474. **Timoleón**, wýtečný wůdce Korintský, kterýž zamezowánjm wšeho zwolnictwj a přemoženjm nepřátel sobě gméno „Oswoboditele vlasti“ neywětšjm práwem zjskal, an od něho také vlastnj bratr *Timophanes*, kterýž na ugmu vlasti sobě neywýššj moc a zwolnictwj přiswogiti chtěl, k smrti odsauzen byl.

476. **Thebánské dvě t. g. Pelopidas a Epaminondas**, oba znamenitj wůdcowé Thebánských. Žigjce oba stegného času, pozwedli wlast swau na vysoký stupeň sláwy, neywjce pak bitwau u Leuktry, proti Spartánům od nich swedenau. Oba wšak zakusili newděku spoluobčanů swých; neboť prwnj z vlasti wyobcowán gest, druhý pak bez mála k smrti odsauzen býti měl; oba pak také žiwot swůg na bogišti skončili. S nima spolu sláwa Thebánských klesla.

479 — 481. **Phókión** (po latinsku *Phocion*), slowútný státnjk a wůdce Athénský. W neywýššjch hodnostech zpráwy zemské postawen, žil nicméně w neywětšj chudobě pro swau přjnsnau spráwnost a nezištnost. Ač hognými zásluhami ozdoben, neušel předce newděčnosti spoluobčanů swých; neboť odsaudili geg, osmdesátiletého starce, k smrti, giž on s neywětšj mužnostj pře-

Werá

trpěl. Athénštj pozděgi uznali křiwdu gemu učiněnou, a potrestawše obžalowately geho, čestné slaupy gemu k oslawenj zřjdi.

486. **Ágis**; toho gména stává wjce panownjků Spartánských; našemu básnjku, gak se domnjám, zde na mysli tane A ě i s IV., kterýž w bitwě proti Sikyonským a Arĝiwským u Mantinéy padl.

490 — 497. **Arátos**, narozen w Sikyonu roku 272 před Kristem, byl udatný a šlechtně smýšlegjčj, i pro blaho vlasti wřelý muž; wyprostil swé rodinné město z poroby, w njž úpělo pod garmem Nikoklesowa zwolnictwj, byl napotom po přistaupenj Sikyonských k Achaiskému spolku wůdcem geho wogska; zemřel wšak roku 212 před Kristem, od Taurióna otráwen.

Philopömen, slawný řecký wůdce, narozen w Meĝalopoli roku 253 před Kristem. Giž záhy we mnohých bitwách se wyznamenaw, byl w 44. roce wěku swého za wrchnjho wůdce spolku Achaiského zwolen, načež u Mantinéy úplně nad Spartány zwtěžil. U zbaurenj, w Messéně proti Achaiskému spolku wypuklém, táhl, ač stárjm i chorobau skljčen, proti buřičům, kde z počátku sice wjtěžil, potom ale těžce raněn a od nepřátelů chycen, k wypitj otrawného kalicha odsauzen byl. Wiz poznámku k 59. werši „Gara.“

498. **Národ bugarý**, totiž Řjmanů.

502. **Numa Pompilius**, z Řjmských králůw druhý a nástupce Romulůw, kterýž maudrými zákony a prospěšnými změnami, zwlášť strany náboženstwj, sobě welikých zásluh o prwnj wzdělánj Řjmského národu zjskal. Onť wšjm práwem „zakladatelem náboženstwj Řjmanůw“ sluge. Wiz „Aurelia Viktora Děĝiny Řjmské“ od Chmely str 43.

504. **Servius Tullius**, šestý král Řjmský, znamenitý množstwjm ustanowenj prospěšných, zwlášť ohledem na zprawowánj lidu, čjmž prwnj zárodek mohútné Řjmské republiky počat gest.

507. **Obce rodič** t. g. **Lucius Junius Brutus**, kterýž wyhnánjm Tarquinia wysokomyslného a zrušenjm moci králowské se stal prwnjm konsulem nowě zřjzené republiky Řjmské. Onť úřad nastaupený tak sprawedliwě wedl, že i swé syny Tita a Tiberia, gež na spiknutj w prospěch králůw zosnowaném postihl, s osatnjmi winnjky odprawiti kázal. Wiz Aurel. Vikt. str. 51.

Wers

509. **Markus Furius Kamillus**, neydřjwe úřad ochránce lidu (*tribunus plebis*), pak censora a diktátora w obci Řjmské důstogně a k blahu občanů zastaw, nicméně s newděkem swého národu se potkal, kterýž geg na křiwau žalobu wypudil do wyhnanstw. Kamillus se wšak na newděčné vlasti nemstil, nébrž, když Brennus pozděgi Řjma se zmocnil, přikwapil w prawý čas k oswobozenj Řjmského hradu (*Capitolium*). Také pozděgi geště několikrátě diktátorstw na sebe přigaw, wjcekrátě swau otčinu proti nepřátelům zahágil, tak že wšjm právem „druhým zakladatelem Řjma“ nazwán byl. Wiz Aurel. Viktor str. 61.

511. **Kajus Fabricius**, s přjgmjm *Luscinus*, wyniká co wzorcnostj občanských, zwláště pak swau prawolibnostj a opowrhowánjm wšelikého zisku. Gsa wjtěz nad nepřátely Řjmské vlasti, byl za přjčinau wykaupenj zagatých k Epirskému králi Pyrrhowi odeslán, kterýž, znage chudobu Fabricia, geg dřjwe podplacenjm, pak i wýhrůžkami k swé straně swésti chtěl. Fabricius ale, wěren swé powinnosti, negen tehdáž nepodwratný potrwal, nébrž i pozděgi Pyrrhowi gehu lékaře swázaného nazpět odeslal, kterýž se Fabriciowi za gistý dar k otráwenj pána swého nabjdnul. Šlechetný tento čin tak welice Pyrrha dogal, že, gakkoli w bogi nepřátelském proti Fabriciowi postawen, gemu na důkaz weliké úcty wšecky zagaté Řjmany bez wýplatného wydal. Ačkoli Fabricius dwakrátě konsulem a gednau censorem byl, umřel předce w tak weliké chudobě, že se gehu dceři wěno z obeanj matice dáti musilo. Na důkaz newšednj lásky Řjmanůw k němu učiněna u něho wýgimka od zákona, dle něhož nikdo we městě pohřben býti nesměl. Wiz Aurel. Vikt. str. 71.

512. **Lucius Quinctius Cincinnatus**, rowněž slowátný muž Řjmské republiky. Když odeslancowé Řjmašj gemu zpráwu přinášeli, že za konsula zwolen gest, nalezli geg práwě na poli u pluhu, ke kterémuž se pak opět nawrátíl, když důstogný úřad, na sebe wložený, čestně dokonal. Pozděgi pak geště dwakrátě w čas nebezpečenstw vlasti za diktátora zwolen byl, pokaždé pak, skončiw úlohu swau, opět rolnického zaměštnánj skromný se chopil. Wiz Aurel. Viktor str. 57.

Wers

513. **Twüg obětenec**, t. g. Markus Atilius Reĝulus. Gakožto konsul Sallentjny poraziw, byl (w prwnj punické wálce) z Řjmských wůdců neyprwněgšj, kterýž se s lodstwem do Afriky přeplawil. Zde lodstwo Karthaĝjnůw poraziw, až ke hradbám Karthaĝinským doniknul; a však přewahau Spartánského wogska pod Xantippem přemožen a zagat, do moci Karthaĝjnů se dostal. Když pak nato wálečné štěstj Řjmanům proti Karthaĝjnům neustále přálo, održdili tito do Řjma wyslance k wygednávání, a s nimi také zagatého Reĝula, geg dĝjwe přjsahau zawázawše, aby, gestli by podané náwrhy od Řjmanů přigaty nebyly, opět do Karthaĝa co wězeň se nawrátíl. Uznáwage však Reĝulus, že by náwrhy tyto prospěchu vlasti geho na příkoř byly, sám w radě Řjmské proti gich přigmutj radil, a wěren slibu (i zanechaw manželku, djtky a přátely, geg zadržeti chtěgjcj), odebral se nazpět do zagetj swého, kdež dle zpráwy nekterých starých děgepisců bolestně prý umučen byl. Wiz Aurel. Viktor str. 75.
517. **P. Kornelius Scipio** staršj, byl giž w 24. roce wěku swého náčelnjm wůdcem we Španielsku, kteréž, poraziw Karthaĝjny, za čtyry léta opět Řjmanům wydobyl. Gakožto konsul do Afriky odeslán, porazil i Hannibala, odkud přjgměnj Africanus obdržel. Také nad Syrským králem Antiochem zwjtěziw, žiwot swůg w tiché saukromnosti skončil.
523. **Přjsný Kato**. Toho gména w Řjmských děginách stáwá mužů dwau, kteréž oba gak milowánjm bezúhonných mrawů, tak i přjsnostj se wyznačugj. Prwnj, Markus Portius Kato, slowátný wogenský wůdce, práwnjk a řečnj, znám gest obecným přjgměnjm „Censor,“ gakož i swau průwowědj: „*Ego autem censeo, Carthaginem esse delendam,*“ kteraužto w radě, strany Karthaĝa odbýwáwané, pokaždé swé řeči končjwal. — Druhý pak, Kato Utický, byl prawnuk prwnjho, a w době wálky Julia Cäsara s Pompejem swau srdnatostj a milowánjm wolnosti powěstným se stal. Wiz poznámku k 1419. wersi „Léta.“
524. **Markus Junius Brutus**, znamenaw, kterak Julius Cäsar po zahynutj Pompeja sobě wždy wjce moci samowládné swogil na ngmu a ku zkáze republiky, wešel také we Thomsonowy „Počasy“; *Poznámky*. 13

Werš

spiknutj proti Cäsaru, ač ginak přjteli swému, a byl také mezi těmi, kteříž geg w radě dýkami zawraždili. Spatřiw geg Cäsar mezi spiklými zwolal k němu pauze w tato slo-wa: „Také ty? Brute!“

532. **Z Mantowy pastýř** t. g. Virgil; wiz poznámky k 55. a 456. werši „Gara.“
550. **Alexander Pope**, wýtečný básnjk anĝlický, narozen 1688 w Londýně. Záhy wědám a básnictwj se oddaw, stalš se brzo spisowatelem, národu obljběným, ačkoli malodušnj sudjlkowé dosti proti němu brogili, gež ale whodnými sa-tyrami neywjce we swé „Dunciádě“*) k umlknutj donutil. Stále byw choraw, zemřel giž roku 1744; gehu pak se-brané spisy Warburton, přjtel gehu, w Londýně 1752 po-prwé vydal. Wynikáť mezi nimi gehu „Zkauška o člo-wěku“ (*Essay on man*), od Tablice w náš gazyk (1831) metricky přeložená, pak „Laupež kadeře“ (*The rape of the lock*), gakož i gehu „Dopisy básnické.“ Také náš Josef Junĝmann některé wýginky ze spisůw gehu na náš gazyk přewedl. Wiz Jos. Junĝmanna „Sebrané spisy“ str. 56. 68. 103. —
555. **Jakub Hammond**, pro swé „Žalo zpěwy lásky“ (*Love's Elegies*) wúbec anĝlickým Tibullem nazwán, naro-dil se w Londýně roku 1710. Přidružen ke dworstwu krá-lewice Waleského zahořel zde láskau ke dwornj slečně Dashwoodové, gegjžto twrdost gemu k oněm krásným ža-lozpěwům podnět zawdala. Umřel záhy na to (roku 1742), nač také Thomson, co přjtel gehu, žalostně narážj. Komu při weršjch 555 — 571 na myslí natanau náš Mácha nebo naše Lidmila Tichá, we kwětu naděgné mladosti nám smrtj oderwané?
- 646 — 648. **Hamlet**, knjže Danemarský, hlawnj osoba we dramě téhož gména od Shakespeara. Ukázky českého překlada podány byly we „Hronce“ od Křižáka.
- Othello**, mauřenjn Benátský (*The moor of Venice*), též hlawnj osoba w Shakespearowě truchlohře téhož gména, gegjžto český překlad máme od Malého.

*) Duncce znamená w anĝlickém tolik co nadutý hlupec.

Wers

Monímia, hlawnj osoba w dramě „Sirotek“ (*The Orphan*) od Otwaye (žil 1651 — 1685).

Belvidera, prwnj milownice w truchlohře „Zachráněnj Benátek“ (*Venice preserved*) od téhož.

655. **Bévil**, osoba w dramě „Sawědomj milenci“ (*Conscious lovers*), gižto složil Richard Steele (žil 1671 — 1729).

664. **Lord Chesterfield**, narozen r. 1694 w Londýně, byl komořim kněžice Waleského, a audem sněmowny nižšj, načež po smrti swého otce (1726) členem wyššj sněmowny se stal. Pozděgi na důstogenstwj wyslance u Generálnjch Států, a pak na hodnost mjstokrále Irského i státnjho tagemjka powýšen byl. Zemřew 1773, wjce spisů po sobě zůstawił.

672. Nebudiž zde přehlédnuto, že práwě w onu dobu Francuzsko, nádhernostj swého dworu zwlášťě wyznačené, w nepřátelském postawenj proti Angličku trwalo.

675. **Attické** mrawy wůbec za gemné, lepé a uhlazené považowány byly. Wiz poznámku k 1054. werši „Podzimu.“

767. **Batawci**, vlastně gméno předwěkého germánského národu (*Batavi*, die Batawer); zde wšak přenešeno na obywalele Batávie čili Njzozemska. Wiz poznámku k werši 919 a 920 „Podzimu.“

772 — 775. Zmjnka zde o zimnjch zábawách obywatelstwa (také panugjcjch dworů) w zemjch sewerných.

Klauzawka, lešenj, ke spauštěnj sanj schwálně wystawené, asi 30 neb 40, ano též 60 střewjců vysoké, gehožto gedna strana z plochy šikmo nakloněné záležj, kteráž se pak ledowými krami čili kusy pokrýwá a tak dlawo wodau poljwá, až hladká powrchnost gegj dokonale zmrzne. Z protiwné strany se po schodech nahoru wystupuge, a odtud po spuštěnjch saňkách w neywětšj rychlosti se sgjždj. Wiz úplněgšj popsánj a wyobrazenj we „Swětozoru“ I. str. 213.

799. Básnjk zde mjnj Sibíř čili Sibirii.

808. **Země Kytagská** t. g. Čjna.

835. **Boótes** (*Βοώτης*), gméno sawhwězdj na nebi sewerném, nazwaného také *ἀρκτογυλαξ* čili strážnjm medwědice, to odtud, že gest pobljže wětšj medwědice čili

Werá

w ě t š j h o w o z u. Řecké gméno *βουνης* znamená vlastně pohánka, a dle bágeslowj starých odtud swůj půwod má, že Philomelos za wynalezenj pluhu (k němuž prwnj byl gunce zapřáhl) od swé matky Žiwěny (Ceres) do nebe spolu se swau spřežj přenešen a tam w ono sauhwězdj proměněn byl.

836. **Národ bauřerodý** t. g. kočownj Skythowé.

Kaurus, sewero-západnj wjtr.

843. 851. **Loparé**, obywatelé Loparska, die Lappländer. Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 180. a 909.

Ren, *rangifer*, *cervus tarandus*, das Rennthier.

859. **Blesk meteóru**; básnjk zde mjnj záři sewernau. Wiz Smetanůw „Silozpyt“ str. 417.

865. **Čudowé**, die Ehstländer, vlastně rozdjlj od Čuchonců, die Finen. Wiz Šafařjkowy „Slowanské Starožitnosti“ (oddlj děgepisný) str. 33 a str. 240 — 262; pak téhož „Slowanský Zeměwid“ a „Slowanský národopis“ str. 128; [rowněž i Balbiho Zeměpis I. str. 180, 909. a 934 — 935. Náš básnjk zde gména „Finland“ w obwyklém smyslu užjwá, mjně totiž obywatelé Finlandu a spolu náměstnictwj Estonského.

875. **Niemi**. Znamentý francauzský cestowatel Maupertuis (za časů Ludwjką XV.) we swém spisu o twaru země, popsaw krásné gezero a pohořj Niémské w Loparsku, takto dokládá: „Měli gsme několikráte přjležitost, s těchto wýšin se djwati na ony páry z gezero wystupugj, gež tamnj obywatelé Haltios nazýwagj, a za strážné duchy těchto hor magj. Zlekali gsme se před tjm, slyšjce zpráwy o medwědech, kteříž prý w těchto kraginách bydij; my však newiděli žádných. Zdáloť se nám toto mjsto spjše obydljmu Rusalek a Geniů, nežli medwědů býti.“

876. **Tenglio**. Tentýž Maupertuis dj we swém spisu dále: „Překwapen spatřil gsem po břehu řeky této (Tenglio) množstwj růžj tak žiwé čerwenosti, gakýchž kdy w našich zahradách widěti možná.

887 — 889. **Tornea** (*Tornea*), gméno welikého gezero w se-

Wers

werné části Šwédska. Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 176. **Hekla**, sopka na ostrowě Islandu (pod Dánskau vládu náležejcjm, dle polohy pak giž k sewernj Americě připočteném). Sopka ta gest od roku 1768. nečinná.

Ĝronsko, Grönland, z wětšj části posud neznámá země sewernj mezi ostrowem Islandem a sewernj Amerikau; newj se posud, zdali ono s tauto spogeno gest, an západnj i sewernj části geho pro ledowé kry dostaupiti nelze. Náležjť pod vládu Dánskau. Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 208.

893. **Pod nebem obnoweným** t. g. we druhé polokauli zemské.

925. 926. Pode gménem Brita mjuňn zde Hugh Willoughby, kterýž od anĝlické králowny Alžběty wyslán gest, aby lodstwem wyzkauwal někde průplaw sewerowýchodnj.

930. **Arzína**, latinsky *Arsinus*, řeka w Ruském Loparsku, kteráž dle Baudranda do Ledowého moře (na sklonu k moři Bjlému) wtéká. Cestopiscowé Maty a Corneille udáwagj nadto, že se bljže města, Kola nazwaného, austj. Wiz *Bruzen la Martinière „Dictionnaire géographique et critique.“*

936. **Oby** čili **Ob**, weliká řeka we východnj části Asiatského Ruska; temenj se na malém Altagi, a wtéká o mnohých ramenech asi pod sewero-točnowým kruhem do chobotu, podlé něho pogmenowaného.

955. **Petr Weliký**, car Ruský, twůrce mohútnosti řjše Ruské.

969. Naráženo zde zwlášť na těžké práce, k nimž se Petr Weliký pod zapřenau lodnjho tesaře w cizině podwolil. Anekdota z té doby použita w Lorzingowě německé zpěwohře „Car und Zimmermann.“

976. **Euxin**, t. g. Černé moře. Wiz poznámku k werši 781 — 801 „Podzimu.“

Baltická tůně, t. g. Baltické čili Baltské moře, wábec Wýchodnjm mořem (die Ostsee) zwané. Wiz Balbiho Zeměpis I. str. 76.

980. 981. **Půlnočnj Alexander**, t. g. Karel XII., král Šwédoský. Naráženo zde na wálky Petra Welikého se Šwědy a s Turky. Wiz Tomkúw „Wšeobecný Dějepis“ str. 185.

Werš

1014. Gméno **Leviathan** zde od básnjka wzato gest za každau mořskau networu wúbec. Slowo to gest hebrejské, לֵוִיָּאֵתָן, a znamená doslovně tolik co „tuhý drawec wodnj“ podle kořenůw לָדָן (*than* t. g. drawá ryba čili drawý had, a לֵוִי (*levi* t. g. spogený, také tuhý, od לָוָה *lává* t. g. spogiti, přituziti). Srowney Calmetůw „*Dictionnaire historique, critique, . . . et littéral de la Bible ; Tome IV. page CXXIV.* — W pjsně swatém slowo to několikráte uwedeno gest, gako Job 3, 8 ; a 40, 20 ; Žalm 74, 14 ; a 104, 26 ; pak Izai. 27, 1., kdež se gjm ostrowid čili krokodil mjnj. Někteřj pak, gako u. př. Slezina (we swém „*Commentarium in vetus et novum testamentum, Pragae 1770*“), za to magj, že slowo to welrybu (*balena, cete*) wyznačuje, podporugjce swé mjněnj tjm, že בְּהֵמוֹת הַיָּם *Behemoth* (wiz poznámku k 710 werši „Léta“) w biblj wzato gest wúbec za ohromné zwjře z emské, genuž na popřjč užjwané לֵוִיָּאֵתָן opět gen mohútnau networu mořskau znamenati může. W řeckém překladu starého zákona (*Septuaginta*) užjwáno pro לֵוִיָּאֵתָן slowa *δρακων*, saň čili geštěr.

OBSAH.

	Stránka
Předmluva	VII
Život Jakuba Thomsona	XI
Garó	1
Léto	37
Podzim	91
Zima	131
Hymna k Bohu	163
Poznámky k „Počasium“	167

Omylowé tisku.

Str. XXXI řád.	8	<i>mjsto</i>	žiwot gen čti žiwot, gen	
9	werš	221	..	Pokdy labalzamowé čti Poklady balzamowé, což teprwé mezi tiskem porušeno gest. slowo hlodawá, w rukopisu přetržené, wymaž.
11	..	292	..	slowo hlodawá, w rukopisu přetržené, wymaž.
12	..	331	..	hřčkami čti hřčkami
12	..	336	..	spásné .. spasné
12	..	345	..	tygr, gegžto .. tygr gegžto
14	..	390	..	náwnadn .. náwnadu
15	..	451	..	gasnau .. gasan
17	..	520	..	djra .. djrá
25	..	800	..	dúměnkau .. důměnkau
25	..	818	..	zuřiwá .. zuřiwý
29	..	945	..	sljčnota .. sličnota
30	..	984	..	ljchotného .. lichotného
31	..	1020	..	perutěch .. perutech
42	..	101	..	čtyřicjti .. třidecjtí
46	..	243	..	plahocj .. plahočj
49	..	349	..	hřček k hřčkám .. hřček k hřčkám
61	..	810	..	hřčkách .. hřčkách
61	..	811	..	usměwugj .. usměwagj
64	..	908	..	cjhá .. čjhá.
72	..	1186	..	Tráwili, gsau .. Tráwili gsau
101	..	300	..	ruměncen .. ruměncem
112	..	702	..	připitj .. při pitj
130	..	1361	..	wjřj . .. wjřj ,
136	..	110	..	žásne .. žasne
152	..	703	..	ostré .. ostrá
166	..	102	..	Knezpěwným .. K nezpěwným
168	řád.	10	<i>po slowech „Sebranych spisech“ přidej : str. 127.</i>	
172	..	16	<i>mjsto</i>	wýchodn čti wýchodnj
172	..	22	..	gmenowaný .. gmenowaná
172	..	23	..	široký .. široká
174	..	19	..	υοτοϝ .. υοτοϝ
185	..	33	..	přistál .. přistal.

*Jann Hallalovi
Frans. D.*

THOMSONOWY

POGASY.

W české verše

uwedl

František Daucha.

1843.

Deacidified using the Bookkeeper process
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: March 2009

Preservation Technologies

A WORLD LEADER IN COLLECTIONS PRESERVATION
111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

LIBRARY OF CONGRESS

0 014 152 342 9

